

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

87. Bölge Polisiyesi 2

GASPÇI

ED MCBAIN

Çeviren: Vefa Saygın Öğütlü

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://irantey.org>

phoenix

GASPCİ

ED MCBAIN

Şehir ancak bir kadın olabilirdi ve bu iyi bir şey çünkü senin için kadınlarla.

Dökülmüş güz yapraklarından koyu kestane bir tacın çerçevelediği başını onun, Riverhead ve parktan tanıyorsun. Dix Nehri'nin mavi ipekten bir yıldırımla resmettiği o sere serpe göğüs kıvrımını biliyorsun. Ayva göbeği sana Bethtown'daki limandan göz kırıyor, fakat sen belinin aşk tutamaçlarıyla, Calm's Point ve Majesta'yla samimiyeti ilerletmişsin. O bir kadın, o senin kadının, yanmış ağaç dumanıyla karbondioksitin harmanlandığı bir parfüm sürünür hazan mevsiminde, misk gibi bir küt kokusu yayılır caddelerine, makinelerine ve insanlarına.

Onun o körpeliğini uykusundan biliyorsun, akça pakça ve tertipli. Çıplak sokaklarına bakıyor, gökdelenlerle çepeçevre kuşatılmış Isola'da rüzgârın huysuzca mırıldanmasını dinliyorsun, uyanırken, uyanırken, hayat doluyken izliyorsun onu.

İş için giyinişini izliyorsun ve sonra eğlence zamanı giydiklerini, gecenin içinde süzülüyor, vahşi bir panter gibi parlak ve pürüzsüz, limanın ışığını yansıtan damla damla mücevherlerle ıslıyor paltosu. Şehvetli ve hırçın hallerini biliyorsun, severken ve nefret ederken izledin onu, küstahken ve uysalken, zalim ve insafsızken, sevecen ve acı çekerken. Fırtınalı ruh halleri, yapıp ettiği her şey sana hep tanıdık geliyor.

Haşmetli ve boylu boyunca uzanmış, kir içinde bazen, acıyla haykırdığı da oluyor, zevkten inlediği de.

O ancak bir kadın olabilirdi ve bu iyi bir şey çünkü senin için kadınlarla.

Gaspçısı sen.

www.siyasalkitavevi.com

GASPÇI

87. Bölge Polisiyesi 2

Ed McBain

çev. Vefa Saygın Öğütle

Bu kitabın yayın hakkı PHOENİX YAYINEVİ'ne aittir. Yayınevinin ve yayımlayıcısının yazılı izni alınmaksızın kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopyalanamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

GASPÇI

87. Bölge Polisiyesi 2

Ed McBain

Çeviren: Vefa Saygın Öğütle

Dizi Editörleri: Vefa Saygın Öğütle ve Özgür Budak

Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni: Gamze Uçak

Kapak Görseli: Edward Hopper'ın New York Movie tablosundan

©Phoenix Yayınevi Tüm Hakları Saklıdır.

Aralık 2020, Ankara

ISBN No: 978-605-7789-13-6

Phoenix Yayınevi-Ünal Sevindik

Yayıncı Sertifika No: 11003

Şehit Adem Yavuz Sok. Hitit Apt. 14/1

Kızılay/Ankara

Tel: 0 (312) 419 97 81 pbx

Faks: 0 (312) 419 16 11

e-posta: info@phoenixkitap.com

<http://www.phoenixyayinevi.com>

Baskı:

Tarcan Matbaacılık Yayın. San.

Sertifika No: 25744

İvedik köy mah. İvedik cad. No: 417/ A

Yenimahalle/ANKARA

Tel: (0312) 384 34 35

Dağıtım:

Siyasal Kitabevi

Şehit Adem Yavuz Sok. Hitit Apt. 14/1

Kızılay-Ankara

Tel: 0 (312) 419 97 81 pbx

Faks: 0 (312) 419 16 11

e-posta: info@siyasalkitap.com

<http://www.siyasalkitap.com>

GASPÇI

87. Bölge Polisiyesi 2

Ed McBain

GİRİŞ

Geçmiş denemeyecek kadar kısa bir süre önce, *Manhunt* diye bir dergi, Matt Cordell adlı sabık özel dedektifin bir öyküsünü yayımlamıştı, karısının âşığını tabancayla vurduktan sonra silah ruhsatı iptal edilen birisiydi Cordell. Ayyaşın tekiydi aynı zamanda, Bowery’de yaşıyor, kafası güzelken bir anda yanında bitip kafa açan eski arkadaşları için gönülsüzce davalar çözüyordu. Bu adamı meslekten men edilmiş bir aynasız olarak düşündüm hep. *Manhunt*’ın müstearlı editörü “John McCloud” namlı birisiydi (adamın gerçek ismini biliyorum ama işkence de etseniz söylemeyeceğim). Matt Cordell öykülerinden hoşlanmış, beş altı tanesini satın almıştı. Bu öykülerden birinin adı “Kendin Öldün” idi, “Kendin ettin, kendin buldun,” deyişinden kelime oyunuyla türetilmişti.* Meslekte “McCloud gibi yalnız dolaşır avare” diye takıldıkları McCloud bu öyküyü 1953’te yayımladı. Öykünün üzerindeki imza Evan Hunter’a aitti.

Bu anlattıklarımın *Gaspçı*’yla ne alakası var, merak ediyorsunuzdur. Eh, 87. Bölge dizisinin ikinci kitabını yazmak

* Öykünün adı “Now Die In It” olup, kelime oyunuyla türetildiği deyişin orijinali “You made your bed, now lie in it”tir. Bu deyiş, Türkçe’de, “kendin ettin, kendin buldun” ya da “kendi düşen ağlamaz” deyişlerine karşılık gelir (ç.n.).

için dizimi kırıp oturduğumda birkaç şeyi başarmak istediğimin farkındaydım.

1) *Polis Düşmanı*, dizinin başlangıcı olarak, klasik bir esrarengiz olay örgüsü idi, polislere kafayı takmış görünen bir katil ve onun kurbanı olan polisler hakkındaydı, polisleri hem soruşturmacılar hem de muhtemel kurbanlar olarak sahneye çıkarmayı (o zaman için) tam anlamıyla başarmıştım. Her kitapta, az ya da çok hikâyenin içinden geçecek karakterleri inşa ederken, bizzat ekip odasının hikâyesinin “kahraman”ı olarak iş görebileceğine, her bir kitapta farklı farklı polislerin başrole soyunabileceğine ilişkin teorimi tecrübe etmek istiyordum. Birinci kitapta sürekli karşımıza çıkan Carella bu sefer ortalıkta hiç gözükmeyecekti. Ya da *Polis Düşmanı*’nda sadece kısa bir an görünüp kaybolan bir devriye polisi, çözümüne katkı sunacağı bir davaya dâhil olacak, terfi alacak ve çaylak dedektif olarak ekip odasına zıplayacaktı belki de. Tüm bunları başarmak için oldukça güçlü bir olay örgüsüne ihtiyacım vardı. Aslına bakarsanız, devriye polisini terfi ettirmek ve daha önce *Polis Düşmanı*’nda takdim edilmiş olan dedektifleri canlı tutmak için iki ayrı ve güçlü olay örgüsü lazımdı. (Lütfen okumaya devam edin, sadede gelmek üzereyim.)

2) Dedektifleri içeren olay örgüsü, *Gaspçı* başlığında gizliydi. (Bugün bile hâlâ sıklıkla tek başlıkla işe başlıyor, oradan hareketle devam ediyorum.) Devriye polisini içeren olay örgüsü ise bir cinayete odaklanacaktı, terfi alabilmesi için ciddi bir suçla uğraşması gerekiyordu zira. Bu noktada, olağanüstü güçlü ve mükemmelen uygun bir olay örgüsünü daha önce başka bir öykümde kullandığım aklıma geldi ve bu öykünün adı, evet doğru tahmin ettiniz, “Kendin Öldün” idi.

O dönemlerde yamyamlıkla ilgili herhangi bir yasa varsa da ben bilmiyordum ama bana öyle geliyordu ki benden önce pek çok yazar küçük öykülerini romanların ya da tek perdelik

oyunlarını tam tekml tiyatro eserlerinin içinde geliştirerek büyötmüştü ve her halükarda bunun yetersiz bir iş ya da zaman kaybı olmadığına inanmaktaydım. Ayrıca benim devriye polisim (Bert Kling, pek tabii) Matt Cordell'den dağlar kadar farklıydı; Cordell, dönemin külyutmaz özel dedektif janrından dolayı, kadın görse öpeyim derken yumruklardı mesela. Yeni bir karakterin daha önce kullandığım olay örgüsüne yeni boyutlar ekleyeceğini düşündüm. Aynı şeylere ama bu sefer Kling'in gözleriyle bakmak, onların daha canlı ve farklı görünmelerini sağlayacaktı.

Kitabın yazımı sona erdiğinde gördüm ki iki olay örgüsü iç içe geçmişti, ya da öyle görünüyordu, ki yazmaya başladığımda böyle olacağını bilmiyordum. Bu ikisi hakkında artık daha fazla şey anlatamam, aksi sürprizi bozmak olur. Sadece şunu söylememe izin verin: Bana bunlar tamamen birleşik bir bütün oluşturmuş göründü. Umarım hâlâ öyledir. Ve umarım Matt Cordell, bir izbelikte elinde köpeköldüren boylu boyunca uzanmış demlenirken, bu küçük hırsızlıktan dolayı beni bağışlar.

“Çantamı çalan oydu” – ama nihayetinde adını çalmış değilim.

– ED McBAIN

1.

Şehir ancak bir kadın olabilirdi ve bu iyi bir şey çünkü senin işin kadınlarla.

Dökülmüş güz yapraklarından koyu kestane bir tacın çerçevelediği başını onun, Riverhead ve parktan tanıyorsun. Dix Nehri'nin mavi ipekten bir yıldırımla resmettiği o sere serpe göğüs kıvrımını biliyorsun. Ayva göbeği sana Beth-town'daki limandan göz kırpmıyor, fakat sen belinin aşk tutamaçlarıyla, Calm's Point ve Majesta'yla samimiyeti ilerletmişsin. O bir kadın, o senin kadının, yanmış ağaç dumanıyla karbondioksitin harmanlandığı bir parfüm sürünür hazan mevsiminde, misk gibi bir küf kokusu yayılır caddelerine, makinelere ve insanlarına.

Onun o körpeliğini uykusundan biliyorsun, akça pakça ve tertipli. Çıplak sokaklarına bakıyor, gökdelenlerle çepeçevre kuşatılmış Isola'da rüzgârın huysuzca mırıldanmasını dinliyorsun, uyanırken, uyanıkken, hayat doluyken izliyorsun onu.

İş için giyinişini izliyorsun ve sonra eğlence zamanı giydiklerini, gecenin içinde süzülüyor, vahşi bir panter gibi parlak ve pürüzsüz, limanın ışığını yansıtan damla damla mücevherlerle ışıldıyor paltosu. Şehvetli ve hırçın hallerini biliyorsun, severken ve nefret ederken izledin onu, küstahken ve

uysalken, zalim ve insafsızken, sevecen ve acı çekerken. Fırtınalı ruh halleri, yapıp ettiği her şey sana hep tanıdık geliyor.

Haşmetli ve boylu boyunca uzanmış, kir içinde bazen, acıyla haykırdığı da oluyor, zevkten inlediği de.

O ancak bir kadın olabilirdi ve bu iyi bir şey çünkü senin işin kadınlarla.

Gaspçısın sen.

Katherine Ellio, sert ahşaptan bir sandalyede oturmaktaydı, 87. Bölge'nin dedektif ekip odasıydı burası. Sonbaharın parlatığı ama bir İspanyol sikkesi gibi kararmış olan öğlen güneşi, uzun parmaklıklılı pencerelerden içeriye süzülüyor, kadının yüzünde çizgi çizgi desenler bırakıyordu.

Nereden bakarsanız bakın güzel bir yüz değildi bu. Kadının burnu çok uzundu bir kere, gözleri solgun kahveydi ve kaşlarını alma vakti çoktan gelmişti. Dudakları ince ve cansızdı, çenesiyse olağanüstü sivriydi. Fakat bugün ayrıca güzel görünmüyordu, çünkü birisi sağ gözünü morartmış, çenesini boylu boyunca şişirmişti.

"Öyle aniden önüme çıkıverdi," dedi kadın, "yol boyunca beni takip mi etti, yoksa ara sokaktan mı çıktı, inanın bilmiyorum. Söylemesi zor."

Üçüncü dereceden dedektif Roger Havilland, iki metre yukarıdan bakıyordu kadına. Botticelli'nin melek yüzlü çocukları gibi bir surata, pehlivan gibi bir vücuda sahipti. Gürültülü, yüksek bir sesle konuşuyordu, Bayan Ellio işitme zorluğu çektiği için değildi bu, sadece bağırmaktan hoşlandığı için yapıyordu bunu.

"Adamın ayak seslerini duydunuz mu?" diye bağırdı.

"Hatırlamıyorum."

"Bayan Ellio, hatırlamaya çalışın."

“Çalışıyorum.”

“Peki, tamam, sokak karanlık mıydı?”

“Evet.”

Hal Willis bir kadına bir Havilland’a baktı. Willis küçük boy bir dedektifti, asgari boy şartı olan 1.72’yi ucu ucuna karşılıyordu. Fakat boyunun ve kemik yapısının yetersiz görünüşü aldatıcıydı, onu bu mesleği seçmeye iten ölümcül bir tesir gücüne sahipti. Parlak ve mütebessim kahverengi gözleri, iyice mutlu bir cüce gibi görünmesine sebep olurdu oysa. Willis, kızgın olduğu zamanlarda bile gülümserdi. Şu anda ise kızgın değildi. Dürüst olmak gerekirse, can sıkıntısı içerisindeydi daha çok. Bu hikâyeyi ya da bir benzerini defalarca dinlemişti. Tam sayı vermek gerekirse, on iki kez.

“Bayan Ellio,” dedi kadına, “bu adam size vurdu mu?”

“El çantamı aldıktan sonra.”

“Önce değil yani?”

“Evet.”

“Kaç kez vurdu?”

“İki.”

“Size herhangi bir şey söyledi mi?”

“Evet, o dedi ki...” O anı anımsayan kadının yüzü acıyla buruştu. “Sadece uyarı olsun diye bana vurduğunu söyledi. Böylece o gidene kadar yardım istemek için bağırmayacaktım.”

“Ne düşünüyorsun, Rog?” diye sordu Willis. Havilland iç çekti önce, sonra hafifçe omzunu silkip kafasını salladı.

Willis dalgınca ona katılarak bir süre sessiz kaldı. Ardından “Size adını söyledi mi, Bayan Ellio?” diye sordu.

“Evet,” dedi Bayan Ellio. Manasız gözlerinden gözyaşları boşandı. “Biliyorum, kulağa aptalca geliyor. Bana inanmıyor-

sunuz, biliyorum. Ama bu doğru. Ben uydurmadım bunu. Ben... Benim daha önce asla birisi gözümü morartmamıştı."

Havilland içini çekti. Willis birden anlayışlı bir ifadeye büründü. "Tamam, tamam, Bayan Ellio," dedi, "söylediğiniz her kelimeye inanıyoruz. Bize bu hikâyeyle gelen ilk kişi siz değilsiniz. Sizin başınıza gelenlerle hâlihazırda elimizde olanlar arasında bağlantı kurmaya çalışıyoruz." Ceketinin göğüs cebine elini daldırdı, bir mendil çıkararak Bayan Ellio'ya uzattı. "Buyurun, gözlerinizi kurulayın."

"Teşekkür ederim," dedi Bayan Ellio hıçkırarak. Havilland, yardımsever meslektaşına şaşkınlıkla bakarak gözlerini kırıştırdı. Willis, bir satış elemanıymışçasına, en tatlı gülümsemesini takındı. Bayan Ellio bu tebessüme karşılık vererek burnunu çekti, gözlerini kuruladı ve sanki bir gaspçının yaptıkları için sorgulanmıyormuş da az evvel yarım kilo soğan doğramış gibi davranmaya başladı.

"Öyleyse," dedi Willis nazikçe, "adam size adını ne zaman söyledi?"

"Vurduktan sonra."

"Ne dedi?"

"Şey, o... o önce bir şey yaptı."

"Neydi o?"

"O... Bu çok aptalca geliyor."

Willis'in suratına rahatlatıcı, parlak bir gülümseme yayıldı. Bayan Ellio yüzünü kaldırdı ve utangaçça gülümsedi, Havilland, birbirlerine âşık olmasalar bari, diye düşündü.

"Bir gaspçının yaptığı hiçbir şey kulağa aptalca gelmez," dedi Willis. "Anlatın bize."

"Bana vurdu," dedi Bayan Ellio, "ve beni uyardı, ve sonra o... reverans yaptı." Kadın başını kaldırıp, dedektiflerin yüzlerinde bir şaşkınlık ve şok ifadesi görmek istermiş gibi onlara

baktı. Dümdüz, devamını bekleyen bakışlarla karşılaştı. “Reverans yaptı,” diye tekrarladı, bu zayıf karşılıktan hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Devam edin,” diye teşvik etti Willis.

“Ve sonra dedi ki, ‘Clifford size teşekkür eder, madam.’ ”

“Tamam, anlaşıldı,” dedi Willis.

“Mmm,” diye cevap verdi Havilland belli belirsiz.

“Clifford size teşekkür eder,” diye tekrarladı Bayan Ellio, “ve sonra gitti.”

“Ona bakabildiniz mi?” diye sordu Havilland.

“Evet, baktım.”

“Neye benziyordu?”

“Şey...” Bayan Ellio duraksadı, düşünüyordu. “Normal birine benziyordu.”

Havilland ve Willis sabırla birbirlerine baktılar. “Biraz daha açık konuşabilir misiniz?” diye sordu Willis gülümseyerek. “Sarışın mıydı? Saçları koyu renk miydi? Kızıl mıydı?”

“Şapka takıyordu.”

“Gözleri ne renkti?”

“Güneş gözlüğü takıyordu.”

“Parlak gece ışıkları gözlerini kör ettiyse demek ki,” dedi Havilland alaycı bir ifadeyle. “Ya öyle ya da nadir görünen bir göz hastalığına yakalanmış.”

“Belki de,” dedi Willis. “Sinekkaydı tıraşlı mıydı? Sakallı mıydı? Bıyıklı mıydı?”

“Evet,” dedi Bayan Ellio.

“Hangisi?” diye sordu Havilland.

“Bana saldıran adam,” dedi kadın.

“Onu demiyorum, sakal...”

“Ah. Sinekkaydı tıraşlıydı.”

“Burnu uzun ya da kısa mıydı?”

“Şey... Sanırım orta boy bir burun.”

“Dudakları ince ya da dolgun muydu?”

“Orta boy, sanırım.”

“Boyu kısa ya da uzun muydu?”

“Orta boydaydı,” dedi Bayan Ellio.

“Şişman ya da zayıf?”

“Orta,” dedi kadın tekrar.

Nihayet Willis gülümsemedi. Ona bakan Bayan Ellio’nun da yüzündeki gülümseme soldu.

“Şöyle ki,” dedi kadın meydan okurcasına. “Yanağında kırmızı bir doğum lekesi, burnunda bir et beni ya da başka bir yerinde başka bir şey yoksa suçlusu ben değilim. Bakın, ortalama bir adam olmasını ondan ben istemedim. El çantamı çalmasını da ben istemedim. O çantada çok para vardı.”

“İyi,” diye bağırdı yine Havilland. “Onu yakalamak için elimizden geleni yapacağız. Adınızı ve adresinizi aldık, Bayan Ellio, herhangi bir şey olursa size bildireceğiz. O adamı tekrar görseniz kimliğini teşhis edebilir misiniz?”

“Kesinlikle,” dedi Bayan Ellio. “Bir sürü paramı aldı. O çantada çok para vardı.”

Willis dudaklarını ısırıldı. “Tam olarak kaç para vardı el çantasında?” diye sordu.

“Dokuz dolar, yetmiş iki sent,” diye cevap verdi Bayan Ellio.

“Artı, nadir mücevherler değerinde bir kısmet,” diye ekledi Havilland, incelikle dokundurarak.

“Ne?” dedi Bayan Ellio.

“Sizi arayacağız,” diye cevap verdi Havilland. Ardından kadına dirseğinden tutarak, ekip odasını koridordan ayıran

ahşap parmaklıklara dek eşlik etti. Masaya geri döndüğünde Willis bir kâğıt parçasına bir şeyler çiziktiriyordu.

“Yine mi çıplak karılar?” diye sordu Havilland.

“Ne?”

“Sen bir seks düşkünüsün.”

“Farkındayım. Ama bunu kabullenecek kadar büyüdüm. Bayan Ellio’ya ne diyorsun?”

“Hikâyeyi uydurduğunu düşünüyorum.”

“Yok artık, Rog.”

“Clifford adındaki gaspçıyla ilgili gazete haberlerini okuyup durduğunu düşünüyorum. İki göz odalı apartman daire-sinde yaşayan bir kız kurusu olduğunu düşünüyorum. Her gece yatağın altına baktığını ve lazımlıktan başka bir şey bulamadığını düşünüyorum. Geçen gece o lazımlığın üstüne basıp düştüğünü, kendini yaraladığını ve bunun üzerine küçük bir macera yaşamaya karar verdiğini düşünüyorum.” Havilland biraz soluklandı. “Ayrıca seninle onun güzel bir çift olduğunuzu da düşünüyorum. Neden ona evlilik teklif etmiyorsun?”

“Salı günleri çok komik oluyorsun,” dedi Willis. “Kadının soyulduğuna inanmıyorsun yani?”

“Güneş gözlüğü kısmı bilhassa gerçek bir dehanın ürünüydü! Tanrım, insanlar yalan söylemeye görsün, nerelere varıyorlar.”

“Adam güneş gözlüğü takmış *olabilir* pekâlâ,” dedi Willis.

“Elbette. Bermuda şort da giymiş olabilir. Dediğim gibi, ansızın göz nezlesine yakalanmıştır.” Havilland burnundan soludu. “‘Clifford size teşekkür eder, madam.’ Gazetelerde açıkça yazıyor. Bu şehirde Gaspçı Cliff’i, onun çeneye attığı yumruğu ve reveransını duymamış tek bir Allahın kulu yok.”

"Ben kadının gerçeği anlattığını düşünüyorum," dedi Willis.

"O halde raporu da sen yaz," diye cevap verdi Havilland. "Aramızda kalsın, bu Cliff tam bir baş belası olmaya başladı bana."

Willis dik dik Havilland'ın suratına baktı.

"Ne var?" diye bağırdı Havilland.

"En son ne zaman rapor yazdın?"

"Bilmek mi istiyorsun?"

"İstiyorum," dedi Willis.

"Emniyet müdürü oldun da haberim mi yok?"

"Sürekli kaytarmandan hoşlanmıyorum," diye cevap verdi Willis. Daktilo masasını önüne çekti ve çekmeceyi açarak DD rapor formlarından üç kopya çıkardı.

"Herkes kaytarmıyor mu sanki?" diye sordu Havilland. "Carella mesela kaytarmıyor da n'apıyor?"

"Adam balayında, tanrı aşkına," dedi Willis.

"N'olmuş? Bahane mi bu şimdi? Ben bu Ellio karısı çatlağın teki diyorum. Rapor tutmaya gerek yok diyorum. Ama senin canın rapor yazmak istiyorsa, ben tutmayayım seni."

"Peki, bilinen suçlular dosyasına bakmayı canın istiyor mu?"

"Hangi başlığa bakayım?" Havilland dalgasını geçiyordu. "Güneş gözlüğü ve Bermuda şort giyen Clifford namı gaspçılar başlığına mı?"

"Bir şeyleri gözden geçiriyor olabiliriz," dedi Willis. "Dosya dolabı hemen şuracıkta. Kendini zorlamayı istemem."

"Dosyayı bitirdim de geldim," dedi Havilland. "Cliff gibi herifler her zaman karıları dövüyorlar. Değişik bir şey yok, hiçbir şey. Ve bu Ellio karısının bize verdiği de hiçbir şey yok."

“Aksi pekâlâ mümkün,” dedi Willis.

“Hayır,” dedi Havilland, başını iki yana sallayarak. “Neden biliyor musun? Çünkü o gasp kadının dediği gibi sokakta gerçekleşmedi.”

“Öyle mi? Peki ya nerede gerçekleşti?”

“Kadının kafasının içinde, dostum,” dedi Havilland. “Her şey Bayan Ellio’nun kafasının içinde.”

2.

Omzu artık sancımıyordu.

Ne tuhaf şey. Omzundan vurulduğunu ve omzunun uzun süre sancıyacağını düşünüyorsun. Ama sancımıyor. Hem de hiç.

Aslında Bert Kling'e kalsa şimdiye işe dönmüştü, 87. Bölge'de devriye polisi olarak çalışıyordu. Gelgelelim, karakoldaki üniformalı polislerin patronu Başkomiser Frick'ti ve şöyle demişti: "Bir hafta daha sabredeceksin, Bert. Hastanenin seni taburcu edip etmediği umurumda değil. Bir hafta daha sabredeceksin."

Böylelikle Bert Kling bir hafta daha izin aldı, bundan çok da hoşlanmayarak. O "bir hafta" Pazartesi günü başlamıştı ve bugün Salı idi. Güzel serin bir sonbahar havası var gibi görünüyordu dışarıda ve Kling sonbaharı eskiden beri severdi. Fakat şimdi bundan acayip derecede sıkılıyordu.

Hastane mesaisi başlangıçta kötü değildi. Diğer polisler onu görmeye geliyordu, hâttâ dedektiflerden bazıları da damlamıştı, şubenin gülü olmuştu bir anda. Fakat bir müddet sonra mevzu ilginçliğini kaybetti ve milletin ayağı kesilmeye başladı. Bunun üzerine dolgun hastane yastıklarına sırtını dayadı ve nekahet döneminin sıkıcılığına kendini alıştırdı.

Odada yaptığı en ağır spor, takvimdeki günlerin üstünü çizmektir. Bir yandan hemşireleri kesiyordu ama bu girişimle-

rinin –bir hasta olduğu sürece– sadece seyretme düzeyinde kalacağını anladığında bu işin de tüm keyfi kaçtı. Günlerin üstünü çiziyordu, birer birer, işe dönmeyi dört gözle bekliyor, bunun için yanıp tutuşuyordu.

Ve sonra Frick çıkıp diyordu ki “Bir hafta daha sabret, Bert.”

Şöyle cevap vermek isterdi ona: “Bana bakın, Başkomiser, daha fazla dinlenmeye ihtiyacım yok benim. Bir öküz kadar güçlüyüm. İnanın bana, *iki* devriye bölgesini birden idare edebilirim.”

Fakat Frick’i tanıdığı, onun kalın kafalı yaşlı bir dallama olduğunu bildiği için sesini çıkarmamıştı. Hâlâ da sessizliğini muhafaza ediyordu. Fakat sessizce beklemekten yorulmuştu. Vurulmak bundan iyiydi, diyesi geliyordu.

Sağ omzuna kurşun yerleştirilmesine sebep olan bir işe geri dönmeyi istemenin tuhaf bir davranış olduğunu teslim etmeliydi. İşini yaparken vurulmamıştı aslında. Mesai saatleri dışında, bir bardan çıkarken, üstelik başka bir herifle karıştırdıkları için zımbalamışlardı onu.

Savage adında bir gazeteciyi hedef almışlardı aslında. Yeniyetme bir çete üyesine sorular sorup durmuştu bu gazeteci, bunun üzerine eleman da Savage’ın icabına bakmaları için hempalarına haber uçurmuştu.

Kling’in talihsizliği, Savage denen herifin çocuğu sorguladığı o aynı bardan tam saatinde çıkıyor olmasıydı. Sarışın olması da talihsizlikti tabii, zira Savage da sarışındı, hiç gereği yokken. Adaleti sağlama aşkıyla yanıp tutuşan çocuklar bir anda Kling’in üstüne çullanmışlar, Kling de bunun üzerine beylik tabancasına davranmıştı.

Analar ne aslanlar doğuruyor.

Kling omuz silkti.

Omzu silktiğinde dahi sancımamıştı. Madem öyle, sokakta devriye atmak varken ne halt yemeye bu aptal odada oturmak zorundaydı ki?

Ayağa kalktı, pencereye yürüdü, aşağıya sokağa baktı. Güçlü rüzgârın havalandırdığı eteklerini zapt etmekte zorlanan kızlar vardı aşağıda. Kling seyretti.

Kling kızları severdi. Tüm kızları severdi. Devriye atarken kızları seyrederdi. Bunu yapmaktan daima zevk alırdı. Yirmi dört yaşındaydı, Kore gazisiydi ve orada gördüğü tüm kadınları hatırlayabilirdi, fakat bu kadınlarla kurduğu bağın, Amerika'daki kızları seyretmekten aldığı zevkle hiçbir alakası yoktu.

Çamura yatırılmış kadınlar görmüştü, avurtları çökmüş, napalm cehenneminin ışığıyla parlayan gözleri vardı, bombardıman uçaklarının ısıyla gelen gürültüsünden dehşete düşmüş, ardına kadar açtı gözleri. Miflon urbalarla asılmış, yetersiz beslenmekten mustarip bedenler görmüştü. Bebeklerini emziren kadınlar görmüştü, memeleri dışarıda. O memelerin dolgun ve sütle dolu olmaları gerekirdi. Büzüşmüş ve kupkuruydular oysa, ölü sarmaşıklarda sallanan pörsümüş üzümler gibi.

Moloz yığınları arasında ekmek için birbirini paralayan genç, yaşlı kadınlar görmüştü ve o sessizce yalvaran yüzleri, o çukura kaçmış gözleri hâlâ hatırlıyordu.

Şimdiyse kızları seyretmekteydi. Güçlü bacaklar, sıkı göğüsler ve dolgun kalçalar geçmekteydi gözlerinin önünden, kendini iyi hissediyordu. Belki delice, ama sağlıklı beyaz dişlerde, bronzlaşmış yüzlerde ve güneşle parlayan saçlarda insanı neşelendiren bir şey vardı. Niyeyse bunlar *kendini* güçlü hissetmesine yol açıyordu, belki deliceydi bu, ve Kore'de gördükleriyle asla böyle bir bağ kurmamıştı.

Kapı zilinin çalmasıyla birden irkildi. Pencereden döndü ve seslendi, "Kim o?"

"Benim," diye cevap verdi bir ses, "Peter."

"Kim?" diye sordu.

"Peter. Peter Bell."

Peter Bell de kim? Merak etmişti. Sonra omuz silkti ve şifonyere yöneldi. En üst çekmeceyi açarak, kravat iğneleri kutusunun yanında uzanan 38'liği eline aldı. Yere doğru tuttuğu silahıyla kapıya yürüdü, kapıyı çok hafifçe araladı. Bir adam, kapıyı çok fazla açmadığınızı fark etmeden önce sadece bir el ateş edebilir, dışarıdaki adam adını söylemişti gerçi ama yine de...

"Bert?" dedi ses. "Ben Peter Bell. Kapıyı aç."

"Seni tanıdığımı sanmıyorum," dedi Kling dikkatli bir şekilde, karanlık koridora hızlıca göz attı, ahşaptan kapıyı paramparça edecek bir yaylın ateşine kendini hazırlayarak.

"Beni *tanımıyor* musun? Hey, dostum, Peter'ım ben. Hey, hatırlamadın mı beni? Hani biz çocuktuk? Riverhead'de hani? Benim yahu. Peter Bell."

Kling kapıyı biraz daha araladı. Koridorda dikilen adam yirmi yediden fazla göstermiyordu. Uzun boylu, yapılı bir vücuda sahipti. Kahverengi bir deri ceket vardı üzerinde, yatçı şapkası takmıştı. Loşlukta tam olarak seçemiyordu ama adamın yüzünde tanıdık bir şeyler vardı, elinde silah tuttuğu için kendini bir parça aptal hissetti. Kapıyı açtı.

"İçeri gel," dedi.

Peter Bell odaya girdi. Silahı görmesiyle birlikte gözleri faltaşı gibi açıldı. "Hey!" dedi. "Hey, Tanrım, Bert, sorun nedir?"

Hâlâ silahı elinde tutan ve odanın ortasında karşısında dikili adamı nihayet tanımış olan Kling, kendini fena halde

gölünç hissetti. Utangaçça gülümseyerek “temizliyordum,” dedi.

“Şimdi tanıdın mı beni?” diye sordu Bell. Kling, adamın yalanını yemediğine kanaat getirdi.

“Evet,” dedi. “Nasılsın Peter?”

“Eh işte, idare eder.” Elini uzattı, Kling adamla tokalaştı, odanın ışığında adamın yüzüne daha dikkatle baktı. Bell, burunun yapısı aşırı göze batmasa yakışıklı denebilecek bir adamdı. Aslına bakılırsa, adamın yüzünde Kling’in tanımadığı bir şey varsa o da duyarlı kahverengi gözlerin arasından uyumsuzca fırlayan o kocaman, kaya gibi kitle idi. Peter Bell’i olağanüstü yakışıklı bir genç olarak hatırlıyordu, demek ki ergenlik boyunca gitgide alıştığınız şeylerden biri de burundu. Bell’i on beş yıl önce, Riverhead’in başka bir bölgesine taşınmasının ardından hiç görmemişti. Demek ki burun, geçen o yıllar boyunca iyice yer etmişti. Ansızın o tepeciğe dik dik bakmakta olduğunu fark etti ve Bell’in söyledikleri rahatsızlığını daha da arttırdı: “Amma da burun, öyle değil mi? Gaga mübarek! Burun mu hortum mu belli değil!”

Kling sohbetin bu noktasında geri dönüp tabancasını şifonyerin çekmecesine koymayı tercih etti.

“Niye geldiğimi merak ediyorsun, değil mi?” dedi Bell.

Doğrusu ya Kling tam da bunu merak etmekteydi. Yine de şifonyerden geri dönerken “Şey, hayır tabii. Eski arkadaşlar sık sık...” dedi, fakat sonra durdu, yalanı sürdürememişti. Peter Bell’in bir arkadaş olduğunu düşünmüyordu. On beş yıl boyunca bir kez olsun gözleri onu aramış değildi, mahallede takıldıkları zaman dahi özel bir yakınlıkları olmamıştı.

“Gazetelerden vurulduğunu okudum,” dedi Bell. “Sıkı gazete okuruyumdur. Her gün altı gazete alırım. Buna ne dersin? İddiaya girerim, bu şehirde altı gazete olduğunu bile bil-

miyorsundur. Hepsini okurum, teker teker tüm sayfalarını. Hiçbir şeyi kaçırmam.”

Kling gülümsedi, ne cevap vermesi gerektiğini bilemeyererek.

“Aynen öyle,” diye devam etti Bell, “ve senin vurulduğunu okuduğumuzda ben ve Molly şok olduk. Olaydan kısa bir süre sonra Forrest Bulvarı’nda annene rastladım. Bana kendisinin ve babanın çok üzgün olduğunu ama bunun beklenen bir şey olduğunu söyledi.”

“Şey, yalnızca bir omuz yarasıydı,” dedi Kling.

“Sadece bir sıyrık, ha?” dedi Bell sırtarak. “Vallahi helal olsun.”

“Forrest Bulvarı dedin. Eski mahalleye geri mi taşındın?”

“Ha? Ha, yok yok. Artık taksi şoförüym. Taksi, taksi ehliyeti falan her şeyi aldım. Genellikle Isola’da çalışıyorum, fakat Riverhead’den bir çağrı almıştım, sonra bir baktım Forrest Bulvarı’ndayım ve bir baktım anneni gördüm. Ya, aynen böyle oldu.”

Kling Bell’e bu sefer alıcı gözle baktı ve. “yatçı şapkası” sandığı şeyin sadece iş şapkası olduğunu fark etti.

“Gazetelerde kahraman polisin hastaneden taburcu edildiğini okudum”, dedi Bell. “adresini her şeyini veriyorlardı. Artık ailenle birlikte yaşamıyorsun, ha?”

“Evet,” dedi Kling. “Kore’den döndükten sonra...”

“Çürüğe çıkardılardı beni,” dedi Bell. “Patlamış kulak zarı, gel de gülme. Beni reddetmelerinin asıl sebebinin burnum olduğunu düşünüyorum.” Burnuna dokundu. “Gazetelerde üslerinin sana bir hafta daha dinlenmeyi emrettiğini okudum.” Bell gülümsedi. Dişleri gayet beyaz ve muntazamdı. Kıskarılası bir çene gamzesine sahipti. *Burnun böyle olması ne kötü*, diye düşündü Kling. “Ünlü olmak nasıl bir duygu? Tele-

vizyon şovlarına çıkmaya geldi sıra, Shakespeare hakkında soruları cevaplarsın orada artık.”

“Şey...” dedi Kling zayıfça. Peter Bell gitsin istiyordu yavaş yavaş. Davetsizce gelmişti ve Kling bunu sırnaşıkça buluyordu.

“Öyle öyle,” dedi Bell. “Vallahi helal olsun, dostum.” Ve sonra odaya ağır bir suskunluk çöktü.

Kling kendi suskunluğundan sıkıldı. “Bir içki ister miydin... ya da başka bir şey?” diye sordu.

“Ağzıma sürmem,” dedi Bell.

Sessizlik geri dönmüştü.

Bell yeniden burnuna dokundu. “Buraya gelme sebebim,” diye girdi söze nihayet.

“Evet?” diye teşvik etti Kling.

“İşin aslı, biraz utanıyorum, ama Molly dedi ki...” Bell duraksadı. “Artık evliyim, biliyorsun.”

“Bilmiyordum.”

“Evet. Molly. Muhteşem bir kadın. İki çocuk var, biri de yolda.”

“Ne güzel,” dedi Kling, hissettiği gereksizlik duygusu artıyordu.

“Şey, sadede geleyim, ha? Molly’nin bir kız kardeşi var, iyi bir kız. Adı Jeannie. On yedi yaşında. Molly’nin annesi öleli beri bizimle birlikte yaşıyor, iki yıl kadar oldu, öyle olmalı. Evet.” Bell duraksadı.

“Anlıyorum,” dedi Kling, Bell’in evlilik hayatının kendisiyle ne alakası olduğunu merak ederek.

“Güzel bir kız. Bak, sana karşı dürüst olacağım, kız tam bir afet. Molly onun yaşında nasıl görünüyorsa aynı öyle görünüyor. Bu arada Molly de kendini salmış değildir ha, şu anda, çocuk beklerken bile.”

“Anlamıyorum, Peter.”

“Şey, bu kız ortalıklarda dolaşıyor.”

“Ortalıklarda mı dolaşıyor?”

“Yani Molly öyle düşünüyor, o şekil.” Bell aniden kendini rahatsız hissetmiş görünüyordu. “Bilirsin, kızın mahalleden kendi yaşıtı oğlanlarla çıkmasından rahatsız olmaz, sonuçta bilir ki kız dışarıda, fakat kızın yanlış kişilere karışmasından korkuyor, ne dediğimi anlıyor musun? Jeannie bu derece güzel bir kız olmasaydı yine bir şey olmazdı belki ama kız güzel. Yani bak, Bert, sana karşı dürüst olacağım. Kız benim baldızım falan ama şu etrafta gördüğün oturaklı hatunların çoğuna beş basar. İnan bana, kız tam bir afet.”

“Tamam,” dedi Kling.

“Yanisi kız bize hiçbir şey anlatmıyor. Kızla konuşmaktan dilimizde tüy bitti, bir onu takip ettirmedikimiz kaldı. Molly’nin aklına onu izlemesi için bir dedektif tutmak geldi, nereye gittiğini, neler yaptığını izlesin diye falan. Bert, kazandığım para belli, dedektif falan tutamam ben. Ayrıca kızın yanlış bir şey yaptığını da gerçekten düşünmüyorum.”

“Onu *benim* mi takip etmemi istiyorsun?” diye sordu, birden taşlar yerine oturmuştu.

“Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Tanrım, on beş seneden sonra böyle bir iyilik istenir mi hiç? Hayır, Bert, hayır.”

“Ne o halde?”

“Onunla konuşmanı istiyorum. Bu şekilde Molly de mutlu olacak. Bak, Bert, bir kadın ağlamaya başladığında kafasına saçma sapan fikirler üşüşür. Turşu ve dondurma, anlarsın ya? Tamam işte, bu da aynı şey. Jeannie’nin çocuk suçlu ya da onun gibi bir şey olduğunu düşünüyor saçma sapan.”

“*Ben* mi konuşayım?” Kling şaşkına dönmüştü. “Onu tanımıyorum bile. Bence en iyisi...”

“Sen bir polissin. Molly kanun ve düzene saygı duyar. Onu bir polisin etrafta olduğuna ikna edersem mutlu olur.”

“Lanet olsun, ben hâlâ bir çaylağım.”

“Elbette, ama bu sorun değil. Molly üniformayı görecektir ve mutlu olacak. Ayrıca belki gerçekten de Jeannie’ye yardım edersin, kim bilir? Eğer kızın bazı haydutlarla başı derde girmişse, yani.”

“Hayır, yapamam, Peter. Kusura bakma ama...”

“Koca bir hafta var önünde,” dedi Bell, “yapacak hiçbir işin yok. Bak, Bert, gazeteleri okudum. Eğer koca gün boş boş oturduğunu bilmesem seni boş zamanından alıkoyar mıydım hiç? İnan bana.”

“Mesele o değil, Peter. Kıza ne söylemem gerekir, onu bile bilmiyorum. Ben sadece... Bunu yapmayı düşünmüyorum.”

“Lütfen, Bert. Kişisel bir iyilik olarak yap bunu. Eski günlerin hatırina, ne diyorsun?”

“Hayır,” diye cevap verdi Kling.

“Belki kız belaya bulaştı. Buna ne dersin? Bir polisin suçu işin başında önlemesi gerekmez mi? Büyük hayal kırıklığı oldu benim için, Bert.”

“Özür dilerim.”

“Tamam, tamam, darılmadım sana,” dedi Bell. Ayağa kalktı, gitmeye hazır görünüyordu. “Yine de eğer fikrini değiştirirsen diye adresimi buraya bırakıyorum.” Cüzdanını çıkararak bir kâğıt parçası bakındı.

“Buna hiç gerek...”

“Yalnızca fikrini değiştirirsen diye,” dedi Bell. “İşte, burada.” Deri ceketinin cebinden küçük bir kurşunkalem çıkardı, kâğıt parçasına bir şeyler karalamaya başladı. “De Witt Caddesi’nde burası, bloğun tam ortasındaki büyük ev. Görmemen mümkün değil. Eğer fikrini değiştirirsen yarın akşam buyur

gel. Jeannie'yi saat dokuzu kadar evde tutacağım. Anlaştık mı?"

"Fikrimi değiştireceğimi sanmıyorum," dedi Kling.

"Değiştirirsen," diye cevap verdi Bell, "minnettar olurum. Yarın gece. Çarşamba. Tamam mı? İşte adresim." Kâğıdı Bert'e uzattı. "Telefon numarasını da yazdım, kaybetme olur mu? İyisi mi cüzdanına koy."

Kling kâğıdı aldı ve mecburen cüzdanına koydu, Bell dikkatle izliyordu çünkü.

"Umarım gelirsin," dedi Bell. Kapıya doğru yürüdü. "Her neyse, beni dinlediğin için teşekkürler. Seni tekrar görmek güzeldi, Bert."

"Evet," dedi Kling.

"Hoşça kal o halde." Bell kapıyı arkasından kapattı. Oda aniden sessizliğe büründü.

Kling pencereye gitti. Bell'i binadan çıkarken gördü. Onu yeşil-sarı bir taksiye atlayana dek izledi. Sonra taksi kaldırım-dan hareket etti, bir yangın musluğunun yanı başına park edilmişti.

3.

Cumartesi geceleri hakkında şarkılar yazılır.

Cumartesi gecesinin özellikle yalnız olduğunu anlatır bu şarkılar. Bu efsane, Amerikan kültürünün bir parçasıdır, bunu herkes bilir. Yediden yetmişe yoldan herhangi birini çevir, ona “Haftanın en yalnız gecesi hangisidir?” diye sor, alacağın cevap bellidir, “Cumartesi.”

Doğrusu ya, Salı’nın da öyle sürpriz hediyelerle geldiği söylenemez.

Salı, basın ajanslarının ve tanıtım bültenlerinin ilgisini çekmez oysa, kimse Salı için şarkı yazmaz. Hâlbuki pek çok insan için Cumartesi ve Salı geceleri bir ve aynıdır. Yalnızlığın derecesini tahmin bile edemezsiniz. Kim daha yalnızdır acaba, Cumartesi gecesi bir adada tek başına kalmış bir adam mı, yoksa Salı gecesi şehrin en büyük, en gürültülü gece kulübünde aşk acısı çeken bir kadın mı? Yalnızlık takvim falan dinlemez. Cumartesi, Salı, Cuma, Perşembe, hepsi aynıdır, hepsi külrengi.

12 Eylül Salı gecesi, şehrin en yalnız sokaklarından birinde siyah bir Mercury sedan park etmişti, ön koltukta oturan iki kişi ise dünyanın en yalnız işlerinden birisini icra etmekteydi.

Los Angeles'ta onların yaptığı işe "gözetleme" denir. Bu iki adamın çalıştığı şehirde ise bu iş "tuzaklama" olarak bilinir.

Bir tuzaklama uykusuzluğa ve yalnızlığa karşı tam bir bağışıklık ve epeyce sabır gerektirir.

Mercury sedanda oturan iki kişiden birisi olan, ikinci dereceden dedektif Meyer oldukça sabırlı bir adamdı. Aslına bakılırsa, belki tüm şehirdeki değil ama, 87. Bölge'deki en sabırlı polisti o. Kendini büyük komedyen sanan bir babası vardı Meyer'in. Babasının adı Max'ti. Meyer doğduğunda Max ona Meyer adını koydu. Bunun gülmekten kırılacak kadar komik olduğunu düşündüler, Meyer Meyer adında bir çocuğun yani. Bir Yahudi olarak dünyaya gelmişseniz, zaten epey sabırlı olmanız gerekir. Hele bir de komedyen moruk size Meyer Meyer gibi bir kulp takmışsa, hepten sabırlı olmanız gerekir. Meyer sabırlıydı. Fakat sabra yazgılı bir yaşam adama gerginlik verir ve dedikleri gibi, illa bir yerden patlar. Meyer Meyer, henüz otuz yedi yaşında olmasına rağmen, bilardo topu kadar dazlak bir adamdı.

Üçüncü dereceden dedektif Temple uykuya yenik düşmüştü. Meyer hep Temple'ın her bulduğu yerde sızmaya hazır olduğunu söylerdi. Temple dev gibi bir adamdı, iriyan adamlar daha çok uykuya ihtiyaç duyarlar, diye düşündü Meyer.

"Hey!" diye seslendi.

Temple'ın gür kaşları aniden alnına doğru yükseldi. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Kendine Clifford diyen gaspçı hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bence vurulması gerekir," dedi Temple. Döndüğünde Meyer'in uysal mavi gözlerinin ısrarcı bakışlarıyla karşılaştı.

“Bence de öyle,” dedi Meyer gülümseyerek. “Uyanık mısın?”

“Uyanığım.” Sonra apış arasını kaşdı. “Bu lanet olası kaşıntı üç gündür geçmedi. Beni deli ediyor. İnsanların içinde de kaşıyamıyorsun.”

“Tropik deri ülseri,” dedi Meyer.

“Öyle bir şey, Tanrım, mahvediyor beni.” Duraksadı. “Karım yanıma yanaşmıyor. Ona bulaşacağından korkuyor.”

“Belki o sana bulaştırdı,” dedi Meyer.

Temple esnedi. “Hiç böyle düşünmemiştim. Belki de öyle olmuştur.” Tekrardan kaşındı.

“Eğer ben bir gaspçı olsaydım,” diye söze girdi Meyer, Temple’ı uyanık tutmanın yegâne yolunun onu konuşturmak olduğunu anlamıştı, “kendime Clifford diye bir isim seçmezdim.”

“Clifford kulağa ibne gibi geliyor,” diyerek katıldı ona Temple.

“Steve mesela bir gaspçı için güzel bir isim,” dedi Meyer.

“Bu dediğini Carella duymasın.”

“Fakat Clifford? Bilemiyorum. Sence adamın gerçek ismi bu mu?”

“Olabilir bence. Eğer gerçek ismi bu değilse neden bu ismi koyma zahmetine girsin ki?”

“İyi yere parmak bastın,” dedi Meyer.

“Her halükarda psikopatın teki olduğunu düşünüyorum,” dedi Temple. “Yoksa kim yerlere kadar eğilip işlediği suç için teşekkür eder ki? Acayip bir tip.”

“Şu gazete manşeti hakkındaki hikâyeyi biliyor musun?” diye sordu Meyer, aklına güzel bir şaka gelmiş gibiydi.

“Hayır. Neymiş?”

“Hani şu manyak tımarhaneden kaçıp beş kilometre durmadan koştuktan sonra bir mahalle kızının ırzına geçtiğinde attıkları manşeti diyorum.”

“Hayır,” dedi Temple. “Manşet neydi?”

Meyer, manşeti elleriyle abartarak heceledi.

“DELİLİK!

FİRAR VE GARDİYANLAR!”*

“Sen ve şu şakaların,” dedi Temple. “Bazen bu lanet olası tuzaklamalardan hoşlandığını düşünüyorum.”

“Elbette, bayılıyorum buna.”

“Eh, psikopat ya da değil, şimdiye dek on üç kişiye çarptı. Willis sana bu öğleden sonra gelen kadını anlattı mı?”

Meyer saatine göz attı. “Dün öğleden sonra,” diye düzeltti. “Evet, anlattı. Belki de Cliff’in uğursuz sayısı on üçtür, ha?”

“Evet, belki. Gaspçılardan hoşlanmıyorum, anlıyorsun değil mi? Başa bela oluyorlar.” Yeniden kaşındı. “Kibar hırsızlardan hoşlanıyorum ben.”

“Neyden hoşlanıyorum dedin?”

“Katillerden bile hoşlanıyorum. Bence katiller gaspçılardan daha kaliteli.”

“Cliff’e zaman tanı,” dedi Meyer. “Hâlâ üzerinde çalışıyor.”

İkisi de suskunlaştı. Meyer kafasında bir şeyi toparlamaya çalışıyor gibiydi. Nihayet konuştu, “Gazetelerden bu vaka-yı takip ediyorum. Diğer bölgelerden biri. Otuz-üç, sanırım.”

* Buradaki ibare “Nuts! Bolts and Screws!” olup, her üç kelimenin de erkeklik organlarıyla ve cinsel ilişkiyle ilgili yan anlamları bulunmaktadır. Karakter burada kelime oyunu yapmaktadır (ç.n.).

“E, ne olmuş?”

“Bir herif kedileri çalıp duruyor.”

“Öyle mi?” diye sordu Temple. “Kediler derken?”

“Öyle,” dedi Meyer, Temple’a yakından bakarak. “Bilirsin, evcil hayvanlar. Şimdiye dek, geçen hafta boyunca on sekiz ihbar gelmiş. Bir şeyler oluyor, ha?”

“Katılıyorum,” dedi Temple.

“Bunu takip ediyordum,” dedi Meyer. “Neler dönüyor-muş, bil bakalım.” Mavi gözlerinde pırıltılı bir ifadeyle ısrarla Temple’a bakmaktaydı. Meyer sabırlı bir adamdı. Eğer Temple’a kaçırılan kedilerden bahsediyorsa, bir bildiği olmalıydı. Bakmaya devam ediyorken Temple aniden koltuğunda doğruldu.

“Ne oldu?” dedi.

“Şşşş!” dedi Temple.

Birlikte dinlediler. Uzaktan, karanlık caddenin aşağı tarafından gelen, yüksek topuklu ayakkabıların kaldırımında çıkardığı yeknesak takırtıyı duyabiliyorlardı. Onları çepeçevre saran şehir tamamen sessizdi, tıpkı geceleri kapalı devasa bir katedral gibi. Sessizliği bozan tek şey, ahşap topukların derinden gelen, güçlü takırtısıydı. Sessizliğe gömülmüş oturdular, beklediler, seyrettiler.

Kız, başını çevirip bakmaksızın arabanın yanından geçti. Aceleyle yürüyordu, kafası kıyıktı. Otuzlu yaşlarının başlarında, uzun boylu, uzun saçlı bir sarışındı. Arabayı geçip gitti, topuk sesleri uzaklaştı, sessizliğe gömülmüş adamlar hâlâ dinlemekteydi.

İkinci bir çift topuk sesi aynı tempoyla çıkageldi. Bir kadın ayağının çıkaracağı türden hafif ve yankılı bir takırtı değildi bu. Alçak sesli bir muhabbetti. Bir erkeğin ayak sesleriydi bunlar.

“Clifford mı?” diye sordu Temple.

“Belki.”

Beklediler. Adımlar yaklaştı. Dikiz aynasından adamın yaklaşmasını seyrettiler. Temple ve Meyer aniden ve aynı anda arabanın iki yanından dışarı çıktılar.

Adam durdu, gözleri korkuyla yuvalarından fırlamıştı.

“Siz ne...” dedi. “Nedir bu? Soygun mu?”

Meyer, arabanın arkasından dolaşarak adamın yanına geldi. Temple çoktan adamın yolunu kesmişti zaten.

“Adın Clifford mı?” diye sordu Temple.

“Ney?”

“Clifford.”

“Hayır,” dedi adam, başını şiddetle iki yana sallayarak. “Yanlış yapıyorsunuz. Bakın, ben...”

“Polis,” dedi Temple kestirip atarak, sonra rozetini gösterdi.

“P...p...polis mi? Ne yaptım ki ben?”

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Meyer.

“Eve. Sinemadan geliyordum.”

“Sinemadan çıkmak için vakit biraz geç, öyle değil mi?”

“Ney? Ha, evet, bir bara girmiştik.”

“Nerede yaşıyorsun?”

“Sokağın sağ aşağı tarafında.” Adam dumura uğramış, dehşete düşmüştü, dokunsan ağlayacak vaziyetteydi.

“Adın ne?”

“Adım Frankie.” Adam duraksadı. “İstediğinize sorun.”

“Frankie, soyadın ne?”

“Oroglio. G ile.”

“Kızı neden takip ediyordun?” diye yekten söze girdi Meyer.

“Ney? Kız mı? Hey, kafayı mı yediniz siz?”

“Kızı takip ediyordun!” dedi Temple. “Neden?”

“Ben mi?” Oroglio iki elinin işaret parmaklarını göğsüne götürdü. “Ben mi? Hey, dinle, bir hata yapıyorsun, ahbap. Cidden. Yanlış adamı yakaladınız.”

“Bir sarışın az önce sokak aşağı yürüyordu,” dedi Temple, “arkasından peşi sıra sen geldin. Eğer takip etmiyorsan...”

“Bir sarışın mı? Aman Tanrım,” dedi Oroglio.

“Evet, bir sarışın,” dedi Temple, sesini yükselterek. “Şimdi, buna ne diyorsun, bayım?”

“Mavi paltolu muydu?” diye sordu Oroglio. “Küçük mavi palto gibi bir şey? Ondan mı söz ediyorsunuz?”

“Ondan bahsediyoruz,” dedi Temple.

“Aman Tanrım,” dedi Oroglio.

“ANLATSANA!” diye bağırdı Temple.

“O benim karım.”

“Ne?”

“Karım, karım. Conchetta.” Oroglio şimdi başını şiddetle sallamaktaydı. “Karım, Conchetta. Sarışın değil o. Saçlarını beyazlattı.”

“Bakın, bayım.”

“Yemin ederim. Sinemaya birlikte gitmiştik ve sonra bir iki bira içmek için durduk. Barda bir anda kavgaya tutuştuk. Hep böyle yapıyor. Çatlak karı.”

“Öyle mi?” dedi Meyer.

“Christina Teyzemin saçları üzerine yemin ederim. Bir den tepesi attı, çıktı gitti, dört beş dakika kadar bekledikten sonra peşine takıldım. Tüm olanlar bundan ibaret. Tanrım, ben bir sarışını falan takip etmedim.”

Temple Meyer’e baktı.

“İzin verin, sizi eve götüreyim,” diye atıldı Oroglio. “Sizi tanıştırayım. O benim karım! Bakın, daha ne istiyorsunuz? O benim karım!”

“Eminim öyledir,” dedi Meyer, ikna olmuştu. Sabırla Temple’a döndü. “Arabaya dön, George,” dedi. “Bunu ben kontrol ederim.”

Oroglio derin bir iç çekti. “Vay be, amma da komik, öyle değil mi?” dedi, rahatlamıştı. “Yani kendi karımı takip etmekle suçlandım. Amma komik.”

“Daha da komik olabilirdi,” dedi Meyer.

“Öyle mi? Nasıl?”

“Kendi karım diye başka birinin karısını takip ediyor olabilirsin mesela.”

Ara sokağın gölgesine karışmıştı, geceyi bir pelerin gibi örtünmüştü üstüne. Kendi sığ nefesini duyabiliyordu, onun da arkasında şehrin yankılı çağıltısı, uykudaki koca göbekli bir kadının homurdanmaları gibi uğuldamaktaydı. Bazı apartman dairelerinin ışıkları yanmıştı, göz kırpmaz sarı ışıklarıyla karanlığı parçalayan yalnız nöbetçilerdi bunlar. Adamın durduğu yer karanlıksa da, ona yarenlik ediyordu bu karanlık, omuz omuzaydılar. Yalnızca gözleri parlıyordu bu karanlıkta, seyreliyor, bekliyordu.

Karşıdan karşıya geçmeden çok önce görmüştü kadını.

Kadın, lastik tabanlı ve lastik ökçeli düz bir ayakkabı giymişti, yürürken hiç ses çıkarmıyordu, fakat adam onu anında gördü ve binanın isli duvarına iyice yaslandı, bekledi, kadını inceledi, el çantasını dikkatsizce taşıyışını seyretti.

Bu seferki atletik görünüyordu.

Bastıbacak bira fıçısı. Adam hoşlandı bundan, kadını görünürken bacaklardan daha iyiydi. Bu seferki yüksek topuklu

giymemişti, yay gibi sekerek yürüyordu, yürüyüş yapan şu kızlardan biriydi muhtemelen, hani şu kahvaltıda önce on kilometre yürüyenlerden. Kadın artık yaklaşmıştı, bir zıpzıpın üstündeymiş gibi sekiyordu hâlâ, bit ayıklayan bir babun gibi sırtıyordu bir yandan da. Belki tombala oyunundan geliyordu, belki de bir poker partisinden; büyük bir vurgun yapmıştı belki, belki de bu zıpzıp zıplayan yavrunun çantası değerli tahvillerle tıka basa doluydu.

Uzandı.

Kolunu kadının boynuna doladı ve çılgılık atmadan önce kadını çekerek ara sokağın karanlık tarafına doğru sertçe sürükledi. Sonra kadının etrafında döndü ve boğazını bırakarak koca eliyle kadını kazağından yakaladı, kazağı avucunun içinde iyice topladıktan sonra kadını binanın tuğla duvarına hızla çarptı.

“Sessiz ol,” dedi. Epey kısıktı sesi. Kadının yüzüne baktı. Koyu yeşil gözleri vardı ve şimdi o gözler iyice kısılmış, adama bakmaktaydı. Burnu büyüktü, kösele gibiydi cildi.

“Ne istiyorsun benden?” diye sordu kadın, hırçın bir sesle.

“Çantanı,” diye cevap verdi adam. “Çabuk ol.”

“Neden güneş gözlüğü takıyorsun?”

“Çantayı ver!”

Çantaya doğru uzandı, kadın çantayı arkasına sakladı. Kadının kazağını sıkıca kavradı. Kadını çekip tekrar hızlıca duvara yapıştırdı. “Çanta!”

“Hayır!”

Sıkılı sol yumruğunu kadının ağzına doğru savurdu. Kadının kafası arkaya doğru silkindi. Sallandı kadın, sersemlemişti.

“Dinle,” dedi adam, “dinle beni. Sana zarar vermek istemiyorum, duyuyor musun? Bu sadece bir uyarıydı. Şimdi

bana çantanı vereceksin ve ben gidene kadar arkamdan bakmayacaksın, anlaşıldı mı? Bakmayacaksın!”

Kadın elinin tersiyle ağzını sildi. Karanlıkta elindeki kana baktı ve sonra tısladı, “Seni serseri, bana bir daha sakın dokunma!”

Adam yumruğunu tekrar kaldırdı. Kadın aniden adamı tekmeledi, adam acı içinde geriye savruldu. Adamın suratına yumruk yağdırmaya başladı, tombul yumruklarını adamın kafasına kafasına vuruyordu.

“Gerizekâlı karı...” diyerek kadının ellerini yakaladı ve duvara doğru geri itti. Kadına iki kez vurdu, yumruk eklemlerinin kadının o aptal, çirkin suratını darmadağın ettiğini duyumsuyordu. Kadın gerisingeri duvara savruldu, inledi ve ardından adamın ayaklarının dibine yığıldı.

Kadının başına dikildi, ağır ağır nefes alıyordu. Omzunun üstünden, sokağa baktı, daha iyi görmek için güneş gözlüğünü kaldırdı. Görünürde kimse yoktu. Aceleyle eğildi, çantayı düştüğü yerden aldı.

Kadın hareket etmiyordu.

Merakla kadına tekrar baktı. Lanet olsun, neden bu kadar aptaldı ki? Bunun olmasını istememişti. Tekrar eğildi, elini kadının göğsüne koydu. Kadının nefesi ağırdı, ama yine de soluk alıp veriyordu. Ayağa kalktı, ikna olmuştu, yüzünden küçük bir tebessüm geçti.

Kadının başına dikildi, eğildi ve çantayı tutan elini cencilmence bir ifadeyle önden beline dolayarak “Clifford size teşekkür eder, madam,” dedi.

Ve sonra gecenin karanlığına karıştı.

4.

87'nin ekip odasındaki dedektiflerin üzerine uzlaştıkları konular vardı muhakkak, fakat dönem dönem kullandıkları farklı muhbirlerden hangisinin daha değerli olduğu bu uzlaştıkları konular arasında değildi. Kız kurusunun inek öpmekle ilgili söylediği gibi, "bu tamamen bir zevk meselesidir", yani bir polisin muhbiri pekâlâ başka bir polisin başının belası olabiliirdi.

Bunlar arasında ağzı en sıkı olanın Aksak Danny olduğu genel kabul görürdü, fakat Danny'nin en gözü kapalı destekçileri bile bazı meslektaşlarının diğer bazı muhbirlerden daha değerli bilgiler aldıklarının farkındaydı. Bunların hepsinin bilgileri çoğunlukla yeraltı bağlantılarından topladıkları su götürmez bir gerçektir, dolayısıyla mesele sadece kullanmak için hangisini tercih edeceğinizle ilgiliydi.

Hal Willis, Dombili Donner adında bir herifi tercih ediyordu.

Gerçekten de, Donner'ın iyilik olsun diye ya da para karşılığı yardımlarıyla pek çok çetin cevizin hakkından gelmişti. Ve hiç kuşku yok ki kibarca reveranslar yapıp duran şu Clifford namı gaspçı da bu çetin cevizlerden biri olmaya adaydı.

Donner'ı kullanmanın tek sakıncası, Türk hamamlarına olan düşkünlüğüydü. Willis zayıf bir adamdı ve her ne zaman

Donner'a soru sormaya gitse birkaç kilo verip gelmekten hoşlanmıyordu.

Donner ise sadece şişman değildi, dombiliydi. Obezdi o, kocamandı, devasaydı.

Avret yerlerine bir peşkir sarmış, oturmaktaydı, kalın et tabakaları vücudunun her yanında bingıl bingıl titremekteydi, onu ve Willis'i çepeçevre saran buharı içine çekiyordu. Vücutu solgun, hastalık derecesinde beyazdı, Willis ilk başta onun bir keş olduğundan şüphelenmiş ama iyi bir muhbiri böylesi bir kabahat için içeri atmaktansa boş ver gitsin demişti.

Donner, kocaman beyaz bir Buda gibi oturmuş, buharı içine çekiyordu. Willis ise onu izliyor, ter döküyordu.

"Clifford, ha?" dedi Donner. Sesi derinden, kabirden yükselen bir hırıltı gibiydi, Azrail hemen yanı başındaydı sanki.

"Clifford," dedi Willis. Kısa kesilmiş saçlarının arasından fışkıran terin ensesinden dar omuzlarına damladığını ve oradan da sırtına doğru süzüldüğünü hissediyordu. Yanıyordu. Ağzının içi kupkuruydu. Halinden memnun, devasa bir bitki gibi gevşemiş Donner'a şöyle bir baktı, şişko heriflere lanetler yağdırdı, ardından konuştu, "Clifford. Hakkında yazılanları okumuş olmalısın. Hepsi gazetelerde var."

"Gazeteleri hiç karıştırmam, dostum," dedi Donner. "Sadece çizgi romanlarına bakarım."

"Tamam, adam bir gaspçı. Topuklamadan önce kurbanlarını dövüyor, sonra reverans yaparak 'Clifford size teşekkür eder, madam' diyor."

"Sadece hatunları mı silkeliyor?"

"Şimdiye dek öyle," dedi Willis.

"Çıkaramadım, babalık," dedi Donner başını iki yana sallayarak, etrafındaki fayans duvarlara terler sıçramıştı. "Clif-

ford. İsim bana hiçbir şey hatırlatmıyor. Biraz daha anlatsana.”

“Güneş gözlüğü takıyor. Son iki seferdir yapıyor bunu niyeyse.”

“Kandırıyor ha? Kapkaç yapıyor, öyle mi?”

“Evet.”

“Clifford, karılar, kapkaç. Hepsi K ile. Kokainman mı acaba?”

“Bilmiyoruz.”

“K, iyi gidiyor muyum?” dedi Donner. “Clifford, karılar...”

“Bunu ilk defa fark ettim,” diye cevap verdi Willis.

Donner omzunu silkti. Buhar banyosunda iyice sıcaklaşmış gibi görünüyordu. Nerede olduğu belirsiz şeytanî aletler dalga dalga buhar üfürüyordu, nemli ve sıcak sisten bir battaniye boğuyordu odayı. Willis derinden bir iç çekti.

“Clifford,” dedi Donner yeniden. “Tek tabanca mı?”

“Bilmiyorum.”

“Yani, birkaç gaspçı tanıyorum, ama hiçbirinin lakabı Clifford değil. Hatunlara takılmak için yapıyorsa, o başka. Clifford, Clifford. Açlıktan yapıyor olabilir.”

“On dört kadını silkeledi,” dedi Willis. “Artık aç olmasa gerek.”

“Tecavüz?”

“Hayır.”

“Clifford denen oğlanın hatunlarda gözü yok, ha? İbne mi acaba?”

“Bilmiyoruz.”

“Vurgun büyük mü?”

“Hepi topu elli dört dolar. Çerez parası yani.”

“Önemsiz,” dedi Donner.

“Önemli bir gaspçı tanıyor musun ki?”

“Hill’dekiler çiklet parasına çalışmıyor mesela. Bugünlerde pek çok önemli gaspçı tanıyorum.” Donner, göbeğine sardığı peşkiri düzelterek mermer oturağa uzandı. Willis, terli elleriyle yüzündeki teri sildi.

“Dinle, sen işlerini hiç dışarıda yürütmez misin?” diye sordu Willis.

“Ne demek dışarıda?”

“Hava olan bir yerde yani.”

“Ha, elbette yaparım. Bu yaz çoğunlukla dışarıdaydım. Dostum, ne acayip bir yazdı değil mi?”

Willis, şehrin belini büken o rekor derecedeki sıcaklıkları hatırladı. “Evet, acayıptı,” dedi. “Ee, ne diyorsun, Dombili? Bana vereceğin bir şey var mı?”

“Sokakta hiç konuşulmuyor, sorduğun eğer buysa. Eleman ya yeni ya da uslu duruyor.”

“Şehirde yeni yüzler artıyor mu?”

“Her zaman yeni yüzler vardır, babalık,” dedi Donner. “Benim gördüğüm hiçbirisi gaspçı değil ama. Doğrusunu istersen, vurkaççı oğlanları çok tanıdığım da söylenemez. Kısa pantolonlular yapıyor bu işi bugünlerde. Senin şu Clifford da bir yeniyetme mi?”

“Kurbanların anlattığı kadarıyla değil.”

“Yaşlı mı?”

“Otuzlarında.”

“Zorlu yaşlar,” dedi Donner. “Artık çocuk değilsin, yeterince adam da değilsin.”

“Bir adam gibi vuruyor ama,” dedi Willis. “Geçen geceki kurbanı hastaneyi boyladı.”

“Dediğim gibi,” dedi Donner, “izin ver, bir müddet kulağımı açık tutayım. Orda burda konuşulanları bir dinleyeyim, sonra sana fısıldarım. Anlaştık mı?”

“Ne zaman?” diye sordu Willis.

“Yakında.”

“Ne kadar yakında?”

“Ne kadar beklersin?” diye sordu Donner. İşaret parmağıyla burnunu ovaladı. “Bir ipucu mu yoksa söylenti mi arıyorsun?”

“Bir ipucu iyi olurdu,” dedi Willis.

“Anladım. Öyleyse izin ver, havayı koklayayım biraz. Bugün günlerden ne?”

“Çarşamba,” dedi Willis.

“Çarşamba,” diye tekrarladı Donner, ve ardından niyeyse ekledi, “Çarşamba güzel bir gündür. Sana bu gece bir şeyler vermeye çalışacağım.”

“Arayacaksan beklerim. Diğer türlü dörtte eve giderim.”

“Arayacağım,” diye söz verdi Donner.

“Hey, bir şey unutmadın mı?” diye seslendi Donner.

Willis döndü. “Geldiğimden beri gördüğüm tek şey peşkir,” dedi.

“Evet de ben buraya her gün geliyorum, dostum,” dedi Donner. “Bunlar hep masraf, biliyorsun.”

“Bir şeyler verdiğinde masrafları konuşuruz,” dedi Willis. “Şimdiye dek aldığım tek şey sıcak hava, hava cıva.”

Bert Kling ne demeye buraya geldiğini merak ediyordu.

Yüksek köprüden inmiş, iner inmez de işaretleri tanımıştı. Burası eski mahallesi değildi ama ergenlik yaşlarında bura-

lara bol bol uğramıştı, içini hafif bir nostalji duygusunun sar-
dığını görmek şaşırttı onu.

Eğer aşağıya Bulvar'a doğru baksa, tren yollarının geniş kıvrımlarını görebilirdi, kuzeye doğru giden banliyö treninin Cannon Road civarında kıvılcımlar saça saça acı çıgıllıklar attığı o tren yolları... Dönme dolabın karanlık gökyüzüne karşı titreyen ışıklarını da görebilirdi; Eylül ve Nisan aylarında, hava yağmurlu ya da güneşli olmuş fark etmez, sosyal konutların karşısındaki boş arsaya gezici bir lunapark tezgâh açardı. Çocukken sık sık lunaparka giderdi, o yüzden Riverhead'in bu bölgesini en az kendi eski mahallesi kadar iyi tanırdı. Her iki bölge de İtalyanların, Yahudilerin, İrlandalıların ve Zencilerin tuhaf bir karışımıydı. Birisi Riverhead'e bir eritme potası koymuş da başka birisi gazı kısmayı unutmuş gibiydi.

Şehrin bu bölgesinde asla ırksal ya da dinsel sebeplerden dolayı ayaklanma olmamıştı, Kling bunun olabileceğinden bile şüpheliydi. 1935 yılında Diamondback'te patlayan ırk ayaklanmalarını hatırlıyordu, Riverhead ahalisi ayaklanmaların kendi bölgelerine de sıçrayacağından endişe etmişti. Kesinlikle tuhaf bir paradokstu bu; Diamondback'teki beyaz ve siyah adamlar birbirlerinin boğazını parçalarken, Riverhead'deki beyaz ve siyah adamlar bu illetin kendi cemaatlerine yayılmaması için birlikte dua ediyorlardı.

O zamanlar sadece küçük bir çocuktı, fakat babasının sözlerini hâlâ hatırlıyordu: "Eğer bu fitnenin yayılmasına yardım edersen, bir hafta götünün üstüne oturamazsın. Seni öyle bir döverim ki yürüyebilsen kendini şanslı sayarsın."

İlet yayılmamıştı.

Tanıdık dükkânlar ona Bulvar'a yaklaştığını anlatıyordu. Mandıra ve koşer kasap, boyacı dükkânı, A. & P. Süpermarket ve fırın, Sam'in pastane dükkânı da işte şurada, köşe başında. Tanrım, Sam'in Yeri'nde kim bilir kaç dondurma yemişti? İçeri

girip Merhaba demeye niyetlendi bir an, fakat tezgâhın arkasında tanımadığı bir adam vardı, kısa ve kel kafalıydı, Sam olmadığı aşikârdı. Dertsiz tasasız gençliğinden bu yana pek çok şeyin değiştiğini acı veren bir berraklıkla fark etti o anda.

Bu acı veren düşünce aynı zamanda onu kendine getirdi ve on beşinci kez kendine neden Riverhead'e geri döndüğünü, neden De Witt Sokağı'na ve Peter Bell'in evine doğru yürüdüğünü sordu. Genç bir kızla konuşmak için mi? On yedi yaşında bir kız çocuğuna ne diyecekti ki? Tatlım, bacaklarını kapalı tut, olur mu?

Geniş omuzlarını silkti. Uzun boylu bir adamdı, koyu lacivert bir takım giymişti ve koyu renk kumaş sarı saçlarının daha da sarı görünmesine yol açıyordu. De Witt'e vardığında güneye döndü, sonra Peter'in verdiği adresi okumak için cüzdanına uzandı. Yokuş yukarı baksa ortaokulun sarı tuğla duvarını ve tel örgüsünü görebilirdi. Yol boyunca müstakil evler uzanmaktaydı, çoğunluğu ahşap yapıları, tekdüzeliği bozan tuğladan evler de vardı aralarda. Sokağın iki yanındaki kaldırım taşlarına yaşlı ağaçlar dizilmişti, göz alıcı güz yapraklarından bir katedral gibi sokağı kucaklamak istercesine eğilmişlerdi. De Witt Sokağı tamamen sessiz ve huzur doluydu. Yağmur oluşunun yanında yığılmış yaprak kümelerini gördü, elinde tırmık olan bir adam gördü sonra, diğer eli belinde, ayaklarının dibinde yanan yaprakların çıkardığı küçük ama bol dumanlı ateşi ciddiyetle seyrediyordu. Güzel kokuyordu duman. Ciğerlerine çekti o kokuyu. 87. Bölge'nin denetlediği keşmekeş içindeki kalabalık caddelerden ne kadar farklıydı burası. Kirli betondan parmaklar gibi göğe uzanmış o is içindeki binalar, o hıncanınç apartmanlar yoktu burada. Buradaki ağaçlar, 87.Bölge'nin güney kıyısındaki Grover's Park'takilerle aynı türdendi aslında. Fakat bu ağaçların dev gövdelerinin arkasında pusuya yatmış katillerin olmadığına emin olabilirsiniz. Fark da buydu.

Günün kararmaya başlamasıyla aniden yanan sokak ışıkları altında Bert Kling yürüyor, bir yandan kendi ayak seslerini dinliyordu, ilginçtir, buraya geldiğine memnundu.

Bell'lerin evini buldu: tam da Bell'in söylediği gibi, bloğun ortasındaki büyük ev. Uzun, iki ailelik, beyaz ahşap ve tuğla karışımı bir binaydı. Tekerlek izleriyle dolu beton bir araba yolu, evin arkasındaki beyaz garaja doğru uzanmaktaydı. Adımları ön kapıya yöneldi. Kling adresi tekrar kontrol etti, sonra basamağı tırmanarak kapının kenarındaki zil düğmesine bastı. Bir saniye kadar bekledikten sonra kapı vızıldı, tokmağı çevirdiğinde küçük bir klik sesi duydu, ardından kapıyı içeriye doğru itti. Küçük bir antreye girmişti, anında başka bir kapının açıldığını gördü, hemen ardından Peter Bell antreye girdi, sırtıtmaktaydı.

"Bert, geldin demek! Tanrım, sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

Kling başıyla onaylayarak gülümsedi. Bell elini uzattı.

"İçeri gel, içeri gel." Sesini aniden alçalttı. "Jeannie hâlâ burada. Seni polis bir arkadaşım olarak tanıtacağım, sonra benle Molly küçük bir gezintiye çıkacağız. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Kling. Bell onu açık kapı aralığından içeriye buyur etti. Evin içinde hâlâ yemek kokuları vardı, Kling'teki nostalji duygusunu depreştiren, iştah açıcı kokulardı bunlar. Ev sıcak ve güvenliydi, dışarıda bir parça ürperdikten sonra iyi gelmişti.

Bell kapıyı kapadı ve seslendi, "Molly!"

Kling evin içinde hızlıca bir göz gezdirdi, vagonlu tren usulü inşa edilmişti ev, bir oda diğerini izliyordu, yani en sondaki odaya gitmek istiyorsanız evdeki bütün odaların önünden geçmeniz gerekirdi. Giriş kapısı oturma odasına açıliyordu, ucuz yollu şu mobilya mağazalarından birinin "Oturma Odası Takımı" diye reklamını yaptığı üçlü koltuk

takımıyla döşeliydi bu oda. Üçlü koltuğun karşısındaki duvarda bir ayna vardı. Tekli koltuklardan birinin karşısında ise kötü çerçevelenmiş bir manzara resmi asılıydı. Evlerin vazgeçilmezi televizyon seti odanın bir köşesini işgal ediyordu, diğer köşede ise altında radyatör olan bir pencere vardı.

“Buyur otur, Bert,” dedi Bell. “Molly!” diye seslendi yeniden.

“Geliyorum,” diye bir ses geldi evin diğer ucundan, mutfaktan geliyor olmalıydı.

“Bulaşıkları yıkıyor,” diye açıkladı Bell. “Şimdi gelir. Otursana, Bert.” Kling tekli koltuklardan birine oturdu. Bell misafirperver bir ifadeyle karşısına dikildi. “Sana ne ikram edeyim? Bir bardak bira? Puro? Ya da başka bir şey?”

“En son bira içtiğim zaman,” dedi Kling, “tam da o vurduğum zamandı.”

“Eh, burada kimse seni vurmaz. Hadi gel, bir bardak al. Buzdolabında soğuk bira olacaktı.”

“Almayayım, teşekkürler,” dedi Kling nazikçe.

Molly Bell odaya geldi, ellerini mutfak havlusuyla kuruyordu bir yandan.

“Sen Bert olmalısın,” dedi. “Peter senin hakkında her şeyi anlattı.” Sağ elini son kez kuruladıktan sonra Kling’in oturduğu yere doğru yöneldi ve elini uzattı. Tokalaştılar, kadın candan bir şekilde kavradı elini. Kadını tasvir ederken “Molly de kendini salmış değildir ha, şu anda, çocuk beklerken bile” demişti Bell. Buna katılmıyor olmaktan nefret ediyordu ama dürüst olmak gerekirse Molly Bell’de pek de etkileyici bir şey bulamamıştı. Zamanında bir afetti belki ama anlaşılan, o günler geçeli çok olmuştu. Hamile olmanın getirdiği ilave şişkinliği göz ardı etse dahi Kling’in gördüğü tek şey, uçuk mavi gözlere sahip solgun bir sarışından ibaretti. Bakışları bitkindi, göz kenarlarını ise kırışıklıklar kaplamıştı. Saçları parlaklığını

yitirmişti, başından aşağı kederle salınmaktaydılar. Gülümsemesi de pek yardımcı olmuyordu, zira bu parıltılı gülümseme hâlihazırda sönük ve cansız olan yüzüyle tezat oluşturmaktan başka bir işe yaramıyordu. Kling bir parça şaşırmıştı doğrusu, bunun bir sebebi Bell'in önden yaptığı reklâmdı, fakat asıl sebebi kızın yirmi dört ya da yirmi beşten daha büyük olmadığını fark etmesiydi.

"Nasılsınız, Bayan Bell?" dedi.

"Oh, lütfen bana Molly de." Molly'de samimi bir yan vardı, Kling ondan epey hoşlandığını, fakat aynı zamanda hayal kırıklığı yaratan tanıtımından dolayı Bell'den pek de hoşlanmadığını fark etti. Jeannie'nin de "afet" olup olmadığını merak etmeye başlamıştı öte yandan, Bell öyle tasvir ettiğine göre artık bundan da şüpheleri vardı.

"Sana bira getiriyorum, Bert," dedi Bell.

"Hayır, gerçekten, ben..."

"Hadi ama," dedi Bell, Kling'in dediğini dikkate almaya-rak mutfağa yollandı.

Bell'in odadan çıkmasının ardından Molly, "Gelebildiğine çok sevindim, Bert. Bence onunla konuşman çok iyi olacak," diye söze girdi.

"Eh, deneyeceğim," dedi Kling. "Kendisi nerede?"

"Odasında." Molly kafasıyla evin diğer ucunu gösterdi. "Kapısı da kilitli." Kafasını iki yana salladı. "Tam da bunu diyorum. Yabani gibi davranıyor. Ben de on yedi yaşında oldum, Bert, ama hiç bu şekilde davranmadım. Sorunları var bu kızın."

Kling, başıyla belli belirsiz onayladı.

Molly, elleri kucağında, ayakları bitişik, oturmaktaydı. "On yedi yaşındayken eğlenceye düşkün bir kızdım," dedi Molly efkârlı bir ifadeyle. "Peter'a sor istersen. Ama Jeannie..."

Bilemiyorum. Sırlarla dolu bir kız o. Sırlar, Bert.” Tekrar başını salladı. “Ona hem kardeş hem de anne olmaya çalışıyorum ama o benim hiçbir sözümü dinlemiyor. Aramızda sanki bir duvar oluştu, daha önce var olmayan bir şey, anlayamıyorum. Bazen benden... Bazen benden nefret ettiğini düşünüyorum. Neden benden nefret etsin ki? Ona asla bir şey yapmadım, hiçbir şey.” Molly duraksadı, üzüntüyle içini çekti.

“Eh,” dedi Kling diplomatik bir ifadeyle, “biliyorsun, çocuklar böyle işte.”

“Evet, biliyorum,” dedi Molly. “Bu yaşlarımı unutacak kadar uzun zaman geçmedi. Ben aslında yirmi dört yaşıyım, Bert. Daha yaşlı gösterdiğimin farkındayım, fakat iki çocuk büyütme insanı fazlasıyla yorabiliyor... ve şimdi de üçüncüsü geliyor, kolay değil. Ayrıca Jeannie’yi de idare etmeye çalışıyorum. Kadın olmaktan çok çektim. Ben de on yedi yaşında oldum, çok da uzun olmayan bir zaman önce, hatırlayabiliyorum. Jeannie doğru davranmıyor. Başı bir şeyle dertte, Bert. Çetelerin ellerinde tuttuğu gençler gibi şeyler hakkında epey okudum. Korkuyorum. Kötü bir arkadaş grubuna, ona kötü şeyler yaptıracak çocukların arasına karışmış olabilir diye düşünüyorum. Onu rahatsız eden şey de bu, sanırım. Bilmiyorum. Belki sen bulabilirsin.”

“Şey, kesinlikle uğraşacağım.”

“Minnettar olurum. Peter’dan bir özel dedektif tutmasını istedim ama o bana bunu karşılayamayacağımızı söyledi. Haklı elbette. Tanrı biliyor ya, onun eve getirdiklerini ucu ucuna yetirebiliyorum.” İçini çekti yeniden. “Ama asıl meselemiz Jeannie. Sorununun ne olduğunu, neden böyle olduğunu öğrenebilseydim... Eskiden böyle değildi, Bert. O sadece... bilmiyorum... yaklaşık bir yıl önce galiba. Aniden genç bir kadına dönüştü ve aniden... benden uzaklaştı.”

Bell odaya döndü, bir şişe bira ve bir bardak taşıyordu elinde.

“Sen de bir tane ister misin, hayatım,” diye sordu Molly’e.

“Hayır, dikkat etmem lazım.” Kling’e döndü. “Doktor çok fazla şişmanladığımı söyledi.”

Bell, Kling’in birasını doldurdu. Bardağı uzattı, “Şişede daha var. Sehpaye senin için bırakıyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedi Kling. Bardağı kaldırdı. “Ee, yeni bebeğe o halde.”

“Teşekkürler,” dedi Molly gülümseyerek.

“Ne zaman arkamı dönsem bir bakmışım Molly hamile,” dedi Bell. “İnanılmaz bir şey.”

“İlahi, Peter,” dedi Molly, hâlâ gülümsüyordu.

“Yapmam gereken tek şey derin bir nefes almak, sonra bir bakıyorum Molly hamile. Hastanede numunelik etti beni. Doktorlar ona benim bütün Çin nüfusunu dölleyebileceğimi söylemişler. Buna ne dersin?”

“Şey,” dedi Kling, bir parça utanmıştı.

“Ya, ne *erkek* ama,” dedi Molly alaycı bir tonla. “Ama niyeysen onları hep ben taşıyorum.”

“Jeannie hakkında konuştunuz mu?”

“Evet,” dedi Kling.

“Birkaç dakika içinde getireceğim onu buraya.” Saatine baktı. “Birazdan taksiye çıkmam gerek, Molly’yi de sinemaya bırakacağım. Sonra Jeannie’yle yalnız başına konuşabilirsin... bakıcı gelene kadar.”

“Geceleri sık sık taksiye çıkıyor musun?” diye sordu Kling, laf olsun diye.

“Haftada üç dört kez. Gün boyunca ne kadar kazandığıma bağlı. Taksi benim, kendimin patronuyum yani.”

“Anlıyorum” dedi Kling. Birasından bir yudum aldı. Bell’in reklâmını yaptığı kadar soğuk değildi. Bell’in reklâmını yaptığı *her şeyden* ciddi ciddi şüphelenmeye başlamıştı, Jeannie’yle karşılaşmayı da şüpheyle bekliyordu.

“Onu getirmeye gidiyorum,” dedi Bell.

Kling başıyla onayladı. Molly oturuşunu dikleştirdi. Bell odadan çıkarak koridor boyunca ilerledi. Kling onun kapalı bir kapıyı çaldığını duydu, ardından seslendiğini, “Jeannie? Jeannie?”

Boğuk bir ses Kling’in anlayamadığı bir cevap verdi, ardından Bell konuştu, “Seninle tanıştırmak istediğim bir arkadaşım burada. İyi ve genç bir arkadaş. Hadi dışarı çık, tamam mı?”

Boğuk bir cevap, ardından kapı kilidinin açıldığı duyuldu. Kapı açıldı, bir genç kız sesi “Kimmiş o?” diye sordu.

“Bir arkadaşım,” dedi Bell. “Hadi gel, Jeannie.”

Kling yaklaşan ayak sesleri duydu. Bira bardağıyla uğraşıyordu bir yandan. Başını kaldırdığında Bell odanın kapısında dikilmekteydi, kız arkasındaydı... Ve Kling o an Bell’in dürüstlüğünü bir daha asla sorgulamamaya karar verdi.

Kız Molly’dan biraz daha uzundu. Kısa kesilmiş sarı saçları vardı, Kling’in hayatı boyunca gördüğü en sarı saç olabildi bu. Olgun mısırlar gibi sapsarıydılar, Kling kızın saçlarına asla dokunmadığını hemencecik anladı. Saçları tamamen doğaldı, aynı yüzü gibi. Hafif eğimli burnu ve açık, cam gibi mavi gözleriyle mükemmel orantılı bir yüzü vardı kızın. Kaşları siyahtı, sanki tanrılar bu hususta kararsız kalmış gibiydi, mavi gözlerinin üzerinde kemer gibi uzanmakta, gözleri ile sarı saçları arasında asılı durmaktaydılar, çarpıcı derecede güzeldi. Dudakları dolgundu, kavuniçi bir ruj sürmüştü, gülümseme yoktu dudaklarında.

Düz siyah bir etek ve mavi bir süveter giymişti, elbisenin kolları dirseklere kadardı. İnce uzun bir kızdı, fakat bu ince uzunluğunu, süveteri dolduran sıkı ve dolgun göğüslerin harika kalçalarla göz alıcı bir birleşimi tamamlıyordu. Bacakları da güzeldi. Uylukları dolgun, baldırları güzelce kıvrımlıydı, giydiği makosen ayakkabılar dahi bacaklarının görkemli doğallığını gizleyemiyordu.

Bir kadındı o, güzel bir kadındı hem de.

Peter Bell yalan konuşmuyordu. Baldızı tam bir afetti.

"Jeannie, bu Bert Kling. Bert, izin ver seni baldızımla tanıştırayım, Jeannie Paige."

Kling ayağa kalktı. "Nasılsın?" diye sordu.

"Merhaba," diye cevap verdi Jeannie. Bell'in arkasında durduğu yerden kımıldamamıştı.

"Bert bir polis," dedi Bell. "Belki gazetelerde okumuşsundur. Şehir merkezinde bir barda vurulmuştu."

"Barın dışında," diye düzeltti Kling.

"Şey, elbette," dedi Bell. "Tatlım, ablan ve ben şimdi çıkmak zorundayız, Bert burada kalacak, onunla bir müddet konuşmaktan rahatsız olmayacağını düşünüyorum, bakıcı gelene kadar, olur mu?"

"Siz nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Jeannie.

"Benim bir süre taksiye çıkmam lazım, Molly de sinemaya gidecek."

"Ya," dedi Jeannie, Kling'i kuşkuyla süzerek.

"Tamam mı o halde," diye sordu Bell.

"Elbette," diye cevap verdi Jeannie.

"Ben şu önlüğü çıkarıp saçlarımı bir tarayayım," dedi Molly. Kling ayağa kalktığı anda seyretti onu. Onunla Jeannie arasındaki benzerliği şimdi görebiliyordu, Molly'nin de zamanında oldukça çekici bir kadın olabileceğini düşündü. Fa-

kat evlilik ve annelik, işler ve hayat meşgalesi derken geçen zaman kadından çok şeyi alıp götürmüştü. Eskiden belki öyle olsa bile artık kız kardeşiyle karşılaştırılacak bir yanı kalmamıştı. Oturma odasından çıktı, Kling'in banyo olduğunu tahmin ettiği bir odaya girdi.

"Güzel bir gece," dedi Kling, sıkıntılı bir ifadeyle.

"Öyle mi?" diye sordu Jeannie.

"Evet."

"Molly! Acele et!" diye seslendi Bell.

"Geliyorum," diye cevap verdi banyodan kadın.

"Hava epey ılık. Sonbahara göre yani," dedi Kling. Jeannie onu sessizlikle karşıladı.

Birkaç dakika sonra Molly banyodan çıktı, saçlarını yapmış, rujunu tazelemişti. Paltosunu giydi ve seslendi, "Eğer dışarı çıkarsan eve geç kalma, olur mu, Jeannie."

"Merak etme," diye cevap verdi Jeannie.

"Eh, güzel bir gece. Tanıştığımıza memnun oldum, Bert. Ara bizi, olur mu?"

"Tamam, elbette."

Bell, eli kapı tokmağındayken durakladı. "Onu sana teslim ediyorum, Bert," dedi. "İyi geceler." Molly'yle birlikte kapıyı arkalarından kapayarak odadan çıktılar. Kling dış kapının da kapandığını işitti. Oda bir anda ölüm sessizliğine büründü. Dışarıda bir arabanın çalıştırıldığını duydu. Bell'in taksisiydi herhalde.

"Kimin fikriydi?" diye sordu Jeannie.

"Anlamadım," dedi Kling.

"Buraya gelişin. Ablamın mı?"

"Hayır. Peter benim eski arkadaşım."

"Öyle mi?"

“Öyle.”

“Kaç yaşındasın?” diye sordu Jeannie.

“Yirmi dört,” dedi Kling.

“Seni bana ayarlamaya falan mı çalışıyor?”

“Ne?”

“Molly. Numara mı çekiyor?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Jeannie mesafeli bir biçimde süzdü adamı. Gözleri masmaviydi. Kızın yüzüne baktı Kling, ansızın güzelliği karşısında sersemledi. “Göründüğün kadar budala değilsin, değil mi?” diye sordu kız.

“Budala görünmeye çalışmıyorum,” dedi Kling.

“Molly’nin sana ve bana dair planları olup olmadığını soruyorum.”

Kling gülümsedi. “Hayır, zannetmiyorum.”

“Ondan beklerim bunu,” dedi Jeannie.

“Ablandan pek de hazzetmiyorsun galiba.”

Jeannie birden dikkatli bir tutum takındı. “Ablam iyidir,” diye cevap verdi.

“Ama?”

“Aması yok. Ablam iyidir.”

“Neden ona kızgınsın o halde?”

“Çünkü Peter’ın polis çağırmayacağını biliyorum. Öyleyse bu ablamın fikri olmalı.”

“Bir polis olarak değil, bir arkadaş olarak buradayım.”

“Ya, eminim öyledir,” dedi Jeannie. “Biranı içsen iyi olacak. Bakıcı gelir gelmez çıkacağım.”

“Randevun mu var?” diye sordu Kling laf olsun diye.

“Kim bilmek istiyor?”

“Ben.”

“Üstüne vazife değil.”

“Bana haddimi bildiriyorsun sanırım.”

“Birisi yapmalı,” dedi Jeannie.

“On yediden çok daha yaşlı görünüyorsun.”

Jeannie bir an dudağını ısırdı. “On yediden çok daha yaşlıyım,” diye cevap verdi sonra. “Çok çok daha yaşlı, Bay Kling.”

“Bert,” diye düzeltti. “Sorun nedir, Jeannie? Seni gördüğünden beri yüzün gülmedi.”

“Bir sorun yok.”

“Okulda mı sorun var?”

“Hayır.”

“Erkek arkadaş mı?”

Kız bir an duraksadı. “Hayır.”

“Ah-ha,” dedi Kling. “On yedi yaşındaysan, sorun daima erkek arkadaşdır.”

“Erkek arkadaşım yok.”

“Yok mu? Öyleyse? Seninle ilgilenmeyen birisine mi tutuldun?”

“Kes şunu!” dedi Jeannie öfkeyle. “Üstüne vazife değil bunlar. Burnunu sokmaya hakkın yok!”

“Üzgünüm,” dedi Kling. “Yardımcı olmaya çalışıyordum. Başın dertte değil, öyle değil mi?”

“Değil.”

“Kanunları kastediyorum.”

“Hayır. Ve olsaydı bile bunu kesinlikle bir polise anlatmazdım.”

“Ben bir arkadaşım, unuttun mu?”

“Elbette, arkadaş.”

“Oldukça güzel bir kızsın, Jeannie.”

"Bunu ilk kez duymuyorum."

"Güzel bir kız kendini yanlış bir arkadaş grubu içerisinde bulabilir. Güzel bir kız..."

"...bir melodi gibidir," diye tamamladı Jeannie. "Yanlış arkadaşlar edinmiş *değilim*. İyiyim ben. Sağlıklı, normal bir genç kıyım. Beni yalnız bırak."

"Çok fazla randevun oldu mu?"

"Yeterince."

"Kalıcı birisi?"

"Hayır."

"Kalıcı olmasını düşündüğün birisi?"

"*Senin* yeterince randevun oldu mu?"

"Pek değil."

"Kalıcı birisi?"

"Hayır," diye cevap verdi Kling gülümseyerek.

"Kalıcı olmasını düşündüğün birisi?"

"Hayır."

"Neden? Kahraman bir polis müthiş rağbet görür sanıyordum."

"Utangaç bir adamım ben," dedi Kling.

"Eminim, öylesindir. Tanışalı on dakika olmadı, aşk hayatımı konuşmaya başladın hemen. Sırada ne var soracağın? Sutyen ölçülerim mi?" Kling'in gözleri istemsizce süvetere doğru kaydı. "Seni dertten kurtarayım," diye tersledi Jeannie. "Otuz sekiz beden, C-cup."

"Daha fazla olduğunu düşünmüştüm," diye cevap verdi Kling.

"Doğru, polis olduğunu unutuyorum. Polisler epey gözlemci olurlar, öyle değil mi? Emniyetin gözde dedektifi misin sen?"

"Ben bir devriye polisiyim," dedi Kling ölçülü bir tonla.

"Senin gibi zeki bir eleman, sadece devriye polisi mi?"

"Senin problemin ne?" diye sordu Kling aniden, sesini yükseltmişti.

"Hiçbir şey. Senin problemin ne?"

"Daha önce senin gibi bir çocukla karşılaşmadım. İyi aile çocuğusun, başka kızların sahip olmak için kolunu keseceği şeylere sahipsin ama şey gibi davran..."

"Ben Riverhead güzeliyim, bilmiyor musun? Kapımda ağlayıp sızlayan oğlanlar..."

"...ve kiralık bir dairede oturan yaşını başını almış bir kadın gibi davranıyorsun. Senin problemin ne, kızım?"

"Hiçbir şey. Sadece bir polisin etrafta gezinip bana sorular sorması fikrinden hoşlanmıyorum."

"Ev halkı yardıma ihtiyacın olduğunu düşünüyor," dedi Kling bıkkın bir sesle. "Neden böyle düşünüyorlar, bilmiyorum. Buradan bakınca aslan inine tek başına girip yara almadan çıkarmışsın gibi görünüyor. İşlenmemiş bir elmas kadar durusun neredeyse."

"Teşekkürler."

Kling ayağa kalktı. "Güzelliğine dikkat et, çocuk," dedi. "Otuz beşine geldiğinde böyle olmayacaksın." Kapıya doğru yöneldi.

"Bert," diye seslendi kız.

Kling döndü. Kız yere bakıyordu. "Özür dilerim," dedi. "Genellikle böyle şıllık değilimdir."

"Ne oldu o halde?"

"Hiçbir şey, gerçekten. Bunu kendi içimde halletmem gerekiyor, hepsi o." Ürkekçe gülümsedi. "Her şey güzel olacak."

"Tamam," dedi Kling. "Bunun seni bitirmesine izin verme. Herkesin dertleri olur. Bilhassa on yedi yaşındayken."

“Biliyorum,” dedi kız, hâlâ gülümsüyordu.

“Dinle, sana dondurma ya da başka bir şey ısmarlamamı ister misin? Dertlerini unutursun biraz.”

“Hayır, teşekkürler,” dedi kız. Saatine baktı. “Bir randevum var.”

“Ha, şey, tamam. İyi eğlenceler, Jeannie.” Kıza yakından bir daha baktı. “Güzel bir kızsın. Kendinden hoşnut olmalısın.”

“Biliyorum,” diye cevap verdi kız.

“Eğer bir şeye ihtiyacın olursa... yardım edebileceğimi düşündüğün herhangi bir şey yanı... beni 87. Bölge’de bulabilirsin.” Gülümsedi. “Orada çalışıyorum.”

“Tamamdır. Teşekkürler.”

“Benimle yürümek ister misin?”

“Hayır, bakıcıyı beklemem gerek.”

Kling parmaklarını kütürdetti. “Elbette.” Duraksadı. “Eğer benim de seninle beklememi istiyorsan...”

“Hiç gerek yok. Teşekkürler yine de.”

“Tamam,” dedi Kling. Kıza bir kez daha baktı. Yüzü sıkıntılıydı, epeyce. Kling bir şeyler daha söylemesi gerektiğini biliyor ama nasıl söylemesi gerektiğini bilemiyordu. “Kendine dikkat et,” diye lafı kıvırdı.

“Ederim. Teşekkürler.”

“Elbette,” dedi Kling. Kapıyı açarak antreye çıktı. Jeannie Paige kapıyı kilitledi arkasından.

5.

Willis mesaiye kalmaktan hoşlanmazdı. Mesaiye kalmaktan hoşlanan çok az insan vardır, o da fazla mesai ücretleri ödendiği müddetçe. Willis, üçüncü dereceden dedektifti, yıllık maaşı 5230 dolardı. Saat başı ücret almazdı, ne de yıl içinde çözdüğü suç sayısı başına ücret alırdı. Maaşı 5230 dolardı ve yılda kaç saat çalıştığı fark etmezdi.

O Çarşamba gecesı Dombili Donner onu aramadığında bir parça gıcık olmuştu o yüzden. Gece boyu ekip odasında dolanmış, gelen her telefonu cevaplamış, nöbet değişimine gelip giden dedektiflerin başlarına musallat olup durmuştu. Bir ara Meyer'in Temple'a anlatamadığı hikâyeyi dinlemişti, hani şu herifin 33. Bölgede dolaşarak kedileri çaldığı vakayı. Hikâye ilgisini çekmemiş, sürekli duvardaki büyük saate bakıp durmuştu. Karakoldan saat dokuzda ayrıldı, Donner'ın o gece aramayacağına karar vermişti.

Ertesi sabah saat yedi-kırk-beşte mesai başı yaptığında görevli polis ona bir not uzattı, notta Donner'ın onu bir gece önce saat on-bir-on-beşte telefonla aradığı yazıyordu. Donner, Willis'in kendisini mümkün olan en kısa sürede geri aramasını istemişti. Kâğıt parçasına bir telefon numarası yazılmıştı. Willis danışma masasını geçti, sağa dönerek dikdörtgen bir tablada çizili işaret parmağının gösterdiği yere, DEDEKTİF KISMI'na doğru ilerledi. Metal merdiveni tırmandı, parmaklıkları pencerenin merdivenin bitişindeki beşe-beş kare alana solgun

ve grimsi bir güneş ışığı huzmesi fırlattığı yeri döndü ve ardından ikinci kat için bir on altı basamak daha çıktı.

Koridorun sonundaki, üzerinde DOLAPLAR yazan kapılara sırtını verdi. Sıraları, ERKEKLER TUVALETİ'ni ve YAZI-İŞLERİ ofisini yürüyüp ardında bırakarak, ahşap parmaklıklı bölmeyi geçti ve dedektif ekip odasına girdi. Deftere imza attı, masalardan birinde kahve içen Havilland'la Simpson'a Günaydın dedi, sonra kendi masasına yollanarak telefonu kendine doğru çekti. Renksiz, donuk bir sabahtı, tavandan asılı karpuz lambalar odaya tozla kaplı bir ışık yaymaktaydı. Numarayayı çevirerek beklemeye başladı, bir yandan da Byrnes'in ofisini gözlüyordu. Komiserin kapısı ağzına kadar açıktı, demek ki komiser henüz teşrif etmemişti. Byrnes ofisine gelmez genellikle kapısını kapatırdı.

"İpucu mu yakaladın, Hal?" diye seslendi Havilland.

"Evet," dedi Willis. Telefonun diğer ucunda bir ses duyuldu, "Alo?" uyumlu bir sestti ama Donner'a ait olduğunu anladı.

"Dombili, ben Willis. Dün gece beni aramışsın?"

"Ne?" dedi Donner.

"Dedektif Willis, 87. Ekip," dedi Willis.

"Ha. Merhaba. Dostum, saat kaç?"

"Sekize geliyor."

"Siz gençler hiç uyumaz mısınız?"

"Benim için ne var elinde?"

"Skippy Randolph'u bir yoklamak ister misin?"

"Çok da acelem olmaz. Kimmiş o?"

"Yakın zamanda Chicago'dan geldi, orada bir sabıka kaydı olduğuna adım gibi eminim. Gasp yapıyor."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Onu görmek ister misin?"

“Belki.”

“Bu gece hızlıca bir barbut dönecek. Randolph da orada olacak. Orada denk gelebilirsin.”

“Neresi?”

“Seni alacağım,” dedi Donner. Duraksadı sonra. “Buhar banyoları maliyetli oluyor, biliyorsun.”

“Önce bir herifi kontrol edeyim,” dedi Willis. “Buluşmaya değmeyebilir. Şu zar oyununa geleceğine eminsin, değil mi?”

“Kesssinlikle, babalık.”

“Seni sonra yine arayacağım. Sana bu numaradan ulaşabilirim, değil mi?”

“On bire kadar. Sonra hamama gideceğim.”

Willis, not defterine yazdığı isme şöyle bir baktı. “Skippy Randolph. Lakabı mı bu?”

“Randolph doğru. Skippy’den emin değilim.”

“Ama gaspçı olduğundan eminsin?”

“Kesssinlikle,” dedi tekrar Donner.

“Tamam, arayacağım seni.” Willis ahizeyi yerine yerleştirdi, bir an düşündükten sonra tekrar kaldırıp Suçlu Teşhis Büro’nun numarasını çevirdi. Yazışlarındaki devriye polislerinden birisi olan Miscolo ofise geldi ve seslendi, “Hey, Hal, kahve ister misin?”

“Olur ,” dedi Willis, ardından Büro’ya ne aradığını anlattı.

POLICE DEPARTMENT

4 S 1 R III 9

No. 57L-210

Sex Male

Color White

Classification

S 1 U III 10

Name Sanford Richard Randolph

1. Right Thumb

2. Right Index Finger

3. Right Middle Finger

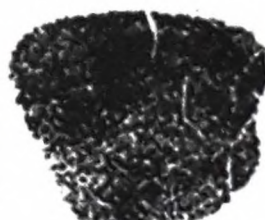
4. Right Ring Finger

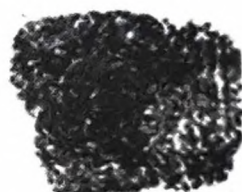
5. Right Little Finger

6. Left Thumb

7. Left Index Finger

8. Left Middle Finger

9. Left Ring Finger

10. Left Little Finger

Taken By: Rank Name Initials Shield No. Command Sgt. Cohen David H. 3841 Hdq.		<i>Samford Richard Randolph</i>	
Date September 16, 1949		Signature of Person Fingerprinted	
Left Hand		Right Hand	
Amputations None.		Thumbs Taken Together	
			

Suçlu Teşhis Büro, şehir merkezindeki genel müdürlükte bulunmaktaydı. Yirmi dört saat açıktı ve tek varlık nedeni, suçluları tanımlayıp tasvir eden her türlü bilgiyi toplamak, derlemek ve kataloglamaktı. Büroda neler yoktu ki: Parmak İzleri Dosyası, Suçlular Fihristi Dosyası, Arananlar Dosyası, Ahlaki Suçlar Dosyası, Şartlı Tahliyeler Dosyası, Salıverilmiş Mahkûmlar Dosyası, Bilinen Kumarbazlar, Bilinen Tecavüzcüler, Bilinen Gaspçılar, Bilinen Her-Tür-ve-Çeşitte Suçlunun Dosyası. Bürodaki Modus Operandi Dosyası, bilinen suçluların 80,000'den fazla fotoğrafını içermektedir. Suçlanan ve suç kanıtlanan tüm kişilerin kanunda belirtildiği üzere parmak izlerinin alınıp fotoğraflanmasından dolayı dosya sürekli büyümekte ve durmadan güncellenmektedir. Büro yılda 206,000 iz toplayıp sınıflandırıyor, ülkenin genelindeki tüm departmanlardan gelen 250,000 suç kaydına ilişkin taleplere cevap veriyordu. Willis'inki cevaplanması kolay bir talepti dolayısıyla, nitekim bir saat içerisinde paketi ona gönderdiler. Willis'in zarftan çıkardığı ilk fotostat kayıt, Randolph'un parmak izi kaydıydı.

Willis buna hızlıca baktı. Parmak izleri oyunun bu perdesinde anlamsızdı onun için. Zarfa elini daldırarak diğer kaydı çıkardı, Randolph'un parmak izi kaydının arka yüzünün fotostat kopyasıydı bu.

Willis zarftaki diğer kayıtları inceledi. Randolph'un Bailey's'de sekiz ay yattıktan sonra 2 Mayıs 1950'de iyi halden salıverildiğini gösteren bir belge vardı. Doğduğu şehre, Chicago'ya dönmek istediğini bildirmişti şartlı tahliye memuruna, Deniz Kuvvetleri'nden terhis olduğu vakit döndüğü şehirdi bu. İzinler alınmış, 5 Haziran 1950'de Chicago'ya gitmek üzere salınmıştı. Randolph'un kayıtlarının transfer edildiğini göste-

rir, Chicago şartlı tahliye ofisinin kaleme aldığı bir rapor vardı. Görünen o ki şartlı tahliyesini ihlal etmemişti.

IDENTIFICATION BUREAU

Name Sanford Richard Randolph
Identification Jacket Number M381904
Alias "Skippy" "Skip" "Skipper" "Scuppers"
Randolph Color White
Residence 29 Hunter Lane, Calm's Point
Date of Birth January 12, 1918 Age 31
Birthplace Chicago, Illinois
Height 5' 10" Weight 163 Hair Brown Eyes Blue
Comp. Fair Occupation Truck driver
Scars and Tattoos Knife scar on left temple, half inch
in length. Tattoo on right biceps, "Mother"
in heart. Tattoo on right forearm, Anchor.
Tattoo on left forearm, Marine Corps Shield and
"Semper Fidelis." Bullet-wound scar, left leg.
Arrested By: Det. 2nd/Gr. Peter Di Labbio
Detective Division Number 37-1046-1949
Date of Arrest 9/15/49 Place South 74 Street, Isola
Charge Assault with intent to commit a felony
Brief Details of Crime Randolph attacked a 53-year-old
man, beat him, and then demanded his wallet.
Det. Di Labbio, cruising in area, apprehended
him as he held victim against wall of building.
Previous Record None
Indexed Criminal Courts, September 16, 1949
Final Charge Assault in second degree,
Penal Law 242
Disposition One year's imprisonment in workhouse
at Baily's Island.

Ad: Sanford Richard Randolph / Kimlik No: M381904 / Takma Adlar: "Skippy" "Skip" "Skipper" "Scuppers" Randolph / Renk: Beyaz / Adres: 29 Hunter Yolu Calm's Point / Doğum Tarihi: 12 Ocak 1918 / Yas: 31 / Doğum Yeri: Chicago, Illinois / Boy: 1,78 / Ağırlık: 74 / Sac: Kahverengi / Göz: Mavi / Ten: Açık / Meslek: Kamyon Şoförü / Yaralar ve Dövmeler: Sol şakakta 1,25 cm uzunluğunda bıçak yarası. Sağ pazıda dövme, Kalp içinde

Willis, bütün materyali inceledikten sonra, Randolph'un Deniz Kuvvetleri kaydını eline aldı. Pearl Harbor'dan bir gün sonra, 8 Aralık'ta birliğe kaydolmuştu. Yirmi üç yaşındaydı o zaman, neredeyse yirmi dört. Onbaşı rütbesine yükseltilmiş, Iwo Jima ve Okinawa çıkarmalarında görev almıştı, kırk dört Japon askerinin ölümünden bizzat sorumluydu. 17 Haziran 1945'te, Altıncı Deniz Piyade Tümeni'nin Mezado kasabasına gerçekleştirdiği taarruzda bacağından yaralanmıştı. Pearl'deki hastaneye yatırılmış, iyileştikten sonra da vukuatsız terhis olduğu San Francisco'ya gönderilmişti.

Ve bundan dört yıl sonra, elli üç yaşında bir adama saldırarak adamın cüzdanını gasp etmeye çalışmıştı.

Ve şimdi Donner'a göre şehre geri dönmüş, tekrar gaspa başlamıştı.

Willis saatine baktı, ardından Donner'ın numarasını çevirdi.

"Alo?" dedi Donner.

"Şu geceki zar oyunu," dedi Willis. "Ayarla orayı."

Mevzubahis zar oyunu, huzlaca olup biten türdendi ve bu Perşembe gecesine özel Kordonboyu yakınlarındaki bir ambarda toplanılacaktı. Willis, oyunun şenlikli ortamına uygun olarak, at başları baskılı spor bir gömlek ile spor bir ceket giymişti.

"Anne". Sağ ön kolda dövme, Çıpa. Sol ön kolda dövme, Deniz Piyadesi Arması ve "Semper Fidelis". Sol bacadaki kurşun yarası. / Tutuklayan Memur: 2. Dereceden dedektif Peter Di Labbio / Dedektif Kısım No: 37-1046-1949 / Tutuklanma Tarihi: 15/9/1949 / Tutuklandığı Yer: 74. Cadde Isola / Suçlama: Ağır suç işleme maksadıyla saldırı / Suçun Özet Anlatımı: Randolph, 53 yaşında bir adama saldırdı, ona vurdu ve sonra cüzdanını istedi. Bölgede dolaşmakta olan Det. Di Labbio, şahsı bina duvarının önünde kurbana saldırırken yakaladı. / Önceki Sabıka Kaydı: Yok / Durusma: Ağır Ceza Mahkemesi, 16 Eylül 1949 / Hüküm: İkinci dereceden saldırı. Ceza Kanunu 242 Md. / Karar: Bailly's Adası'ndaki cezaevinde bir yıl hapis.

Buluştuklarında Donner'ı neredeyse tanıyamamıştı. Türk hamamında buharların yuttuğu o pörsümüştü bingıldayan beyaz et yığını, lacivert bir takım elbisenin içine tıktırıldığında birdenbire nasıl olduysa bir endam, hâttâ bir seçkinlik kazanmıştı. Donner hâlâ kocaman görünüyordu, ama şimdi efsanevî bir dev gibiydi, duruşunda neredeyse bir azamet, bir asalet vardı. Willis'le tokalaştılar, on dolarlık banknotun avuçtan avuca geçtiği merasim gerçekleşti bu arada. Ardından ambara ve zar oyununa, Skippy Randolph'u bulmaya yollandılar.

Yan kapıdaki sıska herif Donner'ı tanıdı, fakat yine de önlerini kesti, ta ki Donner Hal Willis'i tanıtana kadar, "Bu Willy Harris, eski bir dost." Adam bunun üzerine ambara, odanın bir köşesinde asılı lambanın haricinde tamamen karanlık olan ambarın giriş katına girmelerine izin verdi. Barbutçular lambanın altında toplanmıştı. Odanın geri kalan çoğu yeri buzdolapları ve mutfak ocaklarına benzer şeylerle doluydu.

"Devriyedeki bekçi ve polis ayarlanmış," diye açıkladı Donner. "Bizi kimse rahatsız etmeyecek." Odayı boydan boya kat ettiler, odanın beton zemininde topukları gürültüyle tıkrıyordu. "Şu yeşil ceketli olan, Randolph," dedi Donner. "Tanıştırmamı ister misin, yoksa yalnız başına mı halledersin?"

"Yalnız başına daha iyi," dedi Willis. "İşler sarpa sararsa seni arkada bırakmak istemem. Değerlisin sen."

"Zararı şimdiden gördüm zaten," dedi Donner. "Seni kapıdan geçiren benim, öyle değil mi?"

"Elbette, ama seni tongaya düşüren akıllı bir polis de *olabilirdim* pekâlâ."

"Doğru," dedi Donner. Ve ardından -içten iltifatı kulağa dalkavukluk gibi gelmesin diye- fısıltıyla ekledi, "Sen *zaten* akıllı bir polissin."

Willis bu son söylediklerini duymuşsa da belli etmedi. Lambanın altına açılmış örtüye doğru ilerlediler. Donner, ba-

hisçiler arasına girdi, Willis ise karşıdaki gruba yönelerek Randolph'un yanına geldi. Boğazlı kazak giymiş, kısa boylu bir adam zarları sallıyordu.

"Hangi zara atıyor?" diye sordu Willis Randolph'a.

Randolph, Willis'e yukarıdan şöyle bir baktı. Uzun boylu bir adamdı, kahverengi saçları, mavi gözleri vardı. Şakağındaki bıçak yarası, aslında hoş bir görünüşü olan yüzüne tehditkâr bir ifade vermişti. "Altı," dedi.

"Eli sıcak mı?"

"Henüz soğuk," diye cevapladı Randolph.

Boğazlı kazaklı adam zarları eline aldı ve tekrar salladı.

"Hadi yavrum, altı," dedi öbür yandan birisi.

"Adamın elinin üstüne konuşma," diye uyardı onu bir başkası. Willis kelleleri saydı. Kendisi ve Donner dâhil, oyunda yedi adam vardı. Zar bir süre döndükten sonra durdu.

"Altı," dedi boğazlı kazaklı adam. Örtünün üstündeki paraların çoğunu topladı, yirmi beş doları yerde bıraktı. Zarı tekrar eline aldı ve seslendi, "Bahis yirmibeş."

"Kabul," dedi iriyarı bir adam çakıllı bir sesle. Tezgâha iki onluk, bir beşlik bıraktı.

"Yedi olsun," dedi.

Willis seyrediyordu. Zar yerde sekti, sonra durdu.

"Dubara," dedi boğazlı kazak.

"İki-bir. Dört yok," dedi Willis. Bir onluk uzattı.

Öbür yandan bir adam, "Kabul," dedi ve bir beşlik de o uzattı. Boğazlı Kazak tekrar zarı sallamaya başladı.

"Ne çılgın bir bahis," diye fısıldadı Randolph Willis'e.

"Soğuk olduğunu sen söyledin."

"Zarları sallamaya başladığında havaya girer her zaman. İzle bak."

Boğazlı Kazak bir altı, sonra bir beş attı. Öbür yandaki adam Willis'e "Bir beşlik daha koymak ister misin?" diye seslendi.

"Kabul," dedi Willis. Bir onluk koydu; adam beşlik ile kabul etti. Boğazlıkazak zarı attı. Beklediği dördü sonraki zarda buldu. Willis karşıdaki adama 30 dolar uzattı. Boğazlıkazak 50 doları örtüde bıraktı.

"Yarısını alırım," dedi Çakıllı.

"Ben de diğer yarısını," dedi Willis.

Boğazlıkazağın bahsine paralarını koydular.

"Çatlaksınız siz," dedi Randolph.

"Buraya bahse geldim," diye yanıtladı Willis. "Örgü örmek istersem evde otururum."

Boğazlıkazak ilk zarda yedi attı.

"Orospu çocuğu!" dedi Çakıllı.

"Yüzü yerde bırak," dedi Boğazlıkazak gülerek.

"Kabul," dedi Willis.

Karşıdan Donner Willis'e belli belirsiz göz yaptı. Çakıllı'nın kaşları kalktı.

"Para saçan biri var aramızda," dedi Boğazlıkazak.

"Barbuta mı dikiş kursuna mı geldik?" dedi Willis. "Salla."

Boğazlıkazak sekiz attı.

"Altı-Beş. Sekiz yok," dedi Willis. Çevresindeki adamlar sessizdi. "Tamam, Sekiz-Beş o halde." Altı-Beş makul bahisti.

"Kabul," dedi Çakıllı. Willis'e bir beşlik uzattı.

"Salla," dedi Willis.

Boğazlıkazak salladı.

"Düşüş" dedi Randolph. Willis'e bir an için baktı. "Elimde kalan sekiz papel sekize karşı diyor."

“Bahis aynı mı?” sordu Çakıllı.

“Aynı.”

“Kazandın.” Randolph’a istediği beşliği attı.

“Bu adamın ısındığını sanıyordum,” dedi Willis, Randolph’a gülerek.

“Isınan soğur,” diye yanıtladı Randolph.

Boğazlıkazak sekizini attı. Çakıllı Willis ve Randolph’tan topladı. Karşıdan kargaburunlu bir adam iç geçirdi.

“İkiyüz için bahis,” dedi Boğazlıkazak.

“Fazla yüksek değil mi?” dedi Kargaburun.

“Sana fazlaysa eve yatağına dön,” diye yanıtladı Randolph.

“İkiyüzü kim alıyor?” sordu Boğazlıkazak.

“Ben ellisini alırım,” dedi Kargaburun, iç geçirdi.

“Geriye bir yüzlük bir de buçuk kaldı,” dedi Boğazlıkazak. “Kabul mü?”

“İşte bir yüzlük,” dedi Willis. Örtünün üstüne parayı bıraktı.

“Buçuğu da ben aldım,” dedi Randolph. Parasını Willis’inkinin üstüne fırlattı. “At bakalım yetenekli çocuk”

“Bunlar büyük oyuncu,” dedi Willis’in yanında duran ablak suratlı bir adam. “Büyük kumarbazlar.”

Boğazlıkazak attı. Zarlar örtünün üstünde sekti. Birisi ikide durdu. Diğeri ona vurdu ve beş yukarıda aniden durdu.

“Yedi,” dedi Boğazlıkazak gülerek.

“Adam sıcak,” dedi Ablaksurat.

“Fazla lanet sıcak,” diye geveledi Kargaburun.

“Bahis,” diye araya girdi Çakıllı.

“Bahis dört yüz.”

“Yok artık,” dedi Kargaburun. “Bizi eve mi göndermek istiyorsunuz?”

Willis gruba baktı. Kargaburun silah taşıyordu. Hatları ceketinin arkasında açıkça belli oluyordu. Eğer yanlış görmediyse Boğazlıkazak ve Çakıllı da yüklüydü.

“İki yüzlüğünü ben alırım,” dedi Willis.

“Diğer ikisini alacak var mı?” diye sordu Boğazlıkazak.

“Bir ara sakinleşmen gerek,” dedi Randolph. “Kabul.” Örtünün üstüne iki yüzlük attı.

“At bakalım,” dedi Willis. “Önce salla ama.”

“Hadi kemik,” dedi Boğazlıkazak ve bir onbir attı.

“Vay canına, bu gece sıcağım. Bahisleri söyleyin,” dedi. “Kabul mü?”

“Biraz yavaşla, yeğenim,” dedi Willis aniden.

“Sekize koyuyorum,” yanıtladı Boğazlıkazak.

“Şu kemikleri görelim,” dedi Willis.

“Ne!”

“Zarları görelim dedim. Fazla yetenekliler.”

“Yetenek bilekte, ahbap,” dedi Boğazlıkazak. “Kabul ediyor musun etmiyor musun?”

“Zarı görmeden olmaz.”

“Yani kabul etmiyorsun,” dedi Boğazlıkazak soğuk bir ifadeyle. “Kim bahiste?”

“Ona zarı göster,” dedi Randolph. Willis ona baktı. Eski denizci son zarda iki onluk kaybetmişti. Willis zarların hileli olduğunu ima etmişti ve Randolph görmek istiyordu.

“Zarlar düzgün,” dedi Boğazlıkazak.

Çakıllı tuhaf bir bakışla gözlerini Willis’e dikti. “Zarlar roket gibi, yabancı,” diye lafa karıştı. “Dürüst bir oyun oynuyoruz burada.”

“Zarlar sarhoş gibi davranıyor,” dedi Willis. “Bana kanıtla.”

“Oyunu beğenmiyorsan bırakabilirsin,” dedi Kargaburun.

“İçeri girdiğimden beri beş yüz papel gömdüm bu tezgâha,” diye çıktı Willis. “Artık bu zarların sahibi benim. Bakabilirim öyleyse.”

“Bu herif seninle mi gelmişti, Dombili?” diye sordu Çakıllı.

“Evet,” dedi Donner. Terlemeye başlamıştı.

“Nereden buldun getirdin?”

“Barda tanıştık,” diyerek temize çıkardı Donner’ı Willis. “Ona macera aradığımı söyledim. Böyle mektep medrese görmüş zarlarla karşılaşmayı beklemiyordum tabii.”

“Sana söyledik, zarlar düzgün,” dedi Çakıllı.

“Öyleyse ver de bakayım.”

“Sana geçtiklerinde onları inceleyebilirsin,” dedi Boğazlıkazak. “Hâlâ benim elim.”

“Ben zarları görene kadar kimse zar atmayacak,” diye diklendi Willis.

“Boyuna göre büyük laflar ediyorsun,” dedi Çakıllı.

“Dene bakalım,” dedi Willis sakın bir ifadeyle.

Çakıllı onu şöyle bir süzdü, dolu olup olmadığını anlamaya çalıştığı açıktı. Dolu olmadığına kanaat getirince seslendi, “Defol git buradan, seni çirozu çıkmış serseri! Yoksa seni ikiye bölerim.”

“Dene bakalım, seni koca bok çuvalı!” diye bağırdı Willis.

Çakıllı ateş saçan gözlerini Willis’e dikti, daha önce bir sürü adamın yaptığı hatayı yapacaktı. Willis’in görünüşünde eğitimini gösteren hiçbir şey yoktu. Onun bir judo ustası olduğunu, adamın parmaklarını tutmasıyla belini kırmasının bir

olacağını bilmenin hiçbir yolu yoktu. Çakıllı onun sadece sıska bir serseri olduğunu düşünüyordu, bu yüzden Willis'i bir böcek gibi ezmek isteğiyle bodoslamadan daldı.

Bundan sonra başına gelenler, en hafif tabirle, onun için tam bir şok olacaktı.

Willis Çakıllı'nın yüzüne ya da ellerine bakmadı. Doğrudan adamın ayaklarını seyretti, sağ adımını attığı an birden ileri atıldı ve hızla sağ dizinin üstüne çökerek Çakıllı'nın sol ayak bileğini yakaladı.

"Hey, sen ne yaptığını...." Fakat cümlesini tamamlayamadı Çakıllı. Willis ayak bileğini kendine doğru çekerek adamı havalandırdı. Aynı anda sağ elinin yan tarafını adamın midesine yerleştirdi. Rakibinin dizlerinin üstüne çöktüğünü gören, bileğini sıkıca kavramış parmakları ve diyaframına aldığı şiddetli darbeyi hissedenden Çakıllı, Bilekten Atma denen bir tekniği tecrübe ettiğini tabii ki bilmiyordu. Onun bildiği tek şey, aniden sırtüstü devrildiği ve sonrasında sırtını şimşek hızıyla beton zemine çarptığıydı. Kafasını iki yana salladı, böğürdü ve hızla ayağa kalktı.

Willis tam karşısında duruyor, sırtıyordu.

"Öyle olsun, ukala herif," dedi Çakıllı. "Öyle olsun, seni küçük ukala piç," sonra tekrar ileri atıldı.

Willis kılını bile kıpırdatmadı. Ayaklarını iki yana açmış, dengede durdu, gülümseyerek bekledi ve birden hareketini yaptı.

Çakıllı'nın sol kolunu dirseğinden yakalayarak sağ eliyle çevirdi. Tereddüt bile etmeden yakaladığı kolu yukarıya döndürdü ve sol elini adamın koltukaltına soktu. Elinin ayası açıktı, parmaklar bitişik, başparmak garip bir biçimde içerideydi. Willis sağa doğru döndü, adamın kolu sol omzunun üstünden sallanıyordu, ardından aşırarak için asıldı.

Hızla öne eğilmişti, Çakıllı'nın ayakları yerden kesildi. Willis'in sertçe silkelemesiyle birlikte adam kendini havada dönerken buldu. Omuzdan Aşırma denen tekniğe kurban gitmişti, beton zemini boyladı.

Adamın kolunu kırmak istemediği için Willis adam betona çakılmadan önce bilerek kolunu bıraktı. Çakıllı kafasını salladı, sersemlemişti. Kalkmaya çalıştı, geri düştü, hâlâ kafasını sallıyordu. Kargaburun ceketini açmak üzere sinsice uzandı.

"Sakın kıpırdama!" diye uyardı bir ses.

Willis döndü. Randolph elinde tuttuğu 45'liği ötekilere doğru çevirmişti. "Sağolasın," dedi Willis.

"Şu sekiz yüz doları toparla," diye cevap verdi Randolph. "Hileli oyunları sevmem."

"Hey, o mangırlar benim!" diye bağırdı Boğazlıkazak.

"Artık bizim oldu," diye cevap verdi Randolph.

Willis paraları topladı, ceketinin cebine koydu. "Hadi gel," dedi Randolph. Yan kapıya doğru ilerlediler, Randolph adamlara dönük geri geri yürüyor, 45'liği hâlâ elinde tutuyordu. Willis'in yanından geçtiği yan kapıdaki sıska herif şaşaladı ama hiç ses etmedi. Tabloya bir 45'lik girdiğinde kimse ses etmezdi zaten. Willis ve Randolph caddeden aşağı topukladılar. Sonra Randolph silahı cebine yerleştirerek köşedeki taksiyi çağırdı.

"Bir bardak kahveye ne dersin?" diye sordu Randolph.

"Olur tabii," dedi Willis.

Randolph elini uzattı. "Benim adım Skippy Randolph."

Willis onunla tokalaştı. "Benimki de Willy Harris."

"Judoyu nerede öğrendin?" diye sordu Randolph.

"Deniz piyadede," dedi Willis.

"Tahmin etmiştim. Ben de deniz piyadesiydim."

“Şaka yapıyor olmalısın!” dedi Willis, şaşırmış numarası yaparak.

“Altıncı Tümen,” dedi Randolph gururla.

“Ben Üçüncü’deydim,” dedi Willis.

“Iwo’da mı?”

“Evet,” dedi Willis.

“Ben hem Iwo’da hem de Okinawa’daydım. Iwo taarru-zunda bizim tümen Beşinci’yle birleşti.”

“Ne büyük kargaşaydı,” dedi Willis.

“Ağzımdan aldın. Yine de, askerde güzel günlerim oldu. Okinawa’da kurşunu yedim ama.”

“Ben şanslıydım,” dedi Willis. Vurmak için tahta arandı, bulamayınca kendi başına tıkladı.

“Şu şerefsizlerden yeterince uzaklaşmışsızdır, değil mi?” diye sordu Randolph.

“Bence evet.”

“Müsait yerde inelim,” diye seslendi Randolph taksiciye. Taksici arabayı kenara çekti, Randolph adamın parasını verdi. Kaldırımında dikildiler bir süre, Randolph caddeye bir göz gezdirdi. “Orada bir kahvehane var,” dedi eliyle işaret ederek.

Willis sekiz yüz doları ceketinin cebinden çıkardı. “Bunun yarısı senin,” dedi. Paraları Randolph’a uzattı.

“Zarlar biraz fazla zıplıyordu, öyle değil mi,” dedi Randolph, paraları aldı bir yandan.

“Evet,” dedi Willis kuru bir sesle. Kahvehanenin kapısından içeri girerek köşedeki masaya doğru ilerlediler. Kahvenin yanında çörek söylediler. Siparişleri geldiğinde, bir süre sessizce oturdular.

“Kahve iyiymiş,” dedi Randolph.

“Evet,” diye onayladı Willis.

“Buralardan mısın?”

“Evet. Sen?”

“Aslen Chicago’luyum,” dedi Randolph. “Terhis olduktan sonra buraya savruldu. Dört yıl bu civarda takıldım.”

“Ne zaman terhis oldun?”

“Kırk beş,” dedi Randolph. “Ellide Chicago’ya geri döndüm.”

“Kırk dokuzda ne oldu?”

“Kodeste zaman geçirdim,” dedi Randolph, dikkatle Willis’e bakıyordu.

“Hepimiz geçirmedi mi?” dedi Willis sakın bir sesle. “Neden içeri aldılar seni?”

“Yaşlı bir dallamayı soydum.”

“Buraya neden geri döndün?” diye sordu Willis.

“Seni neden içeri aldılar?” diye sordu Randolph.

“Ha, önemli değil,” dedi Willis.

“Hadi ama.”

“Neden olduğu ne fark eder ki?”

“Merak ettim,” dedi Randolph.

“Tecavüz,” dedi Willis hızlıca.

“Hey,” dedi Randolph, kaşları kalkmıştı.

“Görüldüğü gibi değil. Hatunun biriyle takılıyorduk, kaltağın önde gideniydi. Sonra bir gece...”

“Tamam tamam, anladım.”

“Öyle mi?” dedi Willis düz bir sesle.

“Elbette. O dallama moruğu soymaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun? Mangıra ihtiyacım vardı, hepsi o.”

“Şimdi para kazanmak için ne yapıyorsun?” diye sordu Willis.

“Geçinip gidiyorum.”

“Ne yaparak?”

Randolph tereddüt etti. “Kamyon şoförüym.”

“Öyle mi?”

“Öyle.”

“Kimin için çalışıyorsun?”

“Şey, bu günlerde o işi yapmıyorum.”

“Ne iş yapıyorsun?”

“Bir şeyler yapıyorum işte, az da olsa düzenli para getiriyor.” Duraksadı. “Sen bir şeyler mi arıyorsun?”

“Olabilir.”

“İki adam bir arada güzel güzel geçinip gidebilir.”

“Ne yaparak?”

“Tahmin et,” dedi Randolph.

“‘Sence Ne İş Yapıyorum?’ oynamaktan hoşlanmam,” diye cevap verdi Willis. “Elinde bana göre bir şey varsa duymak isterim.”

“Birlikte gaspa çikalım,” dedi Randolph.

“Yaşlı herifleri mi?”

“Yaşlı herifler, genç herifler, ne fark eder?”

“Gasp işi fazla mangır getirmiyor.”

“Doğru yerlerde yaparsan getirir.”

“Bilemedim,” dedi Willis. “Yaşlı herifleri dövme fikrinden pek hoşlanmadım.” Duraksadı. “Ve hatunları.”

“Hatunlardan söz eden kim? Benden uzak olsunlar. Hatunlar sadece adamın başına bela getirir.”

“Öyle mi?” dedi Willis.

“Tabii ki. Tanrım, nasıl bilmezsin! Sana saldırıyla birlikte tecavüze teşebbüsten de yüklenirler. Kaltağa elini sür, sürme, fark etmez.”

“Hadi ya?” dedi Willis, hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Elbette. Vebadan kaçır gibi kaçırım onlardan. Hatunlar ayrıca üstlerinde çok para da taşımazlar.”

“Anlıyorum,” dedi Willis.

“Ee, ne diyorsun? Judo biliyorsun, ben de biliyorum. Milletin aklını başından alırsız birlikte.”

“Bilemedim,” dedi Willis, aradığı adam Randolph değildi, bundan emindi, fakat onu kendi yaptıklarından enselemek için biraz daha fazlasına ihtiyacı vardı. “Ee, nasıl yapıyorsun, bana biraz anlatsana.”

İki adam şehrin bir köşesinde sohbet ederlerken, şehrin başka bir köşesinde çalılar arasında genç bir kız yüzükoyun yatıyordu.

Dik bir bayırın, küçük kayalık bir uçurumun dibindeydi çalılar. Kayalık çalılara doğru akıyordu, çalılar ardında Nehir vardı ve yukarıdan, kemer halinde diğer eyalete giden köprüünün ayak açıklığı geçiyordu.

Kız biçimsiz bir külçe gibi yığılmıştı.

Bayır aşağı çalılara doğru yuvarlanırken külotlu çorabı yırtılmıştı, eteği bacaklarının arkasında öyle sıyrılmıştı ki kalçaları görünüyordu. Güzel bacakları vardı, genç kız bacakları, fakat bir tanesi tuhaf bir açıyla kıvrılmıştı, kızın bedeninde çalılar içinde uzanmış şu haliyle alımlı hiçbir şey yoktu.

Kızın yüzü kanıyordu. Dağılmış suratından çalı dallarına ve yere kanları akmıştı, kavruk güz toprağı kana kana içiyordu kanını. Bir kolu dolgun göğüslerinin altında bükülüydü, çalılar keskin dallarına basmaktaydı bu kol. Diğer kolu ise yanı sıra gevşek bir biçimde uzanmaktaydı. Eli açıktı.

Kan gölünün yakınında, kızın açık avucunun birkaç adım ötesinde, yerde bir güneş gözlüğü vardı. Camlarından biri parçalanmıştı.

Kız sarı saçlıydı, fakat saçlarının parlak sarısı kanla lekelenmişti, defalarca vurulan sert bir cisim kafatasını paramparça etmişti çünkü.

Kız nefes almıyordu. Küçük bir kayalığın dibindeki çalıların arasında yüzükoyun yatar, yerleri kanıyla suluyordu. Bir daha asla nefes alamayacaktı.

Kızın adı Jeannie Paige idi.

6.

Komiser Byrnes, matbu belgedeki bilgileri inceliyordu.

POLICE DEPARTMENT

Date: September 15

From: Commanding Officer, Lt. Peter Byrnes, 87th Pct.

To: Chief Medical Examiner

SUBJECT: DEATH OF Jeanne Rita Paige

Please furnish information on items checked below in connection with the death of the above named. Body was found on September 14 foot of Hamilton Bridge, Isola.

Autopsy performed or examination made? Preliminary

By Dr. Bertram Nelson, Asst. Medical Examiner,
St. Joan's Hosp.

Date: September 14 Where: County Mortuary

Cause of death: Brain concussion apparently. (Note: only cursory examination made before your request for information.)

Result of chemical analysis: Not performed as yet.

Body identified to Medical Examiner by: Mrs. Peter Bell

Address: 412 De Witt Street, Riverhead

Relationship: Sister

Body claimed by: (name and address):

If not claimed, disposition of same: Body is at mortuary.

Complete autopsy is now being undertaken.

Mrs. Bell has indicated she will claim body upon completion of tests. Full necropsy report will follow.

Burial Permit No. _____

Other information desired: _____

Arthur N. Burgher MD
OFFICE OF CHIEF MEDICAL EXAMINER

Tarih: 15 Eylül / Yetkili Memur: Kom. Peter Byrnes 87. Böl. / Ölen Sahis: Jeanne Rita Paige / Cesedin bulunduğu tarih ve yer: 14 Eylül, Isola'da

Sözün özü, birisi işleri batırmıştı. Ceset morgdan alınmış, oradaki beceriksiz bir intörn, dağılmış yüzü ve parçalanmış kafatasını muhtemelen oldukça dikkatli bir biçimde incelemiş ve ölüme “görünüşte beyin sarsıntısı”nın neden olduğu parlak fikrine ulaşmıştı. Tam bir raporun neden masasında olmadığını anlıyordu anlamasına, ama yine de matbu belgede gördükleri karnunu ağrıtmıştı. Ceset morga muhtemelen sabahın köründe teslim edilmişti ve insanların bir midenin içinde zehir barındırıp barındırmadığını keşfetmek için gecenin bir yarısı ortalıkta dolaşmalarını beklemesiniz, öyle değil mi? Kuşkusuz. Kimse sabah dokuzdan önce mesaiye başlamaz ve kimse akşam beşten sonra çalışmaz. Ne âlâ memleket. Saatler herkeşe kısa.

Şu kızı öldüren herif hariç, elbette.

Fazla mesai yapmayı önemsememişti o.

On yedi yaşında, diye düşündü Byrnes. Tanrım, benim oğlan da on yedi yaşında!

Ofisinin kapısına doğru yöneldi. Kısa boylu, sıkı vücutlu bir adamdı, koca bir granit parçasından gelişigüzel kopmuş gibi görünen bir kafası vardı. Gözleri küçük ve maviydi, sürekli ileriye doğru, teyakkuz halinde bakardı. İnsanların öldürülmesinden hiç hazzetmezdi. Genç kızların kafalarının parçalanmasından da hiç hoşlanmazdı. Kapıyı açtı.

“Hal!” diye seslendi.

Hamilton Köprüsü ayağı / Hazırlık otopsisini yapan: Dr. Bertram Nelson, Yrd. Adli Tabip, St. Joan’s Hastanesi / Otopsi Tarihi: 14 Eylül / Yer: Şehir Morgu / Ölüm Nedeni: Görünüşte beyin sarsıntısı (Not: Bilgi talebi doğrultusunda aceleyle yapılan incelemenin sonucudur.) / Kimyasal Analizin Sonuçları: Henüz yapılmadı / Cesedi Teşhis Eden Kişi: Bayan Peter Bell / Adres: 412 De Witt Caddesi, Riverhead / Yakınlığı: Kız kardeşi / Mevcut Durum: Ceset morgda. Tam otopsiye şimdi başlanacak. Bayan Bell, testlerin tamamlanmasının ardından cesedi teslim almak istediğini bildirdi. Tamamlanmış otopsi raporu bilahare gönderilecek.

Willis masasından kafasını kaldırarak baktı.

"Buraya bir gelsene." Geri dönerek odada volta atmaya başladı. Willis odaya geldi, ellerini arkasında birleştirerek sessizce dikildi.

"Güneş gözlüklerine dair herhangi bir şey var mı?" diye sordu, hâlâ volta atıyordu.

"Hayır, efendim. Kırılan camın üzerinde iyi durumda bir parmak izi vardı ama tek bir parmak izinden sonuca varmamız pek mümkün görünmüyor."

"Senin şu elemandan ne haber? Hani dün gece getirdiğin?"

"Randolph mu? Bir polise tam bir itirafta bulunduğunu anlayınca küplere bindi. Sanırım bunun mahkemede geçerli sayılmayacağını zannediyor yine de. Avukat hakkımı kullanmak istiyorum diye bağırıp duruyor."

"Parmak izinden söz ediyorum."

"Onunkiyle eşleşmedi, efendim," dedi Willis.

"Kıza ait olabilir mi?"

"Hayır, efendim, olamaz. Onu kontrol etmiştik zaten."

"O halde adamımız Randolph değil."

"Değil, efendim."

"O olduğunu düşünmüyordum zaten. Bu kız muhtemelen Randolph seninle birlikteyken öldürüldü."

"Evet, efendim."

"Lanet olsun," dedi Byrnes, "lanet olsun." Tekrar volta atmaya başladı. "Kuzey Cinayet Masası ne yapıyor?"

"İş üstündeler, efendim. Tüm cinsel suçluları topluyorlar."

"Biz de bu işe el atabiliriz. Dosyalarımızı kontrol et, sonra çocukları çalıştır, olur mu?" Voltayı kesti. "Sence bunu bizim gaspçı yapmış olabilir mi?"

“Güneş gözlükleri bunu gösteriyor olabilir, efendim.”

“Clifford piçi sonunda çizgiyi aştı demek.”

“Bu bir olasılık, efendim.”

“Adım Pete,” dedi Byrnes. “Bu formalite de neyin nesi?”

“Şey, efendim, benim bir fikrim var.”

“Bu şey hakkında mı?”

“Evet, efendim. Bunu yapan bizim gaspçı ise eğer, efendim.”

“Adım Pete!” diye kükredi Byrnes.

“Pete, bu orospu evladı şehre dehşet salıyor. Bu sabahki gazeteleri gördün mü? On yedi yaşında bir çocuk, suratı kanlı bir yığına dönene kadar dövülmüş! Bizim bölgemizde, Pete. Tamam, boktan bir bölge burası. Lağım gibi kokuyor ve hep böyle kokacağını düşünen çok insan var. Ama bu beni gıcık ediyor, Pete. Tanrım, bu beni hasta ediyor.”

“Bu bölge o kadar da kötü değildir,” dedi Byrnes dalgın bir ifadeyle.

“Ah be, Pete,” dedi Willis iç çekerek.

“Tamam, anladık, kokuyor. Elimizden geleni yapıyoruz. Buradan ne bekliyorlar ki? Nezih muhit olmasını mı?”

“Hayır. Ama insanları korumalıyız, Pete.”

“E koruyoruz, korumuyor muyuz? Yılın üç yüz altmış beş günü, lanet olası her yıl. Gazetelere çıkan yalnızca büyük şeyler. Şu lanet olası gaspçı...”

“Tam da bu yüzden onu yakalamamız gerekiyor. Kuzey Cinayet Masası bu şeyle ne zamana dek uğraşır? Başka bir cesede kadar. Cinayetçilerin *gördüğü* tek şey cesetler. Başka bir şeyin onları heyecanlandırıldığını gördün mü?”

“İşlerini iyi yapıyorlar,” dedi Byrnes.

“Biliyorum, biliyorum,” dedi Willis sabırsızca. “Ama bence benim fikrim onlara yardım edecek.”

“Tamam,” dedi Byrnes, “söyle de dinleyelim o halde.”

O Cuma akşamı oturma odasına ölüm sessizliği hâkimdi. Molly Bell’in ağlamaktan gözyaşları kurumuştı, kocasının karşısında oturuyordu sessizce. Bert Kling ise kapının yanında tedirgin bir biçimde dikilmekteydi, neden buraya geldiğini bir kez daha merak ederek.

Çarşamba akşamı evden tam ayrılırken Jeannie’nin onu seslenerek durdurduğu ânu net bir şekilde hatırlıyordu. İnılmaz bir güzellik ve bu güzelliğin sıkıca kavrayan bela ve korkuların amansız pençesi. O kız ölmüştü şimdi. Ve nedendir bilinmez, Kling kendini bundan bir parça sorumlu hissediyordu.

“Sana herhangi bir şey söylemiş miydi?” diye sordu Bell.

“Pek değil,” diye cevapladı Kling. “Bir şeyden endişe duyuyor gibiydi... şey... kendi yaşına göre oldukça alaycı ve sivri dilliydi. Bilemiyorum.” Başını salladı.

“Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum,” dedi Molly, zar zor duyulur, oldukça düşük bir sesle. Elleri kucağında, bir mendili sıkıca tutmaktaydı. Mendil kurumuştı artık, tıpkı gözpınarları gibi.

“Polis bunun bir gasp olduğunu düşünüyor, tatlım,” dedi Bell, incitmemeye çalışarak.

“Evet,” dedi Molly. “Ne düşündüklerini biliyorum.”

“Tatlım, neler hissettiğini bili...”

“İyi de Isola’da ne yapıyordu? Hamilton Köprüsü’nün kenarındaki o ıssız yere onu kim götürdü? Oraya yalnız mı gitti, Peter?”

“Sanırım öyle,” dedi Bell.

“Neden öyle bir yere yalnız gitsin ki? On yedi yaşında bir kız öyle bir yere neden gider ki?”

“Bilmiyorum, tatlım,” dedi Bell. “Tatlım, lütfen, tekrar üzüntüye boğma kendini. Polis o adamı bulacak. Polis...”

“Kimi bulacak?” dedi Molly. “Gaspçıyı mı? Peki, kız kardeşimi oraya götüren her kimse onu bulacaklar mı? Peter, Isola şehrin ta öbür ucunda. Neden Riverhead’den kalıp oraya gitsin ki?”

Bell tekrar başını iki yana salladı. “Bilmiyorum, tatlım. İnan, bilmiyorum.”

“O adamı bulacağız, Molly,” dedi Kling. “Hem Kuzey Cinayet Masası hem de bizim bölgedeki dedektifler aralıksız çalışıyor. Merak etme.”

“Peki, o adamı bulduğunuzda,” diye sordu Molly, “kız kardeşim geri gelecek mi?”

Kling kadına baktı, yirmi dört yaşında ihtiyar bir kadın, omuzları düşmüş, sandalyede oturuyor, bir can için yas tutarken içinde bir can taşıyor. Uzun bir süre sessizce durdular. Sonunda Kling gitmesi gerektiğini söyledi, Molly nezaketle bir fincan kahve isteyip istemediğini sordu. Kling Hayır diyerek teşekkür etti, sonra Bell’le tokalaştı ve evden çıktı, dışarıda kırılğan akşamüstü güneşi Riverhead sokaklarını okşamaktaydı.

Çocuklar ortaokulun önündeki caddede toplanmışlardı, Kling yürürken bir yandan onları seyretti, temiz yüzlü çocuklar, bıçkın delikanlılar ve güzel kızlar, birbirlerinin peşinden koşuyor, birbirlerine bağırıyor, birbirlerini keşfediyorlar.

Jeannie Paige de çok uzun olmayan bir zaman önce böyle bir çocuktü işte.

Ağır ağır yürüyordu.

Hava ısıırıyordu öte yandan, kışın bir an önce gelmesini isterken buldu kendini. Bu alışılmadık bir istekti, sonbahar çok severdi zira. Ne tuhaf, diye düşündü, sonbahar ölümler

mevsimidir hâlbuki, yaz mevsimi sessizce son nefesini verir mesela, yapraklar ölür, günler ölür...

Kızlar ölür.

Bu düşünceyi başından savdı. Ortaokulun karşı köşesinde bir hot-dog arabası durmaktaydı, tezgâhın başındaki adam beyaz bir önlük giymişti, bıyığı ve parlak bir gülümsemesi vardı, elindeki çatalı önce sosis tenceresine, ardından lahana turşusu kabına daldırdı. Çatalı bıraktıktan sonra eline aldığı yuvarlak çubuğu hardal kavanozuna soktu, hardalı yaydıktan sonra bu tamamlanmış şaheseri arabanın kenarında sabırsızca dikilen kıza uzattı. Ondördünden büyük değildi kız. Sosislinin parasını ödedi, ilk lokmasını ısırırken saf bir neşe vardı yüzünde. Kling bir müddet seyretti onu, sonra yürüdü.

Ansızın yağmur oluşunun oradan bir köpek fırladı, sıçrayarak oynuyor, kaldırımdan seken lastik topun peşinden koşuyordu. Bir araba son anda cayırtyla durdu, sürücü başını sinirle salladı, sonra halinden memnun köpek yavrusunu görünce istemsizce gülümsedi.

Yapraklar düşüyordu kaldırımlara, turuncu ve kızıl, sarı ve mor, kahverengi ve solgun, çıtırdayan tepelikler oluşturarak kaldırımı boydan boya kaplayan yapraklar. Yürürken ayağının altında ezilen yaprakların çıtırtısını dinledi, serin sonbahar havasını içine çekti ve düşündü, *Bu hiç adil değil, daha yaşayacak zamanları vardı.*

Bulvar'a vardığında bir soğuk yel esmeye başlamıştı. Yükseltili istasyona yöneldi, rüzgâr ceketinin içine içine giriyor, iliklerine işliyordu.

Ortaokul çocuklarının sesleri, De Witt Caddesi'nden doğru ama artık çok uzaktan gelmekteydi, esmeye başlayan rüzgârın alçalıp çoğalan çığlığı bastırıyordu seslerini.

Yağmur başlayacak diye endişelendi.

Rüzgâr etrafında ulumaya başlamıştı, تنها tekinsiz yerlerden bahsediyordu rüzgâr, ölümden bahsediyordu, enikonu üşümeye başladı. Şimdi üstünde bir kaban olsa da yakalarını kaldırsa, ne güzel olurdu, ansızın sırtından bir ürperti geçmişti zira, ensesine ölü bir balık gibi yerleşmişti soğuk.

İstasyona yürüdü, basamakları tırmandı, Jeannie Paige'i düşünmektaydı.

Bacak bacak üstüne atmıştı.

87. Bölge'nin ikinci katındaki komiser odasında, Willis ve Byrnes'in karşısında oturmaktaydı. Güzeldi bacakları kızın. Eteği diz hizasındaydı ve kızın bacaklarının güzel olduğunu fark etmenin Willis'e iyi geldiği pek de söylenemezdi. İpeksi ve lekesiz, pürüzsüz, ayaklarının narin bileklerine doğru git-tikçe incelen, siyah açık yüksek topuklu ayakkabıların üzerin-de yükselen bacaklar.

Kızıl saçlıydı kız, güzeldi. Kızıl saç açıkça göze çarpar. Kızın güzel bir yüzü, küçük bir İrlandalı burnu, yeşil gözleri vardı. Adamları ciddi bir sükûnetle dinliyordu, yüzündeki ve gözlerindeki zekâ pırıltısı gözle görülür cinstendi. Ara sıra derin bir nefes alıyor ve bunu yaptığında, yalın kesimli elbise-si göğüslerinin eğimli kıvrımını gizlemeye hiç de yardımcı olmuyordu.

Kız yılda 5,555 dolar kazanıyordu. Ayrıca çantasında bir 38'lik taşıyordu.

İkinci dereceden dedektifti, adı Eileen Burke idi, adı da tıpkı burnu gibi İrlandalı.

"Eğer istemiyorsanız bunu yapmak zorunda değilsiniz, Bayan Burke," dedi Byrnes.

"Kulağa ilginç geliyor," diye cevap verdi Eileen.

“Hal... Willis seni sürekli yakından takip edecek, biliyorsun. Ama bir şeyler olduğunda zamanında yetişebileceğinin garantisi yok.”

“Anlıyorum, efendim,” dedi Eileen.

“Ve Clifford hiç de centilmen birisi değil,” dedi Willis. “Dövüyor, ve öldürüyor. Ya da en azından biz öyle düşünüyoruz. Pikniğe gider gibi olmayacak.”

“Silahlı olduğunu düşünmüyoruz, ama son icraatında bir şey kullandı, yumruğundan başka bir şey. Yani, görüyorsunuz ki Bayan Burke...”

“Şunu demeye çalışıyoruz,” diye araya girdi Willis, “kendinizi bu görevi kabul etmek zorunda hissetmeyin. Kabul etmezseniz tamamen anlayışla karşılarız.”

“Beni bunun içinde mi yoksa dışında mı tutmaya çalışıyorsunuz?” diye sordu Eileen.

“Sadece kendi kararınızı vermenizi sağlamaya çalışıyoruz. Sizi dışarıya çantada keklik olarak gönderiyoruz, bu yüzden kendimizi biraz...”

“Çantamda bir silahla hiç de çantada keklik olmayacağım.”

“Yine de size durumu tam olarak anlatmamız gerektiğini düşünüyoruz, şeyden önce...”

“Babam bir devriye polisiydi,” dedi Eileen. “Burke Baba, böyle derlerdi ona. Devriye bölgesi cehennem gibi bir yerdi. 1938’de, Flip Danielsen adında firari bir mahkûm, Birinci ile Onüçüncü Kuzey’in kesişimindeki bir apartman dairesine sığındı. Polis içeri girdiğinde babam da onlarla birlikteydi. Danielsen’in elinde Thompson hafif-makineli tüfek vardı, açtığı ilk yayılım ateşinde babam karnından vuruldu. Babam o gece öldü, ölümü acılar içinde oldu çünkü mideden vurulduğunda öyle kolayca ölmezsin.” Eileen bir an duraksadı. “Sanırım işi kabul edeceğim.”

Byrnes gülümsedi. "Kabul edeceğine biliyordum," dedi.

"Sadece ikimiz mi olacağız?" diye Eillen Willis'e.

"Başlangıçta, evet. Nasıl olacağından emin değilim. Seni çok yakından takip etmemeliyim, yoksa Clifford panikler. Arayı da çok açmamalıyım, bu sefer de bir işe yaramam."

"Adamın zokayı yutacağını düşünüyor musunuz?"

"Bilmiyoruz. Bizim bölgede dolaşiyor, şimdiye dek yakayı kaptırmadı. Davranış tarzını değiştirmiyor olması şansımıza, tabii cinayet onu ürkütmemiştir. Kurbanların bize anlattıklarından görünen o ki, önceden plan yapmaksızın saldırıyor. Sadece bir kurbanı gözüne kestirip bekliyor ve sonra üzerine atlayıp avlıyor."

"Anlıyorum."

"Biz de bunun üzerine, gecenin geç saatlerinde yalnız başına sokaklarda dolaşan alımlı bir kızın adamı ininden çıkara-bileceğini düşündük."

"Anlıyorum." Eileen iltifatı duymazdan geldi. Şehirde dört milyon alımlı kız vardı ve onlardan daha güzel olmadığının farkındaydı. "Herhangi bir cinsel yönelim gösteriyor mu?" diye sordu.

Willis Byrnes'a hızlıca bir bakış fırlattı. "Bildiğimiz kadınla hayır. Kurbanlardan hiçbirine cinsel tacizde bulunmadı."

"Nasıl giyinmem gerektiğini anlamaya çalışıyorum," dedi Eileen.

"Şey, şapka takma mesela," dedi Willis. "Burası kesin. Bu kızıl saçları bir kilometre öteden fark etmesini isteriz."

"Tamamdır," dedi Eileen.

"Parlak bir şeyler giy, seni gözden kaybetmemem için, ama çok da cafcacı olmasın," dedi Willis. "Ahlak masasının seni paketlemesini istemeyiz."

Eileen gülümsedi. "Süveter ve etek, olur mu?" diye sordu.

"Kendini nasıl rahat hissedeceksen."

"Beyaz bir süveterim var," dedi kız. "Hem sen hem de Clifford için açıkça görünür olur."

"Evet," dedi Willis.

"Topuklu mu yoksa babet mi giyeyim?"

"Tamamen sana kalmış. Ama şey yapman gerekebilir... Şey, adam sana zor anlar yaşatabilir. Eğer topuklu ayakkabılar sana engel olacaksa o zaman babet giy."

"Topukluların sesini daha iyi duyar ama," dedi Eileen.

"Sen bilirsin."

"Topuklu giyeceğim."

"Olur."

"İşin içinde başka bir şey olacak mı? Demek istediğim, telsiz ya da başka bir şey kullanacak mıyız?"

"Hayır," dedi Willis. "Çok göze batar. Sadece ikimiz olacağız."

"Bir de Clifford, diye umuyoruz."

"Evet," dedi Willis.

Eileen iç çekti. "Ne zaman başlıyoruz?"

"Bu gece?"

"Saçımı yaptırmaya gidecektim," dedi Eileen gülümseyerek, "ama sanırım bekleyebilir." Gülümsemesi iyice yüzüne yayıldı. "Sonuçta en az *bir* adamın kendisini takip edeceğinden emin olmak her kıza nasip olmaz."

"Benimle burada buluşabilir misin?"

"Ne zaman?" diye sordu Eileen.

"Nöbet değişimi sırasında. On bir kırk beş, iyi mi?"

“O saatte burada olacağım,” dedi kız. Bacaklarını indirerek ayağa kalktı. “Komiserim,” dedi kız, Byrnes’la tokalaştılar.

“Dikkatli ol, olur mu?” dedi Byrnes.

“Olurum, efendim. Teşekkür ederim.” Willis’e döndü. “Görüşürüz.”

“Seni bekliyor olacağım.”

“Şimdilik hoşça kal,” dedi kız, ardından odadan çıktı.

Kız çıktıktan sonra Willis sordu, “Ne düşünüyorsun?”

“Bence işi kıvırır,” dedi Byrnes. “Sicili iyi, bugüne dek on dört köprü altı tacizcisini tutuklamış.”

“Gaspçılar tacizcilere benzemez,” dedi Willis.

Byrnes başını düşünceli bir biçimde salladı. “Bu işi kıvırır.”

Willis gülümsedi. “Bence de öyle,” dedi.

Bu esnada dışarıda, ekip odasında Dedektif Meyer kedilerden bahsetmekteydi.

“Liste yirmi dörde kadar uzadı,” dedi Temple’a. “33. Bölgenin karşılaştığı en berbat vaka.”

Temple apış arasını kaşdı. “Ve ellerinde hiçbir şey yok, öyle mi?”

“Tek bir ipucu bile yok,” dedi Meyer. Sabırla Temple’ı seyretti. Meyer sabırlı bir adamdı.

“Kedileri kaçırmak için etrafta gezinip duruyor,” dedi Temple, başını sallayarak. “Neden bir adam kedi çalmak istesin ki?”

“Asıl soru da bu,” dedi Meyer. “Sebebi ne? 33. Bölgeyi çıldırttı herif. Sana bir şey söyleyeyim mi, George, bu bizim işimiz olmadığı için gayet memnunum.”

"Öff," dedi Temple. "Ben de burada saçma şeylerle uğraşıyorum."

"Elbette, ama *kediler* diyorum. Hiç kedin oldu mu?"

"Devriye attığım zamanlarda telefon direklerinden kedi topladığım oldu," dedi Temple.

"Herkes telefon direklerinden kedi toplar," dedi Meyer. "Ama bu adam kedileri evlerden alıyor. Şimdi söyle bana, George, daha önce hiç böyle bir şey duydun mu?"

"Asla," dedi Temple.

"Sana bunun nasıl olduğunu açıklayacağım," diye söze girdi Meyer. "Gerçekten ilgimi çekiyor bu mevzu. Doğrusunu istersen, onların bu işi asla çözemeyeceklerini düşünüyorum."

"33. Bölge yeterince iyi değil mi?" diye sordu Temple.

"Dışarıda bekleyen bir herif var," diye bağırdı Havilland masasından. "Kimse adamın ne istediğini sormayacak mı?"

"Sen bir gidip baksan iyi olurdu, Rog," dedi Meyer.

"Sadece su sebiline giderim," dedi Havilland sırtarak. "Yorgunluktan turşum çıktı."

"Beti benzi atmış, yazık," dedi Meyer, ayağa kalktı bir yandan. "Zavallı dostum, sana baktıkça içim kan ağlıyor." Çita parmaklıklı bölmeye doğru yürüdü. Bir devriye polisi durmaktaydı orada, ekip odasına doğru bakarak, "Meşgulsünüz, ha?" diye sordu.

"Eh işte," dedi Meyer kayıtsız bir ifadeyle. "Ne vardı?"

"Bir otopsi raporu, şey..." Zarfa bir göz attı. "Komiser Peter Byrnes için."

"Ben alırım," dedi Meyer.

"Şurayı bir imzala, olur mu?" dedi devriye polisi.

"O yazmayı bilmiyor," diye atladı oradan Havilland, ayağını masaya dayamıştı. Meyer otopsi raporunu imzaladı. Devriye polisi çıktı.

Otopsi raporu denen şey, bilimsel soğuk bir nevaledir.

Etten kemikten insanları tıbbî terimlere indirger, santimetrelerle ölçer, soğukkanlı bir kayıtsızlıkla analiz eder. Bir otopsi raporunda samimiyet ve duygular bulunmaz. Duyarlılığa ya da felsefeye yer yoktur. Yalnızca on bire sekiz buçuk resmî evrak yaprakları vardır ve yaprakların üzerine dizilmiş kelimeler; filanca kişinin ölümle karşılaştığı koşulları dosdoğru tıbbî bir dille açıklayan kelimelerdir bunlar.

Meyer'in komisere götürdüğü otopsi raporunda ölümü tıbbî incelemeye konu olan kişi, Jeanne Rita Paige adında bir genç kızdı.

Kelimeler duygusuzdu.

Ölüm merhamet nedir bilmez.

Kelimeler şöyle diyordu:

YETKİLİ DOKTORUN OTOPSİ RAPORU

PAIGE, JEANNE RITA

Kadın, beyaz ırktan. Görünür yaş, 21. Kronolojik yaş, 17. Görünür boy, 1,62. Görünür ağırlık, 54 kilogram.

GENEL MUAYENE

Kafa ve Yüz:

a) YÜZ—Gözle görünür çoklu çürükler. Kafatasının ön bölgesindeki kemik tabakasında yaklaşık 10 cm ölçüsünde belirgin çöküntü; sağ göz çukurunun 3 cm yukarisından başlayan çöküntü, burun kemiğini çapraz keserek yandan aşağıya doğru iniyor ve sol çene kemiğinin orta kısmında sona eriyor.

Her iki gözün konjunktival bölgelerinde gözle görünür belirgin kanamalı bölgeler bulunmakta. Genel muayenede ayrıca burun ve kulak deliklerinde pıhtılaşmış kan bulunduğu tespit edildi.

b) KAFA–Kafatasının sol ön bölgesini kaplayan kemik tabakasındaki çöküntü sonucunda bir beyin sarsıntısı bölgesi bulunmakta. Çöküntü yaklaşık 11 cm ölçüsünde ve kafanın üst ön kısmından başlayıp sol kulağın 2 cm üzerine yanal olarak uzanmakta. Saçların arasında keçeleşmiş çok sayıda kan pıhtıları bulunmakta.

Gövde:

Göğüs kafesinin sırta ve karna bakan bölgelerinde yüzeysel sıyrıklar ve hafif yaralanmalar.

Sağ kalçada derin bir aşınma bölgesi bulunmakta.

Sağ aşağıda, kavalkemiğinin distal kısmında açık bir kırık bulunmakta, bacağın orta distal alt bölgesinden dışarıya kemik fırlamış.

PELVİS incelemesinin genel ve dâhili sonuçları şu şekildedir:

- 1) Vajinanın içerisinde kanamaya rastlanmadı.
- 2) Zorla girme ve cinsel ilişki teşebbüsü izine rastlanmadı.
- 3) Vajinal salgıların genel ve mikroskopik incelemesinde meni sıvısı ya da sperm izine rastlanmadı.
- 4) Uterus genel dış görünüş itibarıyla küreseldir ve yaklaşık olarak 13.5 × 10 × 7.5 cm ölçüsündedir.
- 5) Plasentaya ait dokunun yanı sıra dış ambiyon zarına ve ceninin dış zarına ait dokulara rastlanmıştır.
- 6) 7 cm uzunluğunda ve 29 gram ağırlığında bir fetüse rastlanmıştır.

İZLENİMLER:

- 1) Kafatasına ve surata alınan darbelerden dolayı ani ölüm. Beyin sarsıntısı.
- 2) Gövdenin üzerinde çok sayıda sıyrık ve kesik ve aşağı sağ bölgede açık kırık.
- 3) Cinsel saldırı izine rastlanmadı.
- 4) Uteris içeriğinin incelenmesi sonucunda üç aylık hamile olduğu görülmektedir.

8.

Ölen kızı aklından çıkaramıyordu.

Kling'in devriye görevine döndüğü için keyfinin yerine gelmesi gerekirdi. O kadar süre hareketsiz kaldıktan sonra işine geri dönmüştü, beton ve asfaltın ayaklarının altında şarkılar söylemesi gerekirdi. Etrafında bir hayat akıyordu, dolu dolu bir hayat. Bölge kanlı canlı insanlarla doluydu ve tüm bunların tam ortasında Kling devriye atıyor, ölümü düşünüyordu.

Kordonboyundan başlıyordu bölge.

Yeşile dönen kırmızının ve yanık koyu kahvenin nehri kucakladığı bir şerit oluyordu orada, zaman zaman Birinci Dünya Savaşı kahramanlarından övgüyle söz eden bir levhanın, zaman zaman da betondan bir bankın böldüğü bir şerit. Nehrin üzerinde büyük vapurlar görünüyordu, şehir merkezinden uzak rıhtımlara doğru ağır ağır seyrediyor, beyaz dumanlarını serin sonbahar havasına salıyorlardı. Nehrin ortasına demirlemiş bir uçak gemisi yatıyordu boylu boyunca, öte yandaki yalçın kayalıklara karşı uzanmıştı öylece. Gezinti tekneleri rölantide güz turlarını atıyorlardı. Yaz ölüyor, ölürken güneş takipçilerinin şenliklerini ve neşeyle bağırışlarını da peşinden sürüklüyordu.

Nehrin üzerinde, pırıl pırıl gümüşten bir ağ gibi asılı duran Hamilton Köprüsü, altında dönenen boz bulanık suların

üzerine törensel bir edayla eğiliyor, haşmetli parmaklarıyla iki eyalete birden dokunuyordu.

Köprünün ayağını bastığı yerde, küçük kayalık bir uçurumun dibinde, on yedi yaşında bir kız ölmüştü. Kanlarını emen toprak hâlâ vişneçürüğü rengindeydi.

Kordonboyunca dizili büyük apartmanlar anlamsız yüzlerini kanla sulanmış toprağa çevirmişlerdi. Bu uzun binaların binlerce penceresinden güneş yansımaktaydı, hâlâ kapıcıların ve asansör görevlilerinin çalıştırıldığı binalardı bunlar, nehrin parıldayan kör gözlerine karşı yanıp sönüyordu pencereleri. Dadılar bebek arabalarını köşedeki eskiden sinagog olan yere doğru sürüyor, oradan güneye Ana Cadde'ye doğru yürüyüşe devam ediyorlardı. Ana Cadde rengârenk, tüylü, ince ve keskin bir ok gibi deliyordu bölgenin kalbini. Bakkallar ve tuhafiyeye mağazaları, sinemalar, şarküteriler ve kasaplar, kuyumcular ve pastaneler vardı Ana Cadde'nin üzerinde. Ayrıca bir köşede kafeterya bulunmaktaydı, o kafeteryada her Allahın günü en az yirmi yirmibeş keşe rastlayabilirdiniz, Beyaz Tanrı'yı getirecek adam için bekleyip duran müptezeller. Etrafı demir borularla çevrili, yalnızca boydan boya yan sokakların böldüğü geniş bir ada kesiyordu ortasından Ana Cadde'yi. Adanın sonunda her bir sokakta banklar vardı, bu banklarda oturan adamlar pipolarını tütürüyor, alışveriş çantalarıyla oturan kadınlarsa dolgun memelerini sıkıca örtüyorlardı, bazen dadılar da çocuk arabalarıyla gelip oturuyor, cep romanları okuyorlardı.

Dadılar asla Ana Cadde'nin güneyinde gezinmezlerdi.

Ana Cadde'nin güneyinde Culver Bulvarı vardı.

Culver'daki evler aslında hiçbir zaman öyle çok süslü olmamışlardı. Kordonboyunca uzanan apartmanların yoksul ve uzaktan akrabaları gibi, uzun yıllar öncesinden yansıyan ihtişamın ışığında ısınıyorlardı. Gelgelelim binaların o taşralı

suratları geçen zaman içinde şehrin kiri pasıyla kaplanmış, şehir insanlarına benzemişlerdi, kamburlaşmış sırtları ve kederli sıfatlarına geçirdikleri hırpani giysileriyle öylece dikilmekteydiler. Culver Bulvarı'nda çok sayıda kilise vardı. Çok sayıda bar da vardı ayrıca. Her ikisinin de müdavimliğini mahallelerine inatla tutunup kalmış İrlandalılar yapıyordu, Porto Rikoluların istilasına ve Toplu Konut İdaresi'ne rağmen tutunmaktaydılar mahallelerine. Toplu Konut İdaresi, evleri hatırı sayılır bir hızla el koyarak yıkıyor, geriye moloz yığınlarıyla dolu açık alanlar bırakıyordu, şehrin yegâne mahsulünün büyüdüğü alanlar: süprüntü ve çöp.

Porto Rikolular Culver Bulvarı ile Grover Parkı arasındaki yan sokaklara çöreklenmişlerdi. Burada *bodegalar*, *carnicerias*, *joyerialar*, *cuchifrito* dükkânları vardı. *La Via de Putas* da buradaydı, "Orospular Sokağı" yani, tarih kadar eskiydi burası, General Motors kadar zengin ve müreffeh.

Sefaletin bel büktüğü, torbacıların, hırsızların ve aynı şekilde polislerin iş tuttuğu bir yerdi burası; koca şehrin en meşgul itfaiye teşkilatının nadiren kurtardığı, sıkışık ve kirli evlere doluşturulmuş insanlara sosyal hizmet görevlileri kobay fareleri gibi, şehrin geri kalanı yabancı mahlûkatlar gibi, polis potansiyel suçlular gibi muamele etmekteydi. Porto Rikoluydu bu insanlar.

Açık tenli ve koyu tenli. Siyah saçlı ve kahverengi gözlü, her halükarda parlak gülüşlü genç ve güzel kızlar. Dansçı zarafetine sahip sırim gibi delikanlılar. Müzik, renk ve güzellikle dolu, sıcak ve canlı bir halk, şehir nüfusunun bu yüzde altısı, şehrin yüzüne karşıdan bakan darmadağın gettolarda un gibi öğütülüyordu. İtalyanların ve Yahudilerin aralara, İrlandalılarınsa daha sıklıkla serpiştirildiği fakat çoğunluğu Porto Rikoluların oluşturduğu 87. Bölge'deki getto, güneyde Kordonboyundan parka, ardından doğu ve batıya uzanan,

toplam otuz-beş bloktan mürekkepti. Toplam Porto Rikolu nüfusunun yüzde onyedisi, 87. Bölge'nin sınırları içinde yaşıyordu. Bert Kling'in adımlarıyla arşınladığı bu sokaklarda doksan bin insan vardı.

Sokaklar insanlarla dolu, capcanlıydı.

Ve onun düşünebildiği tek şey ölümdü.

Molly Bell'i görmek istemiyordu, kadın geldiğinde canı sıkıldı bu yüzden.

Kadın mahalleden korkmuş görünüyordu, belki can taşıyor olmasından dolayı idi bu, anne olmanın getirdiği içgüdüsel, vahşi koruma dürtüsünü hissediyordu belki de. Kling, Tommy'ye henüz selam vermişti, annesi pastane dükkânlarından birinde çalışıyordu bu Porto Rikolu oğlanın. Oğlan ona teşekkür etmiş, Kling de tekrar karşı kaldırıma geçmek için geri dönmüştü, işte tam o sırada Molly Bell'i gördü.

Eylül'ün 18'sinde hava iyice ısırmaktaydı, zamanında güzel günler görmüş ama artık eskimiş bir palto vardı sırtında, bu güzel günler şehir merkezindeki indirimli satış reyonlarında başlamıştı pek tabii. Çocuk beklediği için vücuduna tam oturan paltonun göğüslerinden sonraki düğmelerini ilikleyememişti, garip biçimde pejmürde bir görünüşü vardı; güçsüz sarı saçlar, yorgun gözler, düğmeleri boğazından dolgun memelerine kadar ilikli yıpranmış paltosu, şişkin göbeğini sergileyecek biçimde belden geniş bir V şeklinde ayrılmıştı.

"Bert!" diye seslendi, ardından tamamen kadınsı bir jestle elini uzattı, birkaç yıl önce sahip olduğu güzelliği kısacık bir an için geri kazanmıştı, kız kardeşi Jeannie'nin hayattayken görüldüğü gibi göründü bir an.

Kling selamlamak için copunu kaldırdı, karşı kaldırımda duran kadına doğru hareketlendi ve sonra karşıya geçerek yanına gitti, "Merhaba, Molly."

“Önce polis merkezine gittim,” dedi kadın aceleyle.
“Orada bana senin devriyede olduğunu söylediler.”

“Öyle,” diye cevap verdi Kling.

“Seni görmek istedim, Bert.”

“Tamam,” dedi Kling. Yan sokaklardan birine kıvrıldılar, sonra sağlarında kalan park boyunca yürümeye başladılar, gökyüzünün külrengine karşı alev alev yanan odun yığınları gibiydi ağaçlar.

“Selam, Bert,” diye bağırdı bir oğlan, Kling copunu salladı.

“Duydun mu?” diye sordu Molly. “Otopsi raporundan söz ediyorum.”

“Evet,” dedi Kling.

“İnanamıyorum,” dedi kadın.

“Şey, Molly, hata yapmazlar biliyorsun.”

“Biliyorum, biliyorum.” Derin derin nefes alıyordu. Kling bir süre kadını izledi.

“Dinle, sokaklarda bu şekilde gezebileceğinden emin misin?”

“Evet, iyi geliyor bana. Doktor bol bol yürümem gerektiğini söyledi.”

“Şey, eğer yorulursan...”

“Söylerim sana. Bert, yardım edecek misin?”

Kadının yüzüne baktı. Gözlerinde panik yoktu kadının, gözlerindeki keder de kaybolmuştu. Bir amaca sahip olmanın sebatı vardı orada, sakın bir kararlılık vardı yalnızca.

“Ben ne yapabilirim ki?” diye sordu Kling.

“Sen bir polissin,” dedi kadın.

“Molly, şehrin en iyi polisleri şu anda bu işin üstünde çalışıyor. Kuzey Cinayet Masası insanların cinayetten yakayı

kurtarmalarına izin vermez. Bizim bölgedeki dedektiflerden birinin yanına kadın bir polisi de alarak son iki gündür çalıştığını biliyorum. Onlar...”

“Onların hiçbiri kız kardeşimi tanımıyordu, Bert.”

“Biliyorum, ama...”

“Sen onu tanıyordun, Bert.”

“Sadece kısa bir süre konuştum onunla. Hemen hemen hiç...”

“Bert, ölümlerle ilgilenen şu adamlar... Kız kardeşim onlar için sadece herhangi bir cesetten ibaret.”

“Bu doğru değil, Molly. Ciddi ciddi uğraşıyorlar, her bir vakada ellerinden gelenin en iyisini yapmadan vazgeçmezler. Molly, ben sadece bir devriye polisiyim. İstesem bile buna zaman ayıramam.”

“Neden ayıramazsın?”

“Emre amadeyim ben. Devriyem var benim. Benim devriyem, işim bu. Benim işim bir cinayet vakasını soruşturmak değil. Başım bu yüzden derde girebilir, Molly.”

“Kız kardeşimin de başı derde girmişti,” dedi Molly.

“Ah be, Molly,” diyerek içini çekti Kling, “benden bunu isteme, lütfen.”

“Senden bunu istiyorum.”

“Yapabileceğim hiçbir şey yok. Üzgünüm.”

“Neden onu görmeye gelmiştin?” diye sordu Molly.

“Peter rica etmişti çünkü. Bir iyilik olarak. Eski günlerin hatırına.”

“Ben de şimdi senden bir iyilik istiyorum, Bert. Eski günlerin hatırına falan değil. Sadece kız kardeşim öldürüldüğü için, genç bir çocuktan yalnızca benim kız kardeşim, biraz daha olsun yaşamayı hak ediyordu, Bert, biraz daha olsun.”

Bir süre sessizce yürüdüler.

"Bert," diye seslendi Molly.

"Evet."

"Yardım edecek misin?"

"Ben..."

"Cinayet dedektifleri şu gaspçının yaptığını düşünüyorlar. Belki de o yaptı, bilmiyorum. Fakat benim kardeşim hamileydi ve onu hamile bırakan o gaspçı değil. Kardeşim Hamilton Köprüsü'nün ayağında öldürüldü ve neden orada olduğunu bilmek istiyorum. Katilin seçtiği kayalık bizim yaşadığımız yerden çok uzak, Bert. Kardeşim neden oradaydı? Neden? Neden?"

"Bilmiyorum."

"Kardeşimin arkadaşları vardı, vardı biliyorum. Belki arkadaşları biliyorlardır. Genç bir kızın biriyle sırlarını paylaşması gerekmez mi? Bebek taşıyan bir kız, bir sır değil mi bu? Bunu hiç mi kimseye anlatmadı?"

"Sen katilin bulunmasıyla mı ilgilisin," diye sordu Kling, "...yoksa çocuğun babasının bulunmasıyla mı?"

Molly ciddi bir ifadeyle bunu düşündü. "Belki ikisi de aynı kişidir," dedi sonunda.

"Ben... Ben bunun mümkün olduğunu sanmıyorum, Molly."

"Ama bu bir olasılık, öyle değil mi? Ve sizin cinayet dedektifleri bu olasılık hakkında hiçbir şey yapmıyorlar. Onlarla konuştum, Bert. Bana sorular sordular, gözleri soğuktu, ağızları sıkıydı. Kız kardeşim sadece ayak başparmağında etiket takılı bir ceset onlar için. Yaşamış bir varlık olarak görmüyorlar onu. Şu anda yaşamıyor, hiç yaşamamış."

"Molly..."

"Onları suçluyor değilim. İşleri bu... Ölümün bir eşyaya dönüştüğünü biliyorum onlar için, hayvan eti kasap için neyse aynı öyle. Ama bu seferki kız benim kardeşim!"

"Sen, şey, arkadaşlarının kimler olduğunu biliyor musun?"

"Sadece sık sık bir gece kulübüne gittiğini biliyorum. Mahzen tarzı bir kulüp, şu yeniyetmelerden biri..." Aniden durdu. Gözleri Kling'e umutla baktı. "Yardım edecek misin?"

"Çalışacağım," dedi Kling iç çekerek. "Sadece kendi zamanlarımda. Mesaiden sonra. Resmî olarak bir şey yapamam, anlıyorsun değil mi?"

"Evet, anlıyorum."

"Bu kulübün ismi neydi?"

"Club Tempo."

"Nerede bu?"

"Peterson'ın hemen dışında, Bulvar'dan bir blok sonra. Adresi bilmiyorum. Tüm kulüpler yan sokağın oradaki müstakil evlerde toplanır." Bir an duraksadı. "Gençken onlardan birisine üyeydim ben de."

"Cuma gecesi buluşmalarına eskiden giderdim," dedi Kling. "Ama Tempo adında bir kulüp hatırlamıyorum. Yeni olmalı."

"Bilmiyorum," dedi Molly. Duraksadı. "Gidecek misin?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Dörde kadar çalışacağım. Sonra Riverhead'e çıkar, mekânı bulmaya çalışırım."

"Sonrasında beni arar mısın?"

"Evet, kesinlikle."

"Teşekkürler, Bert."

“Ben sadece üniformalı bir polisim,” dedi Kling. “Bana teşekkür etmeni gerektirecek bir şey yapabilecek miyim, bilmiyorum.”

“Sana şimdiden teşekkür borçluyum,” dedi. Adamla tokalaştı. “Aramanı bekliyor olacağım.”

“Tamam,” dedi Kling. Kadına şöyle bir baktı. Yürümek onu yormuş görünüyordu. “Sana bir taksi çağırayım, ister misin?”

“Hayır,” dedi kadın, “Metroya bineceğim. Hoşça kal, Bert. Ve teşekkürler.”

Arkasını dönerek sokakta yürümeye başladı. Kling arkasından seyretti onu. Hamile kadınların karakteristik eğik yürüyüşünü saymazsanız, arkadan baktığınızda yüklü olduğunu anlayamazdınız. Vücut hatları gayet narin görünüyordu arkadan, bacakları da güzeldi.

Gözden kaybolana kadar kadını izledi, sonra karşıya geçti ve yan sokaklardan birine döndü, tanıdığı insanları selamlıyordu bir yandan da.

Kendi çalışma takvimlerini kendileri belirleyen dedektiflerin aksine, devriye polisleri, sekiz-saat-devriye sisteminin dikkatle hesaplanmış sınırları dâhilinde çalışırlar. Sabah 8:00'den akşam 4:00'e ardı ardına beş tur atar, sonra elli-altı saat dinlenirler. Mesaiye döndüklerinde gece yarısından sabah 8:00'e kadar tekrar beş tur atılır, sonra yine elli-altı-saatlik dinlenme. Bir sonraki beş tur, akşam 4:00'den gece yarısına kadardır. Tekrar elli-altı saatlik mola ve devre en başa döner.

Devriye sistemi Cumartesi, Pazar ya da tatil günü dinlemez. Eğer bir polisin devriyesi o şekilde planlanmışsa, Noel'i izinli geçirebilir. Değilse devriyesini atar. Ya da Rosh Hashana'da izinli olmak isteyen Yahudi bir polisle bir değiş tokuş ayarlar. Savaş zamanı uçak fabrikasında çalışmaya benzer. Tek fark, polislerin hayat sigortası elde etmelerinin biraz daha zor olmasıdır.

Bert Kling, o Pazartesi sabah 7:45'te devriye mesaisine başladı. Öğleden sonra 3:40'da nöbeti bitti. Karakola döndü, dedektif ekip odasıyla aynı koridordaki dolaplı soyunma odasında sokak kıyafetlerini değiştirdi ve kendini akşam güneşine bıraktı.

Kling, her zaman yaptığı gibi, sokak kıyafetleriyle biraz daha devriye atabilirdi. Arka cebinde küçük siyah bir not defteri taşırdı, ARANANLAR genelgesinden ve bölgedeki dedektiflerden aldığı bilgileri not ederdi defterine. 3112 Onbirinci

Kuzey’de bir kapalı atış poligonu olduğunu öğrenmişti mese-la. Şüpheli bir torbacının RX 42-10 plakalı 1953 model açık mavi bir Cadillac kullandığını öğrenmişti. Şehir merkezindeki bir süpermarket zincirinin silahlı soyguna uğradığını ve şüpheli olarak kimin belirlendiğini biliyordu sonra. Ve birkaç iyi adamın onu 3. dereceden dedektiflik için düşündüğünü ve hiç kuşkusuz bunun olmasını istediğini de biliyordu.

Bu yüzden her zaman mesaisi dışında birkaç saat bölge muntikasını arşınlardı, üniformasının cart mavisinden kurtulmuş bir şekilde insanları seyreder, gizlice gözetlerdi, birçok insanın sokak kıyafetleri içindeyken onu tanımıyor oluşu hep hayrete düşürürdü onu.

Bugün yapması gereken başka bir şey vardı ama, alışıldık mesai dışı aktivitelerine boş verdi bu yüzden. Bunun yerine bir trene atlayarak şehir merkezinin dışına, Riverhead’e yollandı.

Club Tempo’yu bulmakta fazla zorluk çekmedi. Yaptığı tek şey, gençken bildiği kulüplerden bir tanesine uğramak, onlara Tempo’nun nerede olduğunu sormak ve adres tarifi almaktı.

Tempo, Klausner Caddesi’ndeki Peterson Bulvarı’na bakan üç katlı tuğladan müstakil bir evin bodrum katına yayılmış bir mekândı. Evin arkasındaki iki arabalık garaja doğru giden beton araba yolunu yürüyüp hemen sola döndüğünüzde, evin arka tarafında kulübün giriş kapısıyla burun buruna geliyordunuz, uzun siyah bir araba okunun üzerindeki renkli bir tabelaya bir dörtlük nota çizilmişti.

Tabelayı okudu:

Kling tokmağı denedi önce. Kapı kilitliydi. Kulübün içinden plakçalardan müzik sesi geliyordu, "Sh-Boom" şarkısının sözlerine benziyordu duydukları. Elini kaldırdı, kapıyı yumrukladı. Kapıya vurmaya sürdürürken ritmik olarak söylenen *sh-boom*'ların yumruğunun sesini bastırdığını fark etti birden. Bu çok vokalli şarkının bitmesini bekledi, sonra kapıyı tekrar çaldı.

"Evet?" dedi bir ses. Genç bir erkeğe aitti.

"Kapıyı açın," dedi Kling.

"Kimsiniz?"

Kapıya yaklaşan ayak sesleri duydu, sonra kapının hemen iç tarafından bir ses yükseldi. "Kim o?"

Polis olduğunu bilmelerini istemiyordu. Sorular sormaya başladığında, gençler otomatik olarak savunmaya geçeceklerdi diğer türlü.

"Bert Kling," dedi.

"Öyle mi?" diye cevap verdi ses. "Ne istiyorsun Bert Kling?"

"Kulübü kiralamak istiyorum," diye cevap verdi Kling.

"Öyle mi?"

"Öyle."

"Ne için?"

"Eğer kapıyı açarsanız konuşabiliriz."

"Hey, Tommy," diye bağırdı ses, "adamın biri kulübü kiralamak istiyor."

Kling mırıltı halinde bir cevap duydu, kapının kilidi takırdadı sonra ve kapı ardına kadar açıldı, ince uzun, onsekizlik bir sarışın oğlan vardı kapıda.

"Buyurun, içeri gelin," dedi oğlan. Sağ elinde bir yığın plak vardı, göğsüne bastırarak tutuyordu onları. Yeşil bir süveterle kot kumaştan bir pantolon giymişti. Yakası düğme-

lenmemiş beyaz bir frak gömleği vardı V yaka süveterinin içinde. “Adım Hud. Hudson’ın kısaltılmışı. Hudson Patt. Çift t ile. İçeri gelin.”

Kling bodrum katına adımını attı. Hud onu izliyordu.

“Yaşın biraz geçkin, öyle değil mi?” diye sordu Hud nihayet.

“Bir ayağım çukurda,” diye cevap verdi Kling. Etrafına bakındı. Odayı dekore eden her kimse bu işi güzel kıvırmıştı. Tabandaki borular, beyaza boyalı kartonpiyerle kaplanmıştı. Duvarlar, budaklı çam kerestesiydi, üstleri kartonpiyerle kaplıydı. Gomalakla cilalandıktan sonra beyaz duvarlara ve tavana çivilenen plaklar, sahiplerinin ellerinden kaçmış iki-boyutlu balonlara benziyordu. Tekli koltuklar ve bir üçlü koltuk odanın içine dağınık halde yerleştirilmişti. Beyaza boyanmış bir plakçaların üzerine, beşli porte üzerinde bir sol anahatarı ve siyah notalar çizilmişti, arasından ikinci bir odanın görüldüğü geniş bir kemerin hemen yanında durmaktaydı plakçalar. Her iki odada da Hud ve Kling’ten başka hiç kimse yoktu. Tommy her kimse, buhar olup uçmuş gibi görünüyordu.

“Beğendin mi?” diye sordu Hud gülümseyerek.

“Güzel,” dedi Kling.

“Hepsini kendimiz yaptık. Tavan ve duvarlardaki tüm bu plaklar tane başı iki sente mâl oldu. Gerçek birer fiyasko bunlar... adamın elden çıkarmak isteyeceği bok püsürler. Bunlardan birini çalmak istedik. Duyduğumuz tek şey gıcırtilardı. Hava saldırısı esnasında Londra’da çıkan sesler gibiydi.”

“Elbette açıkça hatırlıyor olmalısın o olayı,” dedi Kling.

“Ha?”

“Bu kulübe üyesi misin?” diye lafı değiştirdi Kling.

"Elbette. Gün boyunca sadece üyelerin girmesine izin verilir. Aslında, Cuma ve Pazar geceleri dışında üye olmayanlar giremez. Sosyalleşiyoruz o zamanlarda." Kling'e dikti bakışlarını. Gözleri geniş ve maviydi. "Dans ediyoruz, bilirsin."

"Evet, biliyorum," dedi Kling.

"Bazen birkaç bira da içiliyor. Sağlığa faydalı. Sağlıklı bir eğlence." Hud sırttı. "Güçlü ve yürekli Amerikan gençlerinin ihtiyaç duyduğu şey, sağlıklı bir eğlencedir, öyle değil mi?"

"Kesinlikle."

"Dr. Mortesson da böyle söylüyor."

"Kim?"

"Dr. Mortesson. Bir gazetede köşe yazıları yazar. Her gün. Sağlıklı eğlence." Hud sırtıtmaya devam ediyordu. "Peki, neden kulübü kiralamak istiyorsunuz?" diye sordu.

"Bir savaş gazileri topluluğuna üyeyim," dedi Kling.

"Öyle mi?"

"Öyle. Biz... hmmm... buluşmalar düzenliyoruz, eşlerimizle, kız arkadaşlarımızla buluşuyoruz, bunun gibi şeyler, bilirsin."

"Ah, elbette," dedi Hud.

"Bu yüzden bir yere ihtiyacımız var."

"Neden Orduevi'nin salonunu denemiyorsunuz?"

"Çok büyük."

"Ha."

"Bu mahzen tipi kulüplerden birinin iyi olacağını düşündüm. Burası da olağanüstü güzel bir yer."

"Evet," dedi Hud. "Her şeyini kendimiz yaptık." Plakçalara doğru yürüdü, plakları yere bırakacakmış gibi görünüyordu, sonra döndü, fikrini değiştirmişti. "Dinle, bu geceye ne dersin?"

“Bugün Cumartesi,” dedi Kling.

“Daha iyi... çünkü Cuma ve Pazarları bizim arkadaşlarımız gelir.”

“Evet, biliyorum,” dedi Kling.

“Ne kadar ödeyeceksiniz?”

“Duruma göre değişir. Ev sahibinin kızları getirmemize aldırmayacağına eminsin, değil mi? Saçma birtakım şeylerin olmasını istemeyiz. Arkadaşların yarısı evli, anlıyorsun ya.”

“Ah, kesinlikle,” dedi Hud, aniden yetişkin karakterine bürünüvermişti. “Tamamen anlıyorum. Aksi düşünülemez bile.”

“Ama kızlar *olacak*.”

“Hiç ama hiçbir sorun olmaz.”

“Emin misin?”

“Eminim. Buraya her zaman kızlar gelir. Kulübümüz kızlı erkeklidir.”

“Öyle mi?”

“Tabii ki,” dedi Hud. “Kulübe üye oniki kız var.”

“Bu mahalleden kızlar mı?”

“Çoğunlukla. Bu civarlardan, bilirsin. Oradan buradan. Hiçbiri çok uzaklardan gelmez.”

“Aralarından birini tanıyor olabilir miyim?” diye sordu Kling.

Hud Kling’e hızlıca bakarak yaşını tahmin etmeye çalıştı. “Sanmıyorum, bayım,” dedi, yetişkin kardeşliğinin hararetti bağı çözülmüştü.

“Eskiden bu mahallede otururdum,” diye salladı Kling. “Bu civardan epey kızla çıkmışlığım var. Yani sizin kulüpteki kızlardan bazıları onların kız kardeşi çıksa şaşırmam.”

“Şey, olabilir tabii,” diye onayladı Hud.

“Adları nedir acaba?”

“Neden bilmek istiyorsun, dostum?” diye bir ses geldi kemerin oradan. Uzun boylu bir oğlan oradan doğru yürüyerek odaya girdi, kot pantolonunun fermuarını topluyordu bir yandan. Vücudunu epeyce geliştirmişti, geniş omuzları tişörtünün dikişlerini zorluyordu, beline doğru inceliyordu vücudu. Saçları kumraldı, gözleriyse daha koyu kahveydi. Olağanüstü yakışıklıydı ve bunun farkında olduğunu belli eder kibirli bir yürüyüşü vardı.

“Tommy, değil mi?” dedi Kling.

“Adım bu, evet,” dedi Tommy. “Ben sizinkini bilmiyorum.”

“Bert Kling.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Tommy. Dikkatle Kling’i süzüyordu.

“Tommy, Club Tempo’nun başkanı,” diye araya girdi Hud. “Mekânı size kiralamam için bana okey verdi. Gerekli fiyatın karşılanması şartıyla tabii.”

“Tuvaletteydim,” dedi Tommy. “Söylediğiniz her şeyi duydum. Bizim hatunlarla neden böylesine ilgileniyorsun?”

“İlgilenmiyorum,” diye cevap verdi Kling. “Sadece merak.”

“Senin merakın, dostum, sadece kulübü kiralamakla ilgili olmalı. Haklı mıyım, Hud?”

“Elbette,” diye cevap verdi Hud.

“Ne kadar ödeyebilirsin, dostum?”

“Jeannie Paige ne sıklıkla gelirdi buraya, dostum?” dedi Kling birden. Tommy’nin yüzünü seyrediyordu bir yandan. Suratta hiçbir ifade değişikliği olmadı. Hud’ın tuttuğu plaklardan birisi kayarak gürültüyle yere düştü.

“Jeannie Paige de kim?” dedi Tommy.

“Geçen Perşembe gecesi öldürülen kız.”

“Adını hiç duymadım,” dedi Tommy.

“Düşün,” dedi Kling.

“Düşünüyorum.” Tommy duraksadı. “Polis misin?”

“Ne fark eder?”

“Burası temiz bir kulüp,” dedi Tommy. “Polisle başımız asla belaya girmedi, girsin de istemeyiz. Ev sahibiyle dahi başımız belaya girmedi, oldum olası orospu evladının teki olmasına rağmen hem de.”

“Kimse bela aramıyor,” dedi Kling. “Sana Jeannie Paige’in ne sıklıkla buraya geldiğini sormuştum.”

“Hiçbir zaman,” dedi Tommy. “Haklı mıyım, Hud?”

Kırılmış plağın parçalarına uzanmış olan Hud yukarıya doğru baktı. “Evet, haklısın, Tommy.”

“Varsayalım ben polisim o zaman,” dedi Kling.

“Polislerin rozetleri vardır.”

Kling arka cebine uzandı, cüzdanını açtı ve tenekeyi gösterdi. Tommy armaya hızlıca bir göz attı.

“Polis ol ya da olma, burası temiz bir kulüp.”

“Kimse burası kirli demiyor. Şu halter mahsulü kaslarını şişirip durmayı bırak da sorularıma doğru dürüst cevap ver. Jeannie Paige en son ne zaman geldi buraya?”

Tommy bir süre tereddüt etti. “Buradaki hiç kimse onun ölümüyle ilgili bir şey yapmadı,” dedi sonunda.

“O halde buraya *geliyordu*, öyle mi?”

“Evet.”

“Ne sıklıkla?”

“Arada sırada.”

“*Ne sıklıkla?*”

“Buluşmaların olduğu her zaman. Bazen hafta boyunca da. İçeriye girmesine izin verirdik çünkü bizim kızlardan biri...” Tommy duraksadı.

“Devam et, bitir cümleli.”

“Bizim kızlardan biri onu tanıyordu. Yoksa toplanma geceleri dışında gelmesine izin vermezdik. Söyleyeceklerim bu kadar.”

“Evet,” dedi Hud, kırık plak parçalarını plakçaların camlı dolabına yerleştiriyordu. “Sanırım bizim kız onu kulübün üyeliğine önerecekti.”

“Geçen Perşembe gecesi burada mıydı?” diye sordu Kling.

“Hayır,” diye cevap verdi Tommy hızlıca.

“Tekrar düşün.”

“Hayır, burada değildi. Perşembe gecesi çalışma gecesi- dir. Kulüpten altı kişi her hafta belirli işleri yapmak için gelir, her hafta farklı kişiler, bilirsin. Üç oğlan ve üç kız. Oğlanlar ağır işleri yaparlar, kızlar da kadehleri, bardakları falan temiz- lerler. Çalışma gecesinde dışarıdan kimse içeriye alınmaz. Aslında, çalışmak için gelenlerin dışında hiçbir üye de içeriye alınmaz. Jeannie Paige’in o gece burada olmadığını oradan biliyorum.”

“Sen burada mıydın?”

“Evet,” dedi Tommy.

“Başka kim vardı?”

“Ne fark eder ki? Jeannie burada değildi.”

“Peki, şu onun arkadaşı olan kız? Hani onu tanıyan?”

“Evet, o buradaydı.”

“Onun adı ne?”

Tommy duraksadı. Konuştuğunda Kling’in sorduğundan başka şeylerden söz etmeye başladı. “Bu Jeannie denen kız,

onu anlamak imkânsızdı. Buradan herhangi biriyle bir kez bile *dans etmedi*. Gerçek bir hortlak. İlah gibi güzel ama tam bir buzdağı. Soğuk nevalenin teki, şaka yapmıyorum.”

“Neden buraya geliyordu o halde?”

“Hiç bilmiyorum. Dinle, buraya geldiği zamanlarda da çok uzun kalmazdı asla. Sadece kenarda oturur, izlerdi. Kulüpteki oğlanlar onu yatağa atmak istemesin, mümkün değildi ama, Tanrım, ne korkunç yaratıktı öyle.” Tommy duraksadı. “Haklıyım, değil mi, Hud?”

Hud kafasını salladı. “Haklısın. Ölü gibiydi. Söylenecek tek şey bu. Bildiğin buz saçağıydı. Gerçek bir hayalet. Bir süre sonra hiçbir oğlan onu dansa davet etme zahmetine dahi katlanmaz oldu. Öylece oturmasına izin verdik.”

“Başka bir âlemdeydi,” dedi Tommy. “Bir ara onun esrarkeş falan olduğunu bile düşündüm, cidden. Bilirsin, gazetelerde hep okuruz.” Omzunu silkti. “Ama öyle değildi. Sadece uzaylının tekiydi, hepsi o.” Başını kederli bir ifadeyle salladı. “Ne acayıptı ama.”

“Korkunç yaratık,” dedi Hud, başını sallayarak.

“Şu arkadaşı olan kızın adı neydi?” diye sordu Kling tekrardan.

Tommy ile Hud’ın bakışları arasında sessiz bir anlaşma geçti. Kling’in gözünden kaçmadı bu, fakat sabırla bekledi.

“Jeannie gibi güzel bir kıza sahip olduğunu düşün,” dedi Tommy, “Düşün ki şimdi burada. Dostum, daha önce onu görmüş müydün? Demek istediğim, eğer görmediysen onun gibi...”

“Şu arkadaşı olan kızın adı neydi?” diye tekrarladı Kling, sesini bu sefer biraz yükseltmişti.

“O kızın yaşı biraz geçkin,” dedi Tommy, daha alçak bir sesle.

“Kaç yaşında?”

“Yirmi,” dedi Tommy.

“Desene o da orta yaşlı benim gibi,” dedi Kling.

“Öyle,” dedi Hud, ciddi ciddi onaylayarak.

“Onun yaşında birisi neyle uğraşır?”

“Şey...” Tommy tereddüt etti.

“Tanrı aşkına, ne yapıyor bu kız?” diye patladı Kling.

“Etrafta geziniyor,” dedi Tommy.

“Yani?”

“Yani... yani biz burada herhangi bir bela istemiyoruz. Burası temiz bir kulüp. Hayır, gerçekten, gözünü boyuyor değilim. Şey... biz bir süre Claire’le takılmış...”

“Bu Claire’in soyadı ne?” diye sözünü kesti Kling.

“Claire...” Tommy duraksadı.

“Bana bak,” dedi Kling sert bir ifadeyle, “kes şu saçmalığı, tamam mı? Onyediyi yaşında bir kızın beyni yerlere dağıldı ve ben burada oyalanmaktan hiç hoşlanmıyorum! Şimdi, şu kızın lanet olası soyadı ne, çabuk söyle!”

“Claire Townsend.” Tommy dudaklarını yaladı. “Bak, eğer annelerimiz bizim şey... fark ederse yani... şey, Claire’le çıktığımızı yani, şey, Tanrım. Bak, onu bu işin dışında tutamaz mıyız? Ne elde edeceksin ki? Tanrım, küçük bir eğlence işte, bunda yanlış ne var?”

“Hiçbir şey,” dedi Kling. “Peki, cinayeti eğlenceli buluyor musun? Komik mi sence, seni korkunç yaratık!”

“Hayır, fakat...”

“Nerede yaşıyor?”

“Claire mi?”

“Evet.”

“Peterson’ın oradan sağa. Adres neydi, Hud?”

“Yedi yirmi-sekiz, sanırım,” dedi Hud.

“Evet, doğru sanırım. Fakat bakın, memur bey, bizi bu işin dışında tutun, olur mu?”

“Korumam gereken bu siz, kaç kişisiniz?” dedi Kling kuru bir sesle.

“Şey... sadece Hud ve ben, aslında,” dedi Tommy.

“Edi ile BÜdü yani.”

“Ha?”

“Hiçbir şey.” Kling kapıya doğru yöneldi. “Büyük kızlardan uzak dur,” dedi. “Git, halter malter kaldır.”

“Bizi bu işe karıştırmayacaksın, değil mi?” diye seslendi Tommy.

“Tekrar gelebilirim,” dedi Kling, ardından onları plakçalarla baş başa bıraktı.

Riverhead, bütün şehir belki ama özellikle Riverhead, mağara adamlarının gelişigüzel diktikleri orta-sınıf apartmanlar denen evlerle doludur. Bu binalar, ekseriyetle sarı tuğladan yapılmış olup, caddenin üzerine öyle dikkatle yerleştirilmişlerdir ki iplere asılı hiçbir çamaşır göremezsiniz, şehrin düşüncesiz ulaşım idaresinin arka bahçeleri boydan boya kesen yükseltili bir yapı inşa ettiği durumlar hariç.

Binaların ön cephelerine ise farklı türden çamaşırlar asılır. Kadınların toplandığı yerdir burası. Sandalye ve taburelere oturur, örgü örer ve güneşlenirler, bir yandan da konuşur, apartmanın kirli çamaşırlardan bahsederler. Bu Madam Defarge'ların elinde adamın şerefi iki dakikada beş paralık olabilir. Gece oynanan domino oyunu üzerine tatlı tatlı konuşurlarken bir bakmışsın giyotin inivermiş. Kafa aynı hızla sepete yuvarlanır ve tartışma "Virgin Adaları'nda doğum kontrolü uygulamak gerekir mi?" türünden konular etrafında dönmeye başlar.

18 Eylül'ün o Pazartesi akşamında güz mevsimi, cüretkâr ve fattan bir kadın gibiydi. Kadınlar, binaların ön cephesinde gevezelik ediyorlardı, karnı aç kocalarının birazdan eve geleceğini biliyor ama yine de tatlı tatlı ısırarak havaya kendilerini bırakarak oyalanmaya devam ediyorlardı. Uzun boylu sarışın bir adamın 728 Peterson'ın önünde durduğu, kemerli kapının üzerindeki adresi kontrol ettiği ve ön avluya doğru adım attığı

esnada ören bayanlar arasındaki tartışma arşa varmış durumdaydı. Kısa süreli bir müzakereden sonra kadınlardan biri – adı Birdie olan– ön avluya yavaşça yanaşmak üzere seçildi, eğer şansı varsa belki rastlantı sonucu yakışıklı yabancıyı kapıdan girmeden önce görebilirdi.

Birdie haddinden fazla yavaş hareket etmiş olacak ki bu altın fırsatı kaçırdı. Kadın ön avluda sürüne sürüne ilerleyene kadar Kling çoktan gözden kaybolmuştu.

Zira o esnada Kling, pirinç levhadan posta kutuları arasında “Townsend” adını bulmuş, zile asılmış ve kapı kilidi vızıldayarak açılınca iç kapıyı omuzlamıştı. Ardından dördüncü kata tırmanmış, 47 numaralı daireyi bulmuş ve kapı ziline basmıştı.

Şimdi beklemekteydi.

Zile tekrar bastı.

Kapı aniden açıldı. Ayak seslerini duymamıştı Kling, bu yüzden kapının aniden açılışı şaşırttı onu. İstemsizce kızın ayaklarına baktı ilkin. Kız yalınayaktı.

“Ben Ozarks’ta büyüdüm,” dedi kız, adamın bakışlarını takip ederek. “Elektrik süpürgemiz, gırgırımız, ızgaramız falan hepsi var, ansiklopedi setini de aldık, dergilerin çoğuna da aboneyiz. Her ne satıyorsanız muhtemelen bizde var ve sizleri üniversiteye sokmakla da ilgilenmiyoruz.”

Kling gülümsedi. “Otomatik elma oyacağı satıyorum ben,” dedi.

“Biz elma yemeyiz,” diye cevap verdi kız.

“Ama bu alet tohumları malçlayarak elyafa dönüştürüyor. Bu oyacağı alırsanız yanında elyaf keçenin nasıl dokunacağını anlatan bir broşürü de hediye veriyoruz.”

Kız şüpheyle tek kaşını kaldırdı.

"İçinde altı renk var," diye devam etti Kling. "Kızarmış-
ekmek Kahverengisi, Şeftali Rengi, Turta Kırmızısı..."

"Siz ciddi misiniz?" diye sordu kız, kafası karışmıştı.

"Matbaa Mavisi," diye sürdürdü Kling, "Safra Yeşili ve
Gündoğumu." Duraksadı. "İlgilenir miydiniz?"

"Tabii ki hayır," dedi kız, şaşalamıştı iyice.

"Adım Bert Kling," dedi ciddi bir sesle. "Polisim ben."

"Şimdi de bir televizyon şovunun açılışı gibi konuştu-
nuz."

"İçeri girebilir miyim?"

"Başım dertte mi?" diye sordu kız. "Lanet arabayı yangın
musluğunun önünde mi bırakmışım?"

"Hayır."

Neden sonra kızın aklı başına geldi. "Rozetinizi görebilir
miyim?"

Kling rozetini gösterdi.

"Bunu sorma yükümlülüğüm var," dedi kız. "Gaz idare-
sinden gelen adama bile. Herkesin bunun gibi bir kimlik taşı-
ması gerekiyor."

"Evet, biliyorum."

"İçeri gelin öyleyse," dedi kız. "Benim adım Claire Town-
send."

"Biliyorum."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Beni buraya Club Tempo'daki oğlanlar gönderdi."

Claire Kling'i mesafeli bir biçimde süzdü. Uzun boylu bir
kızdı. Yalınayak haliyle bile boyu Kling'in omuzlarına ulaş-
ıyordu. Topuklu giyse ortalama Amerikan erkeğini sıkıntıya
sokardı. Saçları siyahtı. Koyu değildi, koyu kahve de değildi,
siyahtı, bütünüyle siyahtı, yıldızsız bir gece kadar siyah. Siyah

kaşlarla çevreli gözleri koyu kahverengiydi. Burnu düzgün, elmacık kemikleri belirgindi, yüzünden herhangi bir makyaj izi görünmüyordu, dolgun dudaklarına inceden ruj dahi sürmemişti. Beyaz bir bluz giymişti, çıplak ayak bileklerine doğru gittikçe incelen siyah bir matador pantolonu vardı ayağında. Ayak parmaklarına parlak kırmızı bir ruj sürmüştü.

Kız Kling'e bakmayı sürdürüyordu. Nihayet konuştu, "Sizi neden buraya gönderdiler?"

"Jeannie Paige'i tanıdığınızı söylediler."

"Ah." Yüzü kızaracak gibi oldu kızın. Başını hafifçe salladı, sanki ilk yanlış izlenimi silmek ister gibi, sonra "İçeri girin," dedi.

Kling onu dairenin içinde takip etti. Güzel bir orta-sınıf zevkiyle döşenmişti daire.

"Oturun," dedi kız.

"Teşekkür ederim." Alçak bir koltuğa oturdu. Dik oturması biraz zordu ama idare etti. Claire sehpaye gitti, sigara paketinin kapağını açtı, kendisi için bir sigara aldıktan sonra "Sigara?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler."

"Adınız Kling'ti, değil mi?"

"Evet."

"Ve bir dedektifsiniz?"

"Hayır. Bir devriye polisiyim."

"Ha." Claire sigarasını yaktıktan sonra kibriti sallayarak söndürdü. Ardından Kling'i inceledi. "Jeannie'yle ilişkiniz nedir?"

"Ben de size aynı şeyi soracaktım."

Claire sırtıttı. "Önce ben sordum."

"Ablasını tanıyorum. Ona bir iyilik yapıyorum."

"Hmm." Claire başını öne eğdi, kafasında tarttı bunu. Sigarasını tüttürdü, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturarak sordu, "İyi, devam edin öyleyse. Sorun sorularınızı. Polis-siniz neticede."

"Neden oturmuyorsunuz?"

"Bütün gün oturuyorum zaten."

"Ne iş yapıyorsunuz?"

"Üniversite öğrencisiyim," dedi Claire. "Sosyal hizmetler okuyorum."

"Neden?"

"Neden olmasın?"

Kling gülümsedi. "Bu sefer, önce *ben* sordum."

"İnsanlara sizden önce ulaşmak istiyorum," dedi kız.

"Kulağa makul geliyor," dedi Kling. "Neden Club Tempo'ya üyesiniz?"

Temkinli bir ifade yerleşti gözlerine. Gözbebeklerinden geçen hızlı film şeridini görebiliyordu Kling, bakışları gölge-lenmişti. Başını öte yana çevirdi, yoğun bir sigara dumanı üfledi. "Neden olmayayım ki?" diye sordu.

"Anlaşılan sohbetimiz neden-neden olmasın diye diye geçecek," dedi Kling.

"Neden-çünkü diye diye geçmesinden daha iyidir, sizce de öyle değil mi?" Sinirli çıkmıştı sesi. Arkadaşça tavrını de-ğiştireceğinden endişelendi Kling. Bir anlığına kızın tepkisini tarttı, sonra yüklenmeye karar verdi.

"Oradaki oğlanlar senin için küçük değiller mi?"

"Biraz fazla senli benli olmadınız mı?"

"Evet," dedi Kling, "Öyle."

"Senli benli olacak kadar tanışıklığımız yok," dedi Claire soğuk bir tavırla.

“Hud onsekizden büyük olamaz...”

“Dinleyin...”

“Ya Tommy? Ondokuz mu? İkisinde de bir gram beyin yok. Neden Tempo’ya takılıyorsun?”

Claire sigarasını kül tablasına bastırdı. “Sanırım gitseniz iyi olacak, Bay Kling,” dedi.

“Daha yeni geldim,” diye cevap verdi Kling.

Kız döndü. “İyisi mi meseleyi doğru koyalım. Bildiğim kadarıyla, ağır suç şüphelisi olmadığım müddetçe kişisel ilişkilerim hakkında sorduğunuz sorulara cevap verme zorunluluğum yok. Bu teknik meseleyi çözdüğümüze göre, bir devriye polisinin sorduğu *hiçbir* soruya cevap vermek zorunda değilim, resmî bir görevlendirmeye çalışmadığı müddetçe, ki böyle olmadığını kabul ettiniz. Jeannie Paige’i severdim, yardım etmeye hazırım. Fakat böyle kibirli konuşmaya devam ederseniz burası benim evim, defolup gidebilirsiniz.”

“Tamam,” dedi Kling, mahcup olmuştu. “Özür dilerim, Bayan Townsend.”

“Tamam,” dedi Claire. Havada bir müddet sessizlik asılı kaldı. Claire Kling’e baktı. Kling de ona.

“Ben de özür dilerim,” dedi Claire sonunda. “Bu kadar alıngan olmamalıydım.”

“Hayır, tamamen haklısınız. Deddiğiniz gibi bu benim üstüme vazife...”

“Yine de ben...”

“Hayır, gerçekten, bu...”

Claire birden gülmeye başladı, Kling de katıldı ona. Kız oturdu, hâlâ kıkırdıyordu, “Bir içki alır mıydınız, Bay Kling?”

Kling saatine baktı. “Hayır, teşekkürler,” dedi.

“Sizin için çok mu erken?”

“Şey...”

“Konyak için asla erken değildir,” dedi kız.

“Daha önce hiç konyak içmemiştim,” diye itiraf etti Kling.

“Hiç mi?” Kaşları şaşkınlıkla kalktı. “Ah, mösyö, hayatın en güzel lütuflarından birini kaçıırıyorsunuz. Küçük bir kadeh, *oui*? Hiç mi?”

“Eh, birazcık alayım madem,” dedi Kling.

Odanın öte tarafındaki, kapakları meşin kaplı bara gitti, kapakları açtı ve içinde sıcak, amber rengi bir sıvı olan şişeye uzandı.

“Konyak,” diye ilan etti debdebeli bir ifadeyle, “brendile-rin kralıdır. Onu sodayla ya da kokteyl, punch olarak içebilir-sin –veya kahvenin, çayın, sıcak çikolatanın ve sütün içine de koyabilirsin.”

“Süt mü?” diye sordu Kling hayretle.

“Süt, pek tabii. Ama konyaktan keyif almanın en iyi yolu onu yudum yudum içmektir, sek olarak.”

“İşin uzmanı gibi konuşuyorsun,” dedi Kling.

Bir anda tekrar bakışları gölgelendi kızın. “Bana da birisi anlatmıştı,” dedi kayıtsız bir ifadeyle, orta büyüklükte, lale biçimindeki kadehlere içki koydu sonra. Yüzünü tekrar Kling’e döndüğünde gözlerindeki o gölge silinmişti.

“Bardağın sadece yarısının dolu olduğuna dikkat ediniz,” dedi. “Bu sayede içkiyi yere dökmeksizin çalkalayabilirsiniz.” Kadehi Kling’e uzattı. “Bu çalkalama hareketi, konyağın bu-ğusunu bardağın içindeki havayla karıştırır, kendine has bir koku çıkar ortaya. Kadehi avucunuzda yuvarlayın, Bay Kling. Böylece konyak ısınır ve rayihası ortaya çıkar.”

“Bu şeyi koklayacak mıyız yoksa içecek miyiz?” Kling bilmek istiyordu. Kadehi koca ellerinin arasında yuvarladı.

“Her ikisi de,” dedi Claire. “Böylece güzel bir deneyime dönüşür. Tadına bakın. Buyurun.”

Kling büyük bir yudum aldı, Claire ansızın elini uzatarak "Durun!" diye bağırdı. "Yüce Tanrım," dedi, "hemen yutmayın! Hemen yutmak olmaz. Yudumladıktan sonra dilinizin üzerinde gezdirin."

"Kusura bakmayın," diye özür diledi Kling. Konyağı yudumladı, dilinin üzerinde gezdirdi. "Güzel," dedi.

"Kuvvetli," dedi kız.

"Yumuşacık," diye ekledi Kling.

"Reklâmlar sona erdi."

Konyaklarını yudumlayarak sessizce oturdular. Kling kendini epeyce rahat, sıcak ve samimi hissediyordu. Claire Townsend, seyretmesi güzel birisiydi, dairenin dışında da sohbet edilebilirdi bu latif insanla, sonbahar alacakaranlığının belirsiz gölgeleri gökyüzünü kaplamıştı zira.

"Jeannie'ye gelirsek," dedi Kling. Ölümü konuşmaktan hoşlanmamıştı.

"Evet?"

"Onu ne kadar tanıyordunuz?"

"Herkes kadar, sanırım. Çok arkadaşı olduğunu zannetmiyorum."

"Neden böyle söylediniz?"

"Siz söyleyin. Ümitsizce sürükleniyor gibiydi. Güzel bir çocuk fakat kayıp bir ruh. Tanrım, o kızın görünüşüne sahip olmak için neler vermezdim."

"Siz de hiç fena değilsiniz," dedi Kling gülümseyerek. Konyaktan biraz daha yudumladı.

"Konyağın sıcak, kehribar rengi parıltısıdır o dediğiniz," diye uyardı Claire. "Güpegündüz gezinen bir canavarım ben."

"İddiaya varım öyledir," dedi Kling. "Onunla ilk kez nerede tanıştınız?"

"Tempo'da. Bir gece gelmişti. Sanırım erkek arkadaşı göndermişti. Her neyse, elindeki küçük bir kartta kulübün adı ve adresi yazılıydı. Kartı bana gösterdi, sanki giriş biletiymiş gibi, sonra gitti bir köşeye oturdu, dans tekliflerini birer birer reddetti. Öyle görünüyordu ki... Bunu açıklaması zor. Oradaydı ama orada değil gibiydi. Hiç böyle insanlar gördünüz mü daha önce?"

"Evet," dedi Kling.

"Bazen ben de böyle olurum," diye itiraf etti Claire. "Belki de o yüzden bunu fark etmişimdir. Her neyse, yanına gidip onunla tanıştım, konuşmaya başladık. Çok güzel vakit geçirdik. Akşamın sonunda birbirimizin telefon numaralarını aldık."

"Sizi hiç aradı mı?"

"Hayır. Onu sadece kulüpte gördüm."

"Ne kadar zaman oldu?"

"Ah, epey zaman oldu."

"Ne kadar?"

"Bir düşüneyim." Claire konyağını yudumladı, düşündü.

"Hay Allah, neredeyse bir yıl olmalı." Başını salladı.

"Evet, aşağı yukarı o kadar."

"Anlıyorum. Devam edin."

"Şey, sıkıntılı olduğunu anlamak zor değildi. Çocuk âşık olmuştu."

Kling öne doğru eğildi. "Nereden biliyorsunuz?"

Claire'in gözleri adaminkilerden ayrılmadı. "Ben de âşık olmuşum zamanında," dedi yorgun bir sesle.

"Erkek arkadaşı kimdi?" diye sordu Kling.

"Bilmiyorum."

"Size anlatmadı mı?"

“Hayır.”

“Adını da mı hiç söylemedi? Demek istediğim, sohbet esnasında hiç geçmedi mi?”

“Hayır.”

“Kahretsin,” dedi Kling.

“Küçük kuşun ilk kez kanatlandığını anlamalısınız, Bay Kling. Jeannie yuvayı terk ediyor, kanatlarını sınıyordu.”

“Anlıyorum.”

“İlk aşkıydı, Bay Kling, gözleri parlıyor, yüzüne ateşler basıyordu, dışarıdaki her şeyin belirsiz siluetler gibi göründüğü bir hayal dünyasındaydı o.” Claire başını salladı. “Tanrım, daha önce de toy çocuklar görmüştüm, fakat Jeannie...” Durdu, tekrar başını salladı. “Hiçbir şeyden haberi yoktu, anlıyor musunuz? Bu kadının bedeni... Şey, onu hiç görmüş müydünüz?”

“Evet.”

“O zaman neden bahsettiğimi anlıyorsunuzdur. Has bir parçaydı, gerçek bir kadın. Fakat içeride... küçük bir kız vardı.”

“Bunu nasıl anladınız?” diye sordu Kling, otopsi sonuçlarını düşünüyordu bir yandan.

“Ona dair her şeyden. Giyinme tarzı, konuşma tarzı, sorduğu sorular, hatta el yazısı bile. Hepsi küçük bir kıza ait. İnanın bana, Bay Kling, ben daha önce asla...”

“El yazısı mı?”

“Evet, evet. İşte, eğer buralardaysa size göstereyim.” Odanın diğer ucuna geçerek koltuğun üzerindeki el çantasını karıştırdı. “Dünyanın en tembel kızıyım ben. Bir adresi asla adres defterime yazmam. Sadece sayfaların arasında tuttururum, ta ki...” Küçük bir defterin sayfalarını karıştırıyordu bir yandan. “Ha, işte burada,” dedi. Kling’e beyaz bir kart uzattı.

Tanıştığımız o gece yazdı bunu bana. Jeannie Paige, ve sonra telefon numarası. İşte, yazım tarzına bakın."

Kling şaşkınlıkla karta baktı. "Burada 'Club Tempo' yazıyor," dedi. "Onsekiz yirmi Klausner Caddesi."

"Ne?" Claire kaşlarını çatı. "Ha, tamam. O gece yanında getirdiği kart bu. Numarasını yazmak için kartın diğer yüzünü kullandı. Arkasını çevirin."

Kling çevirdi.

"Bakın, nasıl çocuksu, kargacık burgacık. İşte, bir yıl önceki Jeannie Paige."

Kling kartı tekrar çevirdi. "Benim daha çok ilgilendiğim, bu yüzü," dedi. "Bunu erkek arkadaşının yazmış olabileceğini düşünüyordunuz, bana öyle söylemişsiniz. Neden böyle dediniz?"

"Bilmiyorum. Onu buraya gönderen kişinin bir adam olduğunu düşündüm sadece, hepsi o. Bir erkeğin el yazısı bu."

"Evet," dedi Kling. "Bu bende kalabilir mi?"

Claire başını salladı. "Eğer isterseniz." Duraksadı. "Sanırım Jeannie'nin telefon numarasını kullanmam gerekmeyecek."

"Hayır," dedi Kling. Kartı cüzdanına yerleştirdi. "Size sorduğu sorulardan söz etmişsiniz. Ne tür sorulardı bunlar?"

"Şey, bir tanesi, nasıl öpüşüleceğini sordu mesela."

"Ne?"

"Evet. Dudaklarını nasıl yapması gerektiğini sordu, ağzını açmalı mıydı, dilini kullanmalı mıydı vs. O kocaman açtığı gözlerinin bebek mavisi bakışlarıyla sordu bunların hepsini. Kulağa inanılmaz geliyor, biliyorum. Ama, unutmayın, o küçük bir kuştı ve kanatlarının ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordu."

"Sonrasında keşfetti," dedi Kling.

“Ha?”

“Jeannie Paige öldüğünde hamileydi.”

“Hayır!” dedi Claire. Konyak kadehini yerine koydu. “Hayır, şaka yapıyorsunuz!”

“Ciddiyim.”

Claire bir süre sessiz kaldı. Neden sonra konuştu, “İlk kez bir şeyler yaşıyor ve başına neler geliyor. Kahretsin! Lanet olsun!”

“Erkek arkadaşının kim olduğunu bilmiyorsunuz, öyle mi?”

“Hayır.”

“Onu görmeye devam etmiş midir? Bunun bir yıl önce olduğunu söylemişsiniz. Demek istiyorum ki...”

“Ne demek istediğinizi biliyorum. Evet, aynı şey. Onu düzenli olarak görüyordu. Aslında kulübü bunun için kullanıyordu.”

“Adam kulübe mi geldi!” dedi Kling, oturduğu yerde doğrularak.

“Hayır, hayır.” Claire başını hızlı hızlı iki yana sallıyordu. “Sanırım ablası ve eniştesi bu adamı görmesine karşı çıkıyorlardı. Bu yüzden onlara Tempo’ya gittiğini söylüyordu. Jeannie ikisinden birinin kontrol etme ihtimaline karşı Tempo’da kısa bir süre kalıyor, sonra da oradan ayrılıyordu.”

“Şunu iyice bir anlayayım,” dedi Kling. “Kulübe geliyordu, sonra adamla buluşmak için kulüpten ayrılıyordu. Doğru mu?”

“Evet.”

“Hiç aksatmaksızın böyle yapıyordu, öyle mi? Buraya geldiği her zaman mı böyle oluyordu?”

“Hemen her zaman. Bazen nadiren de olsa kapanana kadar kulüpte kalırdı.”

"Adamla bu mahallede mi buluşuyordu?"

"Hayır, sanmıyorum. Bir keresinde El'e doğru birlikte yürümüştük."

"Genelde kaçta ayrılırdı kulüpten?"

"On on-otuz arası."

"Ve El'e doğru yürürdü, öyle mi? Ve sen oradan trene binerek adamla buluşmaya gittiğini farz ediyorsun."

"Adamla buluşmaya gittiğini *biliyorum*. Birlikte yürüdüğümüz o gece, onunla buluşmak için şehir merkezine gittiğini söylemişti."

"Şehir merkezinde nereye?"

"Onu söylemedi."

"Bu adam neye benziyordu?"

"Hiç söz etmedi."

"Hiç tasvir etmedi mi onu?"

"Dünyanın en yakışıklı adamı olduğunu söyledi, hepsi o. Bakın, âşık olduğu kim tasvir edebilir ki? Shakespeare, belki. O kadar."

"Shakespeare ve onyediyi yaşındakiler," dedi Kling. "İnsan onyediyi yaşında aşkını çatılardan haykırır."

"Evet," dedi Claire usulca, "Evet."

"Ama Jeannie Paige değil. Kahretsin, neden değil?"

"Bilmiyorum." Claire bir an düşündü.

"Onu öldüren şu gaspçı..."

"Ha?"

"Polis, buluştuğu adamın o olduğunu düşünmüyor, öyle değil mi?"

"Polise ilk kez şimdi burada onun aşk hayatı anlatılıyor," dedi Kling.

"Ah. Şey, o adam... böyle birisi gibi gelmiyordu kulağa. Nazik bir adam gibi geliyordu. Demek istediğim, Jeannie ondan bahsettiğinde nazik birisinden söz ediyor gibiydi."

"Ama adamın adını hiç söylemedi, öyle mi?"

"Söylemedi. Üzgünüm."

Kling ayağa kalktı. "Gitsem iyi olacak. Bu kokusunu aldığım akşam yemeği, öyle değil mi?"

"Babam birazdan eve gelecek," dedi Claire. "Annem öldü. Okuldan eve geldiğimde çabucak bir şeyler hazırlıyorum."

"Her gece mi?" diye sordu Kling.

"Ne? Pardon..."

Bunda neden ısrar ettiğini bilmiyordu. Kız onu duymamıştı, kolayca omzunu silkip geçebilirdi. Fakat bunun yerine tekrar sordu.

"Her gece mi?" dedim."

"Ne her gece mi?"

Kız işleri hiç de kolaylaştırmıyordu. "Her gece mi yemek hazırlarsınız? Yoksa ara sıra geceleri çıkar mısınız?"

"Ah, geceleri dışarı çıkarım," dedi Claire.

"Belki bir gece akşam yemeği yemek istersiniz?"

"Sizinle yani, bunu mu kast ediyorsunuz?"

"Şey, evet. Evet, demek istediğim buydu."

Claire Townsend adama uzun uzadıya baktı önce. Nihayet konuştu, "Hayır, sanmıyorum. Üzgünüm. Teşekkürler. Yapamam."

"Şey... ııııı..." Eşekten düşmüş karpuzla dönmüştü birden. "Ben... ııı... ben gideyim o zaman. Konyak için teşekkürler. Çok güzeldi."

"Evet," dedi kız. Kızın o an orada olan ve olmayan insanlardan bahsettiğini hatırladı Kling, ne demek istediğini tam

olarak şimdi anlamıştı, çünkü kız o anda orada değildi. Çok uzak bir yerlerdeydi o anda kız ve Kling neresi olduğunu bilmeyi çok isterdi. Sonra aniden, ümitsiz bir özlemle fark etti ki, kızın o anda nerede olduğunu bilmeyi istemesinin sebebi, orada onunla birlikte olmayı istemesiydi.

“Hoşça kal,” dedi.

Kız gülümseyerek cevap verdi, sonra kapı kapandı arkasından.

Delige attığı on sent onu Peter Bell’e ulaştırdı.

Bell’in sesi uykulu geliyordu. “Seni uyandırmadım, değil mi?” diye sordu Kling.

“Hayır, uyandırdın,” dedi Bell, “ama önemli değil. Ne oldu, Bert?”

“Şey, Molly orada mı?”

“Molly mi? Hayır. Bir şeyler almaya gitti. Ne oldu?”

“Ben... şey, benden etrafı biraz kontrol etmemi istemişti de.”

“Ha? Öyle mi?”

“Öyle. Bu akşamüstü Club Tempo’ya gittim, ayrıca Claire Townsend adında bir kızla konuştum. Kibar bir kızdı.”

“Neler buldun, Bert?”

“Jeannie adamın biriyle düzenli görüşüyormuş.”

“Kimle?”

“İşte, mesele de o. Bayan Townsend bilmiyordu. Sana ya da Molly’e herhangi birinin adından söz etmiş miydi?”

“Hayır, hatırlamıyorum.”

“Bu çok kötü. Devam etmemi sağlayacak bir şey olurdu böylece elimde, bilirsin. Soyadı olmadan sadece bir ad bile olsaydı.”

“Hayır,” dedi Bell, “üzgünüm fakat...” Aniden durdu. Hattın ucunda ölüm sessizliği oldu bir an, sonra konuştu, “Aman Tanrım!”

“Ne oldu?”

“Söylemişti, Bert. Birinin adından söz etmişti. Aman Tanrım!”

“Kim? Ne zaman oldu bu?”

“Bir keresinde konuşuyorduk. Keyfi yerindeydi o gün, ve bana dedi ki... Bert, bana görüştüğü adamın adını söyledi.”

“Neydi adamın adı?”

“Clifford! Aman Tanrım, Bert! Adamın adı Clifford!”

Gaspçı cinayetinin ilk gerçek şüphelisini Roger Havilland yakaladı.

Şüpheli, Sixto Fangez adında Porto Rikolu bir oğlandı, şehre geleli iki yıldan fazla olmamıştı. Sixto yirmi yaşındaydı, yakın zamana dek "Kasırgalar" namlı bir sokak çetesinin üyesiydi. Angelita adlı bir kızla evlendikten sonra bu işlerden elini eteğini çekmişti. Angelita hamileydi.

Sixto, iddiaya göre, bir fahişeyi tartaklamış ve kadının çantasından otuz iki dolarını çalmıştı. Kız, bölge mıntıkası dâhilindeki meşhur orospulardan biriydi ve işin aslı, mavi urbalılarla pek çok kez iş tutmuştu. Bu polislerden bazıları onun ayrıcalıklı arkadaşlığına paralar ödemişlerdi.

Normalde, kız Sixto Fangez'i teşhis etmiş olsun olmasın, Havilland paranın azlığını dikkate alarak tüm olayı unutmaya çoktan hazır olurdu. Saldırı suçlamalarının, doğru kelimeler doğru miktarda parayla değiş tokuş edildiğinde pek çok polisin aklından çıkıverdiği bilinen bir durumdu.

Gelgelelim, gazeteler Jeannie Paige'in cenazesine büyük yer vermişlerdi ve ceset üzerinde ayrıntılı otopsi incelemesinden dolayı ertelenen cenaze töreni tam da Sixto'nun ekip odasının basamaklarını tırmandığı sırada gerçekleşmekteydi. Gazeteler ayrıca bu gemi aزیya almış gaspçı hakkında bir şey-

ler yapmaları için polisi sıkıştırmaktaydılar, öyleyse Havilland'ın gösterdiği bu görev aşkını mazur görmek gerekirdi.

Havilland, iyice sersemlemiş ve ürkmüş olan Sixto'yu kayda geçirdikten sonra, omuzlarının üzerinden "Beni takip et!" diye bağırarak onu nazikçe üzerinde SORGU ODASI yazan bir odaya götürdü. Odaya girdiklerinde Havilland kapıyı kilitledi, ardından sakince bir sigara yaktı. Sixto onu izlemekteydi. Havilland, kendi sözleriyle "yemiş de sıçmamış," kocaman bir adamdı. Bir keresinde bir sokak kavgasını sonlandırmaya çalışmış, bunun sonucunda kolu dört yerden kırılmıştı. Kemiklerin ilk seferde doğru kaynamadığı ve kolun yeniden kırılıp yeniden alçıldığı göz önüne alındığında, iyileşme süreci dayanılması güç bir acıya yol açmıştı. İyileşme süreci Havilland'a bol bol düşünme fırsatı vermişti. Çoğunlukla iyi bir polis olmanın ne olduğu üzerine düşünmüştü. Hayatta kalmak hakkında da bol bol düşünmüştü. Sonunda bir felsefe geliştirmişti.

Havilland'ın amentüsünün oluşmasını sağlayan bu düşünme sürecinden Sixto tamamen habersizdi pek tabii. Onun bildiği tek şey, Havilland'ın bu muhitteki en nefret edilesi ve en korkulası polis olduğuydu. Onu kaygıyla seyrediyordu, üst dudağını hafif bir ter tabakası kaplamıştı. Gözlerini Havilland'ın ellerinden bir an bile ayırmıyordu.

"Görünüşe göre başın biraz belada ha, Sixto?" dedi Havilland.

Sixto başını salladı, gözlerini kırpıştırarak. Dudaklarını yaladı.

"Şimdi anlat bakalım, Carmen'i niye dövdün?" dedi Havilland. Odadaki masanın karşı tarafına dayanmıştı, ağzındaki dumanı sakın sakın üfledi. Kuş gibi zayıf olan Sixto, kemikli ellerini kaba kumaştan pantolonuna sildi. Carmen, gasp ettiği iddia edilen orospuydu. Onun zaman zaman aynasızlara dost-

luk ettiğini biliyordu. Fakat Havilland ile ilişkisinin derecesini bilmiyordu. Hesapçı suskunluğunu sürdürdü.

“Ha?” dedi Havilland hoş bir ifadeyle, sesi alışılmadık derecede yumuşak çıkmıştı. “Carmen gibi güzel görünümlü güzel bir kızı neden dövdün, anlat bakalım.”

Sixto sessiz kalmaya devam etti.

“Kaçak kesim peşinde miydin, Sixto?”

“Evliyim ben,” dedi Sixto, resmî bir ifadeyle.

“Amcık peşinde miydin, ha Sixto?”

“Hayır, evliyim ben. Orospulara gitmem,” dedi Sixto.

“Carmen’le ne yapıyordun o halde?”

“Bana borcu vardı,” dedi Sixto. “Onu almak için gitmiştim.”

“Ona borç para verdin yani, öyle mi, Sixto?”

“Sı,” dedi Sixto.

“Ne kadar para?”

“Kırk dolar civarı.”

“Ve bu yüzden ona gittin, paranı almaya çalıştın, öyle mi?”

“Sı. Benim param o. Belki üç, belki dört ay önce borç vermiştim ona.”

“Paraya neden ihtiyacı olabilir, Sixto?”

“Lanet olası keşin teki de ondan. Bilmiyor musun?”

“Duymuştum bir şeyler,” dedi Havilland, hoş bir gülümseme yayıldı dudaklarına. “Yani kadın toza ihtiyaç duydu ve mangır için sana geldi, öyle mi, Sixto?”

“Bana geldi. Barda oturuyordum ben, yolsuz kaldığını söyledi bana, ben de ona kırk kâat uçlandım. O kadar. Sonra parayı almak için yanına gittim. Laga luga yaptı bu.”

“Nasıl laga luga yaptı?”

“İşlerin kesat olduğunu söyledi, şehir merkezinden fazla müşteri gelmiyormuş, bunun gibi şeyler. Ona işlerinin beni ilgilendirmediğini söyledim. Tek ilgilendiğim kırk doları geri almak. Evli bir adamım ben. Yakında bir bebeğim olacak. Fahişelerden alacak toplamak için ortalıklarda dolaşıp duramam.”

“Çalışıyor musun, Sixto?”

“Sí. Şehirde bir lokantada çalışıyorum.”

“Bu kırk papele böyle ihtiyaç duyacak kadar kötü mü durumun?”

“Sana söyledim. Karım hamile. Doktor faturaları falan var, ahbap.”

“Peki, neden Carmen’e vurdun?”

“Çünkü bir fahişenin peşinde koşmak zorunda olmadığımı söyledim ona. Paramı geri istediğimi söyledim. Dönüp ne dese beğenirsin! Bana Angelita’nın da orospu olduğunu söyledi! Tanrım, o benim karım, ahbap. Angelita! Bakire Mer-yem kadar temizdir o. Ben de ağzına patlattım bi’ tane. Olay budur.”

“Ve sonra kadının çantasını aldın, ha Sixto?”

“Sadece kırk dolarımı almak için.”

“Ve otuz-iki dolar aldın, doğru mu?”

“Sí. Bana hâlâ sekiz kâat borcu var.”

Havilland halden anlar bir ifadeyle başını salladı, ardından kül tablasını kendi tarafına kaydırды. Hızlı ve sert hareketlerle sigarasını bastırarak söndürdü. Sonra tekrar Sixto’ya baktı, meleksi yüzünde gülümseme vardı. Derin bir nefes çekti, geniş omuzları kalktı.

“Şimdi, gerçek hikâye nedir, Sixto?” dedi yumuşakça.

“Gerçek hikâye bu,” dedi Sixto. “Olan biten her şey bu.”

“Gasp ettiğin diğer kızlardan n’aber?”

Sixto gözünü kırpmadan Havilland'a baktı. Konuşma yeteneğini kaybetmiş gibiydi. Neden sonra konuştu, "Ne?"

"Şehirdeki şu diğer kızlar? Ne diyorsun, Sixto?"

"Ne?" dedi Sixto yeniden.

Havilland masayı nazikçe kenara çekti. Sixto'nun durduğu yere üç adımda vardı. Hâlâ gülümsüyordu, yumruğunu gerdi ve Sixto'nun ağzının orta yerine yerleştirdi.

Sixto tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Gözleri ardına kadar açıldı, arkaya doğru sendelediğini hissetti. Duvara savruldu sonra, otomatik olarak elinin tersiyle ağzını sildi. Esmer parmaklarına kırmızı bir leke bulaşmıştı. Gözlerini kırparak Havilland'a baktı.

"Neden vurdun ki bana?" diye sordu.

"Bana diğer kızları anlat, Sixto," dedi Havilland, tekrar ileri doğru hamle etti.

"Hangi diğer kızlar? Tanrım, delirdin mi sen! Fahişenin tekine vurdum çünkü benim para..."

Havilland elinin tersiyle vurdu, sonra geri gelen açık avucunu Sixto'nun diğer yanağına savurdu. Elinin tersiyle düzüyle vurmaya başladı peşpeşe, Sixto'nun kafası rüzgâra tutulmuş uzun bir yaprak gibi bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Yüzünü korumaya çalıştı, Havilland adamın midesine vurdu bu sefer. Sixto acıdan iki kat oldu.

"Kutsal Meryem," dedi, "neden bana..."

"Kapa çeneni!" diye bağırdı Havilland. "Gasp ettiklerini anlat bana, ispanik orospu evladı seni! Geçen hafta öldürdüğün on yedi yaşındaki kızı anlat bana!"

"Ben kimseyi..."

Havilland tekrar saldırdı, koca yumruğunu Sixto'nun kafasına doğru savurdu. Yumruğu gözüne yiyen Sixto yere düştü, Havilland ayakkabısının ucuyla tekmeledi onu.

“Ayağa kalk.”

“Ben kimseyi...”

Havilland tekmeledi yeniden. Oğlan hıçkırarak ağlıyordu artık. Ayakları üzerine dikildi, bunun üzerine Havilland önce midesini sonra da yüzünü yumrukladı. Sixto duvarın dibine çöktü, çılgın gibi ağlıyordu.

“Neden onu öldürdün?”

Sixto cevap verecek durumda değildi. Kafasını iki yana sallayıp duruyor, hıçkırarak ağlıyordu. Havilland oğlanın ceketinin yakasını toplayarak kafasını duvara vurmaya başladı.

“Neden yaptın, ispanik piç seni? Neden? Neden? Neden?”

Sixto sadece kafasını iki yana sallıyordu, bir süre sonra kafası tek bir yöne sarktı, bayılmıştı.

Havilland bir süre inceledi oğlanı. Derin bir nefes koyuverdi, köşedeki lavaboya giderek ellerindeki kanı yıkadı sonra. Bir sigara yaktı, masaya doğru yürüdü, oturarak düşünmeye başladı. Boktan herifin tekiydi ama Sixto’nun aradıkları adam olduğunu zannetmiyordu. Carmen olayından dolayı üzerine gidebilirlerdi hâlâ hiç kuşkusuz ama gaspçı cinayetini yükleyemezlerdi bu çocuğa. Ne boktan durum.

Kısa bir süre sonra Havilland kapının kilidini açtı ve yan odadaki Yazışları’ne gitti. Miscolo, daktilosunun üzerinden ona baktı.

“Yan odada bir ispanik var,” dedi Havilland, sigarasını tütürerek.

“Öyle mi?” dedi Miscolo.

Havilland başını salladı. “Öyle. Yere düştü, kendini incitti. Bir doktora görünse iyi olur, ha?”

O esnada şehrin bir diğer yakasında, Dedektifler Meyer ve Temple muhtemelen daha kabul gören bir soruşturma metodunu tatbik etmekteydiler.

Meyer, bu fırsattan dolayı şahsen minnettardı. Komiser Byrnes'in emirleri uyarınca dili damağı kuruyana dek bilinen cinsel suçluları soruşturmuştu. Özellikle soruşturmada hoşlanmıyor değildi, sadece cinsel suçlulardan hoşlanmıyordu.

Jeannie Paige'in cesedinin yanı başında bulunan güneş gözlüğünün bağlantı yerinin üzerinde, daire içinde küçük bir "C" harfi vardı. Polis birkaç toptancıyla temasa geçmiş, bu toptancılardan birisi, bu © simgesini, Candrel A.Ş. adlı firmanın alâmetifarikası olarak teşhis etmişti. Byrnes bunun üzerine Meyer ve Temple'ı 87'nin vıcık vıcık ve yozlaşmış ağından çekip çıkararak uzaklara, firmanın ikamet ettiği 'Majesta'ya yollamıştı.

Geoffrey Candrel'in yazıhanesi, fabrikanın üçünü katındaydı, budaklı çam kerestesinden duvarları ve modern mobilyaları olan ses geçirmez bir dikdörtgendi burası. Masa, boşlukta asılıymış gibi görünüyordu. Masanın arkasındaki duvara asılı resim, sinir krizi geçirmiş bir elektronik hesap makinesine benziyordu.

Candrel, şişman bir adamdı, büyük deri bir koltuğa oturmuştu. Masanın üstündeki kırık güneş gözlüğüne baktı, sanki bir yılanın hâlâ hayatta olup olmadığını anlamak istermiş gibi, bodur işaret parmağıyla gözlüğü iteledi.

"Evet," dedi. Kalın bir sesi vardı. Koca göğüs kafesinden hırıltıyla çıkmıştı. "Evet, bu gözlüğü biz üretiyoruz."

"Bize bunun hakkında ne anlatabilirsiniz?" diye sordu Meyer.

"Size bunun hakkında ne mi anlatabilirim?" Candrel üstten bir edayla gülümsedi. "On dört yıldan beridir *her* türlü

gözlük için çerçeve üretiyoruz. Ve siz bana bu gözlük hakkın-
da size ne anlatabileceğimi soruyorsunuz, öyle mi? Dostum,
emin ol, öğrenmek istediğiniz ne varsa size anlatabilirim.”

“Güzel, acaba bize...”

“Çoğu insanın sorunu,” diye devam etti Candrel, “bir çift
güneş gözlüğü çerçevesi üretmenin, hâtta genel olarak gözlük
çerçevesi üretmenin basit bir işlem olduğunu düşünmeleridir.
Gelgelelim, sayın baylar, bu hiç de doğru değildir. Kullandığı
ürünü umursamayan sallapati bir adam değilseniz tabii.
Candrel ise umursar. Candrel tüketiciyi düşünür.”

“Güzel, belki de bize...”

“Önce metal levhalar stoklarımıza girer,” dedi Candrel,
Meyer’i duymazdan gelerek. “Bunun adı zyl... selüloz nitrat
optik derecelerinin marka adından söz ediyorum. Bu metal
levhadan kabartma usulüyle çeşitli şekillerde alnaç ve şakak
üretiyoruz.”

“Alnaç mı?” dedi Meyer.

“Şakak mı?” dedi Temple.

“Alnaç, gözlüğün camları tutan kısımdır. Şakak ise kulak-
larınıza oturttuğunuz şu iki zımbırtıya denir.”

“Anlıyorum,” dedi Meyer. “Fakat şu gözlüğe gelirsek...”

“Kalıpları çıkarıldıktan sonra alnaçlar ve şakaklar maki-
neye sokulur,” dedi Candrel, “böylelikle köprüler kenarlıklara
geçirilir ve kalıplamadan kalan köşeli kenarlar düzlenir. Ar-
dından burunluklar alnaçlara yapıştırılır. Tüm bunlardan
sonra, bir kesme makinesi burunlukları ‘ifade kazandıran’ bir
operasyonla alnaçlarla kaynaştırır.”

“Öyledir, efendim, fakat...”

“İşlem burada bitmez tabii,” dedi Candrel. “Burunlukları
daha da kaynaştırmak için bunlar ıslak ponzataşından bir
tekerleğe sürtülürler. Ardından alnaçlar ve şakaklar sert bir

işlemden geçirilirler. Ponzataşından bir perdah dolabının içine konulurlar, perdahlama işlemi tüm kaba izlerini ortadan kaldırır. En son işlem olarak da, bu aynı alnaç ve şakaklar, küçük ahşap dübellerden bir varilin içine konulur, bir inç genişliğinde vidalarla tutturulmuş yaklaşık bir inç uzunluğunda dübellerdir bunlar, bu şekilde içinde gres yağı ile bizim gizli bileşiminimizin olduğu bir karışımdan geçerler. Dübeller alnaçların ve şakakların üzerinden geçerek onları perdahlarlar.”

“Efendim, bizim işimizin başına dönmemiz...”

“Bundan sonra,” dedi Candrel, kaşlarını çatarak, sözünün kesilmesine alışık olmayan bir adamdı belli ki, “alnaçlar ve şakaklara mafsalları parçalarını yerleştirmek için delikler açılır, ardından mafsalları parçaları kaplamalarla sabitlenir ve sonra da alnaçlarla şakaklar vidalar vasıtasıyla monte edilir. Köşeler süslenir, uçlar da Sürtünme Odası’ndaki ponzataşından tekerleğin üzerinde döndürülür. Bundan sonra...”

“Efendim...”

“Bundan sonra, çerçeveler yıkanıp temizlenerek Cilalama Odası’na gönderilirler. Bütün çerçevelerimiz *elde cilalanır*, beyler. Çoğu firma, cilalı görüntüsü vermek için çerçeveleri bir eriyiğe batırıp çıkarırlar. Biz öyle yapmayız. Bizim çerçevelerimiz *elde cilalanmıştır*.”

“Bu dediğiniz takdire şayan, Bay Candrel,” dedi Meyer, “fakat...”

“Ve düz gözlük camlarını yerleştirirken de altı-kaplamalı gözlük camı kullanıyoruz, yüzeyi oval ve bükülmeye uğramamış bir camdır bu. Bizim düz güneş gözlüklerimiz altı-diyoptri camlarıdır, baylar. Ve unutmayın, *altı-kaplamalı cam optik olarak en doğrusudur*.”

“Eminim öyledir,” dedi Meyer bıkkın bir sesle.

“En iyi gözlüklerimizin perakendede yirmi dolar gibi yüksek bir fiyata satılmasının sebebi de budur,” dedi Candrel gururla.

“Peki ya bunlar?” diye sordu Meyer, eliyle Candrel’in masasındaki gözlüğü işaret ediyordu.

“Evet,” dedi Candrel. Gözlüğü parmağıyla tekrar bir dürttü. “Kuşkusuz, daha ucuz parti mallar da sürüyoruz piyasaya. Polisitren kullanarak enjeksiyonlu kaplama uyguluyoruz bunlara. Su basıncıyla uygulanan yüksek hızlı pres döküm işlemidir bu. Yarı-otomatik yani, bilirsiniz. Ve elbette daha ucuz camlar kullanıyoruz.”

“Bizim gözlük, ucuz partiden mi?” diye sordu Meyer.

“Şey... evet.” Candrel aniden mahcup bir görüntüye bürünmüştü.

“Fiyatı nedir bunun?”

“Toptancılarımıza otuz-beş sentten veriyoruz bunları. Perakendede muhtemelen yetmiş-beş sent ile bir dolar arasında alıcı buluyordur.”

“Dağıtımınız ne durumda?”

“Pardon?”

“Bu gözlükler nerede satılıyor? Belirli bir mağaza var mı?”

Candrell gözlüğü sanki cüzam mikrobu taşıyormuş gibi masasının öteki ucuna doğru iteledi.

“Baylar,” dedi, “bu gözlüğü şehirdeki herhangi bir tuhafiye mağazasından satın alabilirsiniz.”

21 Eylöl Perşembe günü gecenin ikisinde Eileen Burke Isola sokaklarını arşınlamaktaydı, beyaz bir süveter ve dar bir etek vardı üzerinde.

Yorgun bir polisti şimdi.

On-bir-kırk-beşten beri Isola sokaklarında yürüyordu, geçen Cumartesi gecesinden beri böyleydi. Bu beşinci geceydi yani. Yüksek topuklu ayakkabılar giymişti, yürüyüş için tasarlanmadıkları açıktı. Kadınları cinsel motivasyonla seçiyordur belki diye gaspçıyı yemlemek amacıyla sutyeninin kopçasını bir iki çentik ileriden tutturmuştu, göğüsleri yukarı kalkık biçimde toplanmış, cezp edici bir hal almıştı böylece.

Kızın memelerinin cazibesini kimse inkâr edemezdi, hele Eileen Burke'ün sahip olduğı türden soğuk bir analitik zekâya sahip birisi hiç.

Bu gecenin köründeki gezintileri esnasında kıza muhtelif erkek kıyafetleri içerisinde yedi denizci, dört asker ve yirmi iki sivil vatandaş yanaşmıştı. Bu yanaşmaların biçimi, "Güzel bir gece, değil mi?" tarzı kibar ifadelerden "Yalnız mı yürüyorsun, tatlım?" tarzı daha doğrudan açılış hamlelerine ve "Kaç para, yavrum?" tarzı düpedüz meslek ithamlarına dek uzanıyordu.

Eileen bunların hepsini doğal karşılamıştı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, diğer türlü yalnız ve sessiz geçecek gezintilerinin monotonluğunu kırıyordu bunlar. Bu zaman zarfında Willis hiç gözüne çarpmamıştı ama orada bir yerlerde olduğunu kesinlikle biliyordu. Onun da kendisi gibi canı sıkılmış mıydı, herhalde sıkılmamıştır diye düşündü. Göze görünmeyen, gözlemci bir gaspçı nasiplensin diye gamsızca çalkaladığı bir popoyu izliyordu ne de olsa.

Neredesin, Clifford? diye geçirdi içinden.

Seni korkutup kaçırdık mı acaba? Kafasını parçaladığın bükülüp kalmış kanlar içindeki genç kızın görünüşü mideni mi bulandırdı yoksa? Bu işten tamamen vaz mı geçtin, yoksa ortalık durulana kadar bekleyecek misin?

Hadi gel, Clifford.

Şu çalkalanan kalçayı görüyor musun? Bu yem senin için, Clifford. Ve oltanın iğnesi de çantamın içindeki 38'lik.

Hadi gel, Clifford!

Willis'in gözleri takip mesafesinden sadece beyaz süveteri seçebiliyordu, bir de ışıklar ara sıra kızın saçlarına vurduğunda aniden parlayan o kızıllığı.

Yorgun bir polisti şimdi.

Devriye attığı günlerden bu yana çok uzun zaman geçmişti ve şehirdeki tüm devriyelerden daha beterdi bu yaptığı. Devriye attığınızda hiç olmazsa barlara ve lokantalara, bazen de terzi dükkânlarına ve pastanelere uğrardınız. Ve buralardan sırasıyla hızlı bir bira, bir fincan kahve, havadan sudan muhabbet ve gürül gürül yanan kaloriferin sıcaklığı için faydalanırdınız.

Bu Eileen denen kız yürümeyi seviyordu. Dört gecedir bu kızın peşinde dolanıp duruyordu, bu beşinci geceydi ve kız bir an olsun yürümeyi bırakmamıştı. Takdire şayan bir davran-

nıştı bu, amenna, bir an olsun dalga geçmeden yapılan bir görevin ciddiyeti.

Tamam da, bu kız motor mu taktırdı Allahaşkına?

Bu bacakları ileri geri çalıştıran ne böyle? (Bacaklar da güzel bu arada, Willis. Hadi itiraf et.)

Ve neden bu kadar hızlı? Clifford'ın arazi koşucusu mu olduğunu düşünüyor acaba? Aşırı hızlı yürüdüğü ilk geceden sonra kıza bunu söylemişti. Rahat bir ifadeyle gülümsemiş, tanışma çayına gelmiş bir bakire gibi saçlarını savurarak "Ben hep hızlı yürürüm," demişti.

Bunun yanlış bir beyan olduğunu düşündü.

Kızın bunun yerine "Ben hep yavaş koşarım" demesi gerekirdi.

Clifford'ın yerinde olmak istemezdi doğrusu. Her kimse, ve her neredeyse, bu karton-kapaklı füzelere sahip kızıl saçlıyı yakalamak için bir motosiklete ihtiyacı olacaktı.

Eh, diye düşündü Willis, astarı yüzünden pahalı bu kızın.

Her neredeyse, Clifford, emin ol Bayan Burke sana kök söktürecek.

Topuk tıkırtılarını duymuştu ilk önce.

Şehrin kalın maundan kalbini didikleyen aceleci ağaçkan gagaları. Telaşlı tıkırtılar, çevik, güçlü bacaklar ve hızlı adımlar.

Beyaz süveteri gördü sonra, uzaktan bir işaret gibi, gitgide yaklaşıyor, yaklaştıkça iki-boyutlu olmaktan çıkıyordu; bir büstün üç-boyutluluğunu kazandı önce, ardından sıkı ve kalık göğüsleri saran yünlü kumaş şeklindeki gerçek görüntüsüyle ete kemiğe büründü.

Kızıl saçları gördü ardından, rüzgârın sinirli parmaklarının dolaştırdığı, alev alev bir cenaze ateşi gibi kızın kafasını

çepeçevre sarmış o uzun kızıl saçları. Karşı caddedeki ara sokakta dikiliyor, kızın gösterişli yürüyüşünü seyrediyordu, bulunduğu yere lanet okudu, keşke caddenin karşı tarafında olsaydı. Rugan deriden bir çanta asılıydı omzunda, kayışı gevşekti, yürüdükçe sol kalça kemiğine çarpıyordu kızın, ağır görünüyordu.

Görünüşün yanıltıcı olabileceğini biliyordu, pek çok kadın türlü türlü ıvır zıvır taşırdı çantalarında, ama bu sefer paranın kokusunu almıştı. Ya ayaküstü iş gören fahişelerden-di ya da gece gezmelerine çıkmış bir sosyete sürtüğü –bunları ayırt etmek bazen zor oluyordu. Hangisi olursa olsun, çanta para vaat ediyordu ve para şu anda ihtiyacı olan tek şeydi.

Jeannie Paige’i haykıran gazete manşetleri, Tanrım!

Sokaklardan çekilmek zorunda kalmıştı bu yüzden. Bir cinayet ne kadar süre sıcaklığını koruyabilir? Nihayetinde insanın karnını doyurması gerekir, değil mi?

Kızıl saçlının salına salına geçişini seyretti, ardından ara sokağa daldı, kızın yürüme istikametinde karşısına çıkabileceği rotayı hızlıca hesapladı.

Kızın peşi sıra gelen Willis’i görmedi.

Willis de onu görmedi.

Her bir blokta üç lamba direği var, diye düşündü Eileen.

Lamba direkleri arasındaki mesafeyi almak yaklaşık bir buçuk dakika sürüyor. Bu durumda bir bloğu geçmek de dört buçuk dakika sürer. Al sana temel matematik.

Öyle çok da fazla hızlı değil demek ki. Willis eğer bunun hızlı olduğunu düşünüyorsa bir de ağabeyimi görmeli. Ağabeyim her şeyi acele acele yapan birisidir, kahvaltıyı, akşam yemeğini...

Olduğun yerde kal!

İleride bir şey kıpırdamıştı.

Zihni, dev bir elektrik süpürgesiyle hızla molozları emilerek temizlenmiş gibi, bir anda sert bir elmas parçasının berraklığına ulaştı. Sol eli çantanın iplerini hızla kavradı, çantanın ağzını açtı. 38'liğin güven veren soğuk çeliğini hissetti, silahın kabzası sağ eliyle uzanarak anında kavrayabileceği şekilde duruyordu.

Başı dik biçimde yürümeye devam etti. Yürüyüşünü bozmamıştı. İlerideki siluet bir adama aitti, burası kesindi. Adam onu gördü ve ona doğru hızlı adımlarla ilerledi. Lacivert bir elbise vardı üzerinde, şapka takmamıştı. 1,85 boylarında, iriyarı bir adamdı.

"Hey!" diye seslendi. "Hey sen!" Kalbi boğazından fırlayacakmış gibi hissetti Eileen, Clifford'dı bu, kesinlikle emindi bundan.

Ve aniden kendini aptal gibi hissetti.

Mavi elbisenin kollarındaki işaretleri ve yakadaki ince beyaz çizgileri görmüştü çünkü. Clifford sandığı adam, şapkasız denizcinin tekiydi. Vücudunu saran gerginlik boşaldı bir anda. Dudaklarına küçük bir gülümseme yerleşti.

Denizci yanına yanaştı, adamın düz duramadığını, sallanıp durduğunu gördü Eileen. Adam, nazik şekilde ifade etmek gerekirse, körkütük sarhoştı, kayıp beyaz şapkanın izahatı şüpheye yer bırakmayacak şekilde ortadaydı.

"Vay anasına," diye avazı çıktığı kadar bağırdı adam, "Bir kızıl sajlı! Hey, kızıl sajlı, ge' buraya!"

Eileen'i kolundan yakaladı, Eileen adamın kolunu çabucak öte yana savurdu. "Hadi bas git, denizci," dedi. "Yanlışı yerdesin!"

Denizci bir adım geri atarak yüksek sesle nahoş bir kahkaha patlattı.

“Yanlıj yer ha!” diye bağırdı. “Vay anasına, at hussızına mı benziyom ben!”

İşine burnunu sokmadığı müddetçe neye benzediği ilgilendirmiyordu Eileen’i, hızlı adımlarla adamı geçerek yoluna gitti.

“Hey!” diye böğürdü adam. “Nereye gidiyon?”

Arkasında aceleci adımlarını duydu adamın, sonra dirseğinin dibinde elini hissetti. Hızla dönerek adamın parmaklarını savurdu.

“Sorun ne?” diye sordu adam. “Denizcilerden hoşlanmıyon mu?”

“Denizcileri severim tabii,” diye cevap verdi Eileen. “Ama bence senin gemine dönmen gerekiyor. Hadi, ilerle. Bas git.” Mesafeli bir bakışla adama gözlerini dikti.

Kızın bakışlarına ölçülü bir ifadeyle cevap verdi adam, sonra aniden sordu, “Hey, benimle yatmak ister miydin ajaba?”

Eileen gülümsemesini önleyemedi. “Hayır,” dedi. “Çok teşekkür ederim.”

“Neden?” diye sordu adam, çenesini öne doğru çıkarak.

“Evliyim ben,” diye yalan söyledi kız.

“Bak sen! İje bak,” dedi. “Ben de evliyim, n’olcak.”

“Benim kocam bir polis,” diye yalanı devam ettirdi kız.

“Polis de kimmiş, ha? Sadece inzibat. O sakat, bak. Hey, baksana, ne diyon, ha?”

“Hayır,” dedi Eileen sert bir ifadeyle. Gitmek için döndü, fakat adam çabucak zikzak yaparak önüne çıktı tekrar kızın.

“Senin kojandan benim karıdan falan konuşuruz ha? Koca dünyadaki en tatlı kadındır o.”

“Evine ona dön o zaman,” dedi Eileen.

“Yapamam. Lanet olsun, ta Alabama’da o!”

“Yolumdan çekil, denizci,” dedi Eileen. “Ciddiyim. Başına bela almadan çekil yolumdan.”

“Hayır,” dedi adam dudaklarını bükerek. “Seninle yatmak istiyom.”

“Ah, Tanrı aşkına,” dedi kız.

“Bunda yanlış bi’ şey mi var? Tamamen normal.”

“Zamanlaman hariç,” dedi Eileen.

“Ha?”

“Yok bir şey.” Kız döndü ve omzunun üzerinden bakarak Willis’i arandı. Ortalıkta gözükmiyordu. Hiç kuşku yok ki ara sokakta bir duvara yaslanmış, katıla katıla gülüyordu. Denizcinin yanından geçerek caddede yürümeye başladı. Denizci de peşine düştü.

“Yürümekten nassı hojlanırım anlatamam,” dedi adam. “Tıpış tıpış yürüycem, hemen yanı başında, sen benimle yatmayı kabul edene kadar. Cehennemin donduğunu görene kadar yürüyebilirim.”

“Peşimden gel, göreceksin,” diye homurdandı Eileen, umarım kısa zamanda bir devriyeye rastlardı. Lanet olsun, ihtiyacın olduğunda etrafta bir tane polis bulamazsın!

Şimdi de denizcileri peşine takıyor, diye düşündü Willis.

Donanmayla dalga geçmekten başka işimiz kalmadı yapacak. Neden şu budala orospu evladını kafasına bir tane geçirip ara sokakta uyumaya terk etmiyor ki?

Eğer şu denizcinin refakati devam ederse lanet olası Clifford’ı nasıl açığa çıkaracağız? Gidip müdahale mi etsem acaba? Yoksa gizli bir planı mı var?

Kadınlarla çalışmanın en korkunç yanı, erkekler gibi düşünmelerine bel bağlanamıyor olması.

Yataktan hiç çıkmamalıydım.

Sessizce izliyor, denizciye lanet okuyordu.

Nereden çıkmıştı bu ahmak? Çantayı nasıl kapacaktı şimdi? Allahın belası tüm bu aksilikler içinde başına gelen tek iyi şey, gazetelerin çıkardığı Jeannie Paige yaygarasından sonra ilk kez işe çıkmış ve şansının yaver gitmiş olmasıydı, fakat şimdi bu aptal denizci ortaya çıkıvermiş, her şeyi berbat ediyordu.

Belki basıp gider.

Belki kız buna tokadı aşk eder de öylece siktirip gider.

Ya da belki böyle olmaz. Eğer kız fahişeyse denizciyle birlikte gidebilir ve bu da her şeyin sonu olur. Donanma'nın iğrenç çöplerini şehrin sokaklarına boşaltmasına polis neden izin verir ki?

Kızın poposunun oynayışlarını seyretti, sonra denizcinin anlamsızca sallanmalarına baktı. Polise lanet okudu, donanmaya lanet okudu, hızını alamayıp kızıl saçlıya da lanet okudu.

Köşeyi döndü sonra, ara sokağa geri dönerek arka avluya doğru yürümeye başladı, şu ikisinin bir iki blok ilerisine çıkmayı umuyordu, kızın o zamana dek herifi başından defedeceğini de umuyordu bir yandan, kızın sol omzunda olanca ağırlığıyla sallanan çantaya uzanmak için parmakları yanıp tutuşuyordu.

"Hangi gemidensin?" diye sordu Eileen denizciye.

"U.S.S. Huntuh," dedi denizci. "N'oldu, benimle ilgilenmeye mi başladın, ha kızıl saçlı?"

Eileen durdu. Yüzünü denizciye çevirdi, yeşil gözlerine ölümcül bir parıltı yerleşmişti. "Beni dinle, denizci," dedi.

“Ben polisim, anladın mı? Şu anda iş üstündeyim ve sen işime engel oluyorsun. Bu da hiç hoşuma gitmiyor.”

“Nesin nesin?” dedi denizci. Başını geriye attı, şiddetli bir kahkaha atmak üzereydi, fakat Eileen’in buz gibi soğuk sesi onu kendine getirdi.

“Çantamda dedektiflere özel bir 38’lik var,” dedi kayıtsız bir sesle. “Altı saniye sonra onu çantadan çıkaracak ve seni bacağından vuracağım. Sonra seni kaldırımda bırakacak ve gelip almaları için inzibatı arayacağım. Saymaya başlıyorum, denizci.”

“Hey, sen ne...”

“Bir...”

“Hey, bütün bunlar da ne demek, ha? Ben sadece...”

“İki...”

“Silahın olduğuna inanmıyorum bi’ kere, çünkü...”

38’lik aniden arzı endam eyledi. Denizcilerin gözleri büyüdü.

“Üç...”

“Vay, ben, şey...”

“Dört...”

Denizci bir kez daha silaha baktı.

“İyi gejeler, hamfendi,” dedi ve topuklarının üzerinde dönerek koşmaya başladı. Eileen onu seyretti. Silahı çantaya geri koydu, gülümsedi, köşeyi dönerek karanlık caddede yürümeye başladı. On onbeş adım atmamıştı ki aniden bir kol boğazına sarıldı, ara sokağa doğru çekmekteydi onu.

Denizci sokak aşağı topuklarını kıcına vura vura öyle bir koşuş tutturdu ki Willis neredeyse gülmekten kırılacaktı. Denizci süveterinin arkalıgı rüzgârda bayrak gibi sallanıyordu. Deniz-

ci yalpalamasının, yana yatık sarhoş yürüyüşünün ve Kentucky Derbisi'nde eşkin koşan üç yaşında atın tuhaf bir karışımını sergiliyordu asfaltın ortasında herif. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı, yol boyunca zıpladığı için saçları çılgınca uçuşuyordu.

Willis'i görünce patinaj yaparak durdu, derin bir nefes verdikten sonradır ki konuştu, "Ahbap, sokağın ilerisinde bir kızıl sajlı görürsen aman diyeyim uzak dur. Amman ha!"

"Hayırdır, ne oldu?" diye sordu Willis babacan bir ifadeyle, kahkahasını geri yutmuştu.

"Ne mi oldu! Ahbap, kadının çantasında otuzlu motuzlu bi' çifte var, işte bu oldu! Hay babanın kemiğini, bi' dakika durmam daha burada!"

Başını Willis'e doğru hızlıca salladı, ardından tekrar koşturmaya başladı. Willis jet hızıyla gidişini seyretti adamın, bir kahkaha daha patlatmaktan kendini alamadı. Ardından yukarıya doğru Eileen'e baktı, muhtemelen köşeyi dönmüştü.

Sırttı, denizcinin davetsiz gelişine dair fikrini değiştirmişti. Muhtemelen asla ortaya çıkmayacak bir gaspçıyı bekleyip durdukları bu zahmetli ve sıkıcı işe bir nebze olsun neşe katmıştı.

Çantasının askısı omzundan çekildiği esnada çantanın içindeki 38'liğe uzanmaya çalışıyordu. Kalça kemiğinden ayrılan çantanın güven veren ağırlığını son kez hissetti, çanta gitmişti. Saldırganı omzunun üzerinden atmak için ayaklarını toparladığı esnada adam birden arkasından önüne geçerek onu binanın duvarına yapıştırdı.

"Şakam yok," dedi kısık ve buyurgan bir sesle, şakası olmadığını hemen anlamıştı. Binanın duvarına çarpıldığı için nefesi kesilmişti. Ara sokağın loş karanlığında adamın yüzüne

baktı. Güneş gözlüğü takmıyordu, fakat gözlerinin rengini yine de seçemedi. Şapka takıyordu, adamın saçlarını sakladığı için şapkaya lanet okudu.

Birdenbire savrulan yumruk, sol gözünün hemen üzerinde patladı. Göze yumruk yediğinde mor sarı ışıklar çıktığını daha önce duymuştu bir yerlerden ama şu ana kadar tecrübe etmiş değildi. Geçici körlük yaşadığı esnada duvardan ayrılmaya çalıştı fakat adam onu amansızca gerisingeri ittirdi.

“Bu yalnızca bir uyarı,” dedi. “Ben gidene kadar çığlık atmayacaksın, anladın mı?”

“Anladım,” dedi sakıngan bir sesle. *Willis, neredesin?* diye feryat etti içinden. *Tanrı aşkına, nerede kaldın?*

Adamı alıkoyması, Willis gelene kadar oyalaması gerekiyordu. Hadi, Willis.

“Kimsin sen?” diye sordu adama.

Adam elini tekrar kaldırdı, yediği şamarla beyni döndü kızın.

“Kes sesini!” diye uyardı. “Gidiyorum şimdi.”

Bu adam eğer Clifford ise bir şansı var demekti. Eğer öyleyse kızın hemen harekete geçmesi gerekiyordu, kendini zorladı, bildiği tek şey Willis gelene kadar adamı oyalaması gerektiği idi.

İşte!

Adam başlamıştı.

“Clifford size teşekkür eder, madam,” dedi ve hafifçe eğilerek kolunu önden beline doğru doladı. Aynı anda Eileen sıkıca kavuşturduğu ellerini başının üstüne doğru kaldırarak sanki bir çekiç savuruyormuş gibi adamın boynunun arkasına darbeyi indirdi.

Bu hamle adam için tam bir sürpriz olmuştu. Öne doğru savrulduğu esnada kız dizini kaldırarak adamın çenesine ge-

çirdi. Adamın kolları çözüldü. Çantayı düşürdü ve arkaya doğru sendeledi. Başını tekrar kaldırdığında Eileen'i ayakkabısının sivri topuğunu doğrultmuş, beklerken buldu. Adamın saldırmamasını beklemedi. Çıplak ayağının üzerinde ileriye doğru atıldı ve adamın kafasına doğru topuğu savurdu.

Adam geriye sıçrayarak bu hamleyi savuşturdu, ardından yaralı bir ayı gibi böğürerek ani bir yumruk savurdu, kızın göğsünün hemen altına gelmişti darbe. Bıçak gibi keskin bir acı hissetti, ardından tekrar tekrar vurmaya başladı adam, vahşi bir acımasızlıkla vuruyordu. Kız ayakkabıyı elinden attı, adamı elbiselerinden yakaladı, bir eli yüzüne doğru gitti, tırmalamaya, yırtmaya çalıştı adamın suratını. Polis eğitiminde öğrendiği her şeyi unutmuş, kendini kurtarmak için çaresizce hamle ederek kadınlara özel o silahı, tırnaklarını devreye sokmuştu.

Adam suratını kurtardı, ileriye doğru sekerek ceketini yakaladı adamın bu sefer, göğüs cebine asıldı. Adam kendini savurdu, kumaşın yırtıldığını hisseden Eileen, kopan kumaşı elleriyle sıkıca tuttu. Adam tekrar vurdu, çenesine gelmişti bu kez yumruk, duvara doğru savrulurken yere düştü, tam bu sırada Willis'in koşar adımlarını duydu.

Gaspçının yere eğilerek çantayı omuz askılarından kavradığı esnada Willis ara sokağın ağzında beliriverdi, elinde bir tabanca vardı.

Clifford doğruldu, çantayı Willis'e doğru fırlattı. Kafasına isabet eden çanta Willis'in yana doğru savrulmasına neden oldu, bu esnada elindeki tabanca ateş aldı. Kafasını salladı, sonra gaspçıyı kaçarken gördü, hedef almaksızın ardı ardına iki el ateş etti, ikisinde de ıskaladı. Clifford köşeyi döndü, Willis de ardından ver ederek aynı köşeden kıvrıldı.

Gaspçı kayıplara karışmıştı.

Eileen Burke'ün binanın duvarına sırtını vererek oturduğu yere geri döndü. Kızın başı kollarının arasında, dizleri kalkık, eteği sıyrılmıştı, pek de hanımefendilere yakışır bir oturuş biçimi sayılmazdı. Sol gözü acıyla zonkluyordu. Başını kaldırdığında Willis ürkerek geri çekildi.

"Fena benzetmiş seni," dedi.

"Ne cehennemdeydin sen?" diye cevap verdi Eileen Burke.

"Hemen arkanda. Adamın biri 'Kes sesini!' diye bağırana kadar işlerin ters gittiğini fark etmedim."

"Orospu evladı ağzımı yüzümü dağıttı," dedi Eileen. "Gözüm nasıl görünüyor?"

"Berbat görünüyor," diye cevap verdi Willis. "Gitmeye hazır olduğunda üstüne basmak için et alalım." Duraksadı. "Clifford mıydı?"

"Elbette," dedi kız. Ayağa kalktı, yüzünü buruşturdu sonra. "Ah, sanırım kaburgalarımдан birini kırdı."

"Dalga geçmiyorsun, değil mi?" diye sordu Willis, endişelenmişti.

Eileen göğüslerinin altında bölgeye bastırdı. "Böyle bastırınca acıyor. Ahh, Tanrım!"

"Ona bakabildin mi?"

"Çok karanlıktı," dedi kız. Elini kaldırdı. "Ceket cebini kopardım ama."

"Güzel." Willis yere baktı. "Kaldırımdaki şu şeyler nedir?"

"Ne?"

Willis yere eğildi. "Sigara paketi," dedi. "Güzel. Belki jelâtininden bir şeyler elde edebiliriz." Mendiliyle dikkatle tutarak paketi aldı.

"Sanırım ceket cebinde taşıyordu onu," dedi Eileen. Zonklayan gözüne dokundu. "Şu eti alalım artık, ha?"

"Elbette. Sadece son bir şey daha."

"Ne?"

"Kibritler. Eğer sigara paketini cebinde taşıyorsa muhtemelen kibritleri de orada taşıyordur." Cebinden bir el feneri çıkardı, başparmağıyla düğmesine bastı. Işık geniş bir hüzmeye kaldırıma yayıldı. "Hah, işte burada," dedi Willis. Kibrit kutusunu almak için eğildi, kutuyu tutmak için iç cebinden çıkardığı ikinci bir mendili kullandı.

"Dinle, artık şu eti alamaz mıyız?" diye sordu Eileen.

Willis kutuya baktı. "Şanslı olabiliriz," dedi.

"Nasıl yani?"

"Kutunun üzerindeki şu reklam. Şehirde bir mekâna ait. Üç As adında bir mekâna. Clifford'ın takıldığı yerdir belki de."

Eileen'e baktı, genişçe sırttı. Kız eğilerek ayakkabısını yerden aldı.

"Hadi gel," dedi Willis, "şu gözünle ilgilenelim."

"Artık ilgilenmediğini düşünmeye başlamıştım," dedi Eileen. Willis'in koluna girdi, birlikte sokak aşağı yürümeye başladılar.

Perşembe gününün ikindisinde Kling, bulduğu ilk fırsatta Claire Townsend'i aradı.

Bulduğu ilk fırsat, öğle yemeği saatiydi. Jambonlu sandviçle bir fincan kahve ısmarlamıştı kendine, bu arada telefon rehberini açmış, Riverhead 728 Peterson'daki Townsend'i bulmak için gözüyle taramış, Ralph Townsend maddesine ulaşmıştı. Kulübeye gitti, on sent atarak numarayı çevirdi. Telefonun on iki kez çalmasını bekledi, sonra ahizeyi yerine koydu.

O öğlenki devriyesi esnasında onu meşgul eden çok fazla şey olmuştu. Bir kadın, görünüşte kocasının ona "Bebek," diye seslenmesinden başka hiçbir sebep yokken, adama usturayla saldırmış, adamın suratını salatalık gibi ortadan ikiye bölmüştü. Tevkifi Kling gerçekleştirmişti. Kling olay yerine intikal ettiğinde ustura çoktan tüm diğer saldırı silahlarının yanını, yani en yakın kanalizasyon deliğini boylamıştı.

Bu olayın üzerinden çok geçmeden, daha Kling işini bitirip devriyesine yeni dönmüşken, bir genç çetesi okuldan gelen bir oğlana saldırmıştı. Oğlan, rakip sokak çetesinin mensubu bir genç kızı tavlamaaya çalışmış, bu affedilmez günahının bedelini ödemişti. Kling olay yerine vardığında çete üyeleri çocuğu kaldırırma monte etmek üzerelerdi. Bir tanesini yakasından yakalamış, ona bu meydan dayacağına katılan tüm çocukların yüzlerini tanıdığını, eğer çocuğa bir şey olursa bakaçağı yeri iyi bildiğini ve doğrudan içeri gireceklerini söylemiş-

ti. Çete üyesi kafasını ciddiyle sallamış, ardından arkadaşlarının peşisıra topuklamıştı. Üzerinde tepindikleri oğlan ise kafasında birkaç şişlikle paçayı kurtarmıştı.

Bunların ardından Kling, binalardan birinin giriş koridorunda açılan barbut tezgâhını dağıtmaya gitmiş, on sekiz yaşında bir oğlanın bir top mavi Shantung kumaşını arakladığını iddia eden bir dükkân sahibinin yüksek perdeden şikâyetlerini dinlemiş, şayet bir daha orada müşteri arayan bir fahişeye rast gelirse ruhsatını iptal edeceği hususunda bir bar sahibini uyarmış, mahallenin tanınmış poliçe temsilcilerinden birisiyle bir fincan kahve içmiş ve tüm bunlardan sonra üstünü değiştirmek için bölge karakoluna geri yürümüşü.

Tekrar sokağa çıkar çıkmaz ilk iş Claire'i aradı. Bu sefer dördüncü çalışta kız telefonu açtı.

"Kimsiniz?" dedi, "ve umarım beni banyodan çıkarttığınız için özür dilersiniz. Sınısıklamım şu anda."

"Özür dilerim," dedi Kling.

"Bay Kling?" dedi kız, sesini tanımıştı.

"Evet."

"Ben de sizi arayacaktım fakat nereyi arayacağımı bilmiyordum. Size yardımcı olabilecek bir şey hatırladım."

"Nedir o?"

"Jeannie'yle tren istasyonuna yürüdüğümüz gece bir şey söylemişti."

"Ne?"

"Önünde yarım saatlik bir yolculuk olduğunu söylemişti. Yardımcı oldu mu?"

"Olabilir. Çok teşekkürler." Duraksadı. "Dinleyin, ben düşünüyordum da."

"Evet."

“Şey hakkında... akşam yemeği buluşması hakkında. Düşünüyordum ki...”

“Bay Kling,” diyerek kesti adamın sözünü, “beni akşam yemeğine çıkarmak istemezsiniz.”

“İsterim tabii ki,” diye ısrar etti Kling.

“Dünyanın en sıkıcı kızıyım ben, inanın bana. Sıkıntıdan gererim sizi.”

“Şansımı denemek isterdim.”

“Başınıza dert almakla kalırsınız. Zahmet etmeyin, inanın bana. Paranızla annenize bir hediye alın.”

“Geçen hafta anneme bir hediye aldım zaten.”

“O zaman başka bir şey alın ona.”

“Ayrıca hesabı Alman usulü ödemeyi düşünüyordum.”

Claire kıkırdadı. “Öyle mi, işte şimdi kulağa daha çekici gelmeye başladı.”

“Cidden, Claire...”

“Cidden, Bay Kling. Çıkmamayı tercih ederim. Miskinin tekiyim ben. Benimle bir an olsun eğlenemezsiniz.”

“Şu anda eğleniyorum mesela.”

“Bunlar adabımuaşeretten.”

“Baksana, yoksa sende aşağılık kompleksi falan mı var?”

“Ben de aşağılık kompleksi yok, doktor,” dedi kız, “ben *zaten* aşağı derecedenim.” Kling güldü, kız devam etti, “O karikatürü biliyor muydunuz?”

“Hayır, ama harikaymış. Akşam yemeğine ne diyorsun?”

“Neden ama?”

“Senden hoşlanıyorum.”

“Bir milyondan fazla kız var bu şehirde.”

“Her zaman vardır.”

“Bay Kling...”

"Bert."

"Bert, bende sana göre bir şey yok."

"Ne aradığımı henüz söylemedim."

"Her ne arıyorsan, bende değil."

"Claire, izin ver şansımı deneyeyim. İzin ver, seni akşam yemeğe çıkarayım ve ömrü hayatımın en berbat akşamına dönüşecekse bırak böyle harcayayım. Çok büyük bahislerle oynamışlığım var. Hâttâ bir keresinde kısa süre önce asker-deyken hayatım üzerine bahse girmiştım."

"Askerde miydin?" diye sordu kız.

"Evet."

Sesinde ani bir ilgi seziliyordu. "Kore mi?"

"Evet."

Hattın ucunda uzun bir sessizlik oldu.

"Claire?"

"Buradayım."

"Ne oldu?"

"Yok bir şey."

"Üç dakika için beş sent daha ödeyin, lütfen," diye araya girdi santral.

"Ah, lanet olsun, bir dakika," diye cevap verdi Kling. Eli-ne cebine daldırdı, çıkardığı beş sentliği makineye attı. "Claire?" dedi.

"Şimdiden sana paraya mâl olmaya başladım," dedi kız.

"Saçacak param var," diye cevap verdi. "Ne dersin? Akşam altı-otuz gibi seni ararım."

"Hayır, bu akşam imkânsız."

"Yarın akşam o zaman."

"Yarın geç saatte dersim var. Yediden önce çıkamam."

"Seni okuldan alırım."

“Üstümü değiştirmek için vakit kalmaz o zaman.”

“Ne-olursan-ol-gel buluşması olur o halde, tamam mı?”

“Okul için genellikle topuksuz ayakkabılar ve kirli eski bir süveter giyerim.”

“Güzel!” dedi Kling coşkuyla.

“Yine de bir elbise ve topuklu ayakkabı giyebilirim zannediyorum. Kutsal yemekhanemizdeki pejmürdelerden bazıları şok olabilir, ama sonra tekrar genel düzene uyarım, olur biter.”

“Akşam yedi, diyelim mi?”

“Olur,” dedi kız.

“Güzel, görüşmek üzere.”

“Güle güle.”

“Güle güle.” Ahizeyi yerine koydu Kling, sırtıyordu. Akli başına geldiğinde kulübeden çıkmıştı. Hemen elini cebine daldırarak on sentlik arandı. Cebinde hiç bozukluk yoktu. Pastanenin sahibine gitti, iki sentlik maden suyunu azar azar dağıtmakla meşguldü adam. Parasını bozduruncaya beş dakika geçti. Numarayı hızlıca çevirdi sonra.

“Alo?”

“Claire, benim yine.”

“Yine banyodan çıkardın beni, biliyorsun, değil mi?”

“Hay aksi, çok ama çok özür dilerim, ama bana *hangi* okul olduğunu söylemedin.”

“Ah.” Claire sessizdi. “Söylemedim, değil mi? Kız Koleji. Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Evet.”

“Güzel. Radley Hall’a git. Orada bizim kolej gazetesinin sözümona ofisini bulacaksın. Gazetenin adı *The Radley Clarion*, fakat kapıdaki tabelada *The Radley Rag* yazıyor. Paltomu orada

kilitli bir dolapta tutuyorum. Yırtıcı kadınların gözünü korkutmalarına izin verme.”

“Tam vaktinde orada olacağım,” dedi Kling.

“Ben de, kadınlığın şanındandır, on dakika geç geleceğim.”

“Beklerim.”

“Güzel. Söyleyecek başka bir şeyin yok, eminsin değil mi, çünkü sayende halının üzerinde bir su birikintisi oluştu.”

“Üzgünüm. Hadi git yıkan.”

“Sanki kirli olduğumu düşünüyormuşsun gibi konuştun.”

“Sohbet etmeyi tercih ederdim, tüm gece buradayım.”

“Ben banyo yapmayı tercih ederim. Güle güle, İnatçı.”

“Güle güle, Claire.”

“Hakikaten inatçısın, biliyorsun, değil mi?”

Kling sırtıttı. “Kim, ben miyim inatçı?” diye sordu.

“Öff!” dedi Claire. “Hoşça kal,” ardından telefon kapandı.

İki üç dakika kadar telefon kulübesinin içinde salak salak sırtarak oturdu. En sonunda şişmanca bir bayan kapının cam panelini tıklatarak “Genç adam, burası telefon kulübesi, otel odası değil,” dedi.

Kling kapıları iki yana açtı. “Ne tuhaf,” dedi. “Oda servisi az önce bir sandviç getirmişti hâlbuki.”

Kadın gözlerini kırıştırdı, yüzünü buruşturdu, ardından kapıyı sertçe çarparak kendini kulübenin içine doluşturdu.

O gece saat onda Kling, Yükseltili Transit Sistem’in Peterson Bulvarı durağında bir ekspres treninden indi. Şehrin ışıklarına bakmak için bir dakika kadar durdu, ürperten sonbahar havasına rağmen sıcak ve canlı görünüyordu şehir. Sonbahar bu sene hiç gitmeyecek gibiydi. Kışın o soğuk kabrine defne-

dilmeyi reddediyordu hazan. Yazın ardı sıra salınan geceliğe azimle tutunmaktaydı ("Kim, ben miyim inatçı?" diye geçirdi içinden, kocaman sırttı tekrar). Hazan hâlâ yaşıyor olmaktan memnundu ve sokaklardaki insanlar, yüzlerine yansıttığı kadarıyla, onun yaşamaktan aldığı keyfi duyumsuyorlardı.

Sokaklardaki bu insanlardan birisi de Clifford adında bir adamdı.

İnsanların yüzlerinde tebessümle koşturduğu bu yerde, kaşları çatık oturan bir adam vardı.

Sinema salonlarını doldurarak beyazperdeye bakan binlerce insanın arasında bir katil oturuyor olabilirdi.

Âşıkların yan yana yürüdüğü, sohbet ettiği yerlerde o adam düşüncelere dalmış, yalnız başına bir bankta oturuyor olabilirdi.

Samimiyetle gülümseyen yüzlerin serin havada asılı seyrek, kırılgan bulutları dağıttığı bu yerde bir adam, ağzı kapalı ve dişleri kenetli, yürümekteydi.

Clifford.

Bu büyüklükte bir şehirde kaç tane Clifford vardı acaba? Kaç Clifford'ın adı telefon rehberinde geçmekteydi? Peki, ya rehberde adı geçmeyen Clifford'lar kaç taneydi?

Clifford'lar destesini karıştır, aralarından bir Clifford'ı seç, herhangi bir Clifford'ı.

Clifford'lar arasından Clifford seçmenin vakti değildi.

Soğuk hava yanaklarını kırbaçlarken kırlarda gezmenin, ayaklarının altında çatırdayarak parçalanan yaprakların, muazzam bir renk cümbüşüyle haykıran ağaçların sesini dinlemenin vaktiydi. Fundalıklarda kuş cıvıltılarının, tüvit paltoların ve sulu kırmızı McIntosh elmalarının vaktiydi. Balkabağı turtalarını, iyi kitapları, kalın halıları ve gelen soğuğa karşı sıkı sıkıya kapatılmış pencereleri düşünmenin vaktiydi.

Clifford'ın vakti değildi, cinayetin hiç sırası değildi.

Fakat olan olmuş, cinayet işlenmişti. Cinayetçilerse hiç onyedi yaşında olmamış gibi soğuk bakışlı adamlardı.

Kling onyedi yaşında olmuştu bir vakitler.

Basamaklardan indi, doğruca jeton gişesine yöneldi. Parmaklıklı pencerenin ardındaki adam, bir çizgiroman okumaktaydı. Kling kitabı tanındı, piyasadaki eğlenceli kitaplardan birisiydi, multipl skleroz hastalığına yakalanmış dul bir kadınla ilgiliydi. Görevli başını kaldırarak baktı.

"İyi akşamlar," dedi Kling.

Şüpheli bakışlarla süzdü Kling'i görevli. "İyi akşamlar," diye cevap verdi.

"Birkaç soru sormam mümkün mü acaba?"

"Ne soracağına bağlı," dedi görevli.

"Şey..."

"Burayı soymayı planlıyorsan, genç adam, hiç tavsiye etmem," dedi görevli. "Başına aldığın belanın haddi hesabı olmaz, şehrin polisleri bu tür soygunlarda oldukça iyidir."

"Teşekkürler. Burayı soymayı planlamıyorum."

"Aferin sana. Benim adım Ruth, Sam Ruth. Arkadaşlarım buraya 'Ruth'un Teknesi' derler. Sana nasıl yardımcı olabilerim?"

"Sıklıkla geceleri mi çalışırsın?"

"Bazen evet, bazen hayır. Neden?"

"Trene genellikle bu duraktan binen genç bir kızın izini sürmeye çalışıyorum."

"Bu duraktan pek çok genç kız biner trene."

"Bu benim dediğim on ya da on-buçuk gibi geliyor buraya. O saatlerde burada mı oluyorsun?"

“Akşam vardiyasında çalıştığım zamanlarda dörtte işbaşı yapar, geceyarısı paydos ederim.”

“O halde saat onda burada oluyorsun.”

“Öyle görünüyor, evet.”

“Bu dediğim sarışın bir kız,” dedi Kling. “Oldukça güzel bir sarışın.”

“Aşağıdaki fırında sarışın bir dul çalışıyor. Her gece sekiz gibi gelir.”

“Bu dediğim genç bir kız. Onyediyedi yaşında.”

“Onyediyedi, ha?”

“Evet.”

“Hatırlamıyorum,” dedi Ruth.

“İyice düşün.”

“Ne için? Hatırlamıyorum onu.”

“Çok güzel. Eğer görmüşsen kesinlikle hatırlarsın. Güzel vücutlu, kocaman mavi gözleri, tam bir afet.”

Ruth gözlerini kıstı. “Sahi,” dedi.

“Ha?”

“Hatırladım. Genç güzel bir çocuk. Evet, hatırladım.”

“Ne zamanlar gelirdi?”

“Genellikle on-yirmi-beş gibi. Evet, hatırladım onu, tamam. Hep platformun şehir merkezi tarafından çıkardı. İş gücü bırakıp onu seyrederdim. Epey güzel bir kız. Sadece onyediyedi yaşında, öyle mi? Çok daha yaşlı gösteriyordu.”

“Sadece onyediyedi yaşında. Aynı kızdan bahsettiğimize eminiz, değil mi?”

“Ben nereden bilebilirim? Bu dediğim sarışın çoğu zaman on-yirmi-beş civarında gelirdi. Onu hatırlıyorum çünkü bir keresinde bana on dolar verip üstünü istemişti. Biz burada iki dolardan büyük paraları bozmuyoruz, gerçi insanlar iki dolar-

lık banknotlar taşımıyorlar, bilirsin. Kötü şans getirdiğine inanıyorlar. Hurafelere inanmamak lazım." Kafasını iki yana salladı Ruth bunun ardından.

"Kızın parasını bozdun mu?" diye sordu Kling.

"Kendi cebimden. Hatırlıyorum. Bana kocaman gülmüş-tü. Güzel bir gülümsemesi vardı. Bana sorarsan her yeri güzeldi derim. Evet, o kızdı, tamam. Şehir merkezi tarafından gelir, on-buçuk trenini yakalardı." Ruth cebinden altın bir saat çıkardı. Başını salladı, saati yerine koydu. "Evet, on-buçuk trenini yakalardı."

"Her zaman mı?"

"Onu ne zaman görsem aynı trene binerdi. Parasını bozduğum o zamandan sonra bana hep gülümserdi. Dönüp dönüp bakmaya değer bir kızdı, hatırlıyorum. Bir kadında görebileceğin en müthiş memelere sahipti."

Kling omzunun üzerinden göz attı. Duvardaki saat 10:16'yı gösteriyordu.

"Eğer bu on-buçuk trenine binsem," diye sordu, "yarım saat sonra nerede olurum?"

"Valla hiç bilmiyorum," dedi Ruth. Bir süre düşündü. "Cevabını nasıl bulabileceğini söyleyebilirim ama."

"Öyle mi, nasıl?"

"Trene binerek."

"Teşekkürler."

"Bir şey değil. Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana." Hasta dul hakkındaki komik sayfalara geri dönmenin hevesiyle çizgiromanını tekrar eline aldı.

Tren, ardı ardına geçtiği binaların pencerelerinde oynasarak şehrin kalbine doğru feryat figan ilerlemekteydi. Kling oturdu, dışarıda hızla geçip giden şehri seyre daldı. Büyük bir şehirdi

bu, kirli bir şehirdi ayrıca, fakat bu şehirde doğup büyümüşseniz karaciğeriniz ya da bağırsağınız gibi bir parçanız haline geliyordu. Şehri seyretti, saatinin akrep ve yelkovanını seyretti sonra.

Jeannie Paige Claire'e daha gidecek yarım saat yolu olduğunu söylemişti. Genellikle on-buçuk trenine biniyordu, bu yüzden Kling kol saatinin ilerleyen ibrelerine bakmaya devam etti. Tren şehrin bağırsaklarını delerek yeraltına indi. Kling oturdu ve bekledi. Yolcular inip biniyordu bu esnada. Kling'in gözleri saatinden bir an olsun ayrılmadı.

Saat 11:02'de tren yeraltındaki bir durağa giriş yaptı. Bir önceki durak 10:58'de idi. İkisinden biriydi her halükarda. Trenden inerek sokağa çıktı.

Isola'nın tam kalbindeydi.

Binalar göğе dokunasiya uzanmaktaydılar, kırmızı ve turuncu, yeşil ve sarı renklerde cırtlak sürmeleriyle boyuyorlardı geceyi. Köşede bir erkek giyim mağazası vardı, bir ekmek fırını, bir taksi durağı, bir giyim mağazası, bir Çin lokantası ve bir bar da vardı ayrıca. Tüm bu dükkânlar ve tabelaları, aynı aileden yakın akrabalarmış gibi şehrin tüm sathında bir araya toplanmışlardı.

Derin bir iç çekti.

Eğer Jeannie erkek arkadaşıyla burada buluşmuşsa ve eğer erkek arkadaşının adı Clifford ise, tüm bu bölgeyi taramak samanlıkta iğne aramak gibi olacaktı.

Metro gişesine döndü yeniden, bu sefer ters yöne giden trene bindi. Bir durak gittikten sonra Jeannie'nin yarım saatlik yolculuk tarifine uyan diğer durakta indi.

Sokakta karşılaştığı dükkânlar ve tabelalar, az evvel gördüklerine epeyce benziyordu. Yoğun bir kavşağın debdebesi. Tanrım, bu durak az evvel gördüğünün neredeyse aynısıydı.

Neredeyse... ama tıpatıp aynısı değil.

Kling tekrardan trene binerek eve doğru yollandı.

İlk durakta ikincisinde olmayan bir tabela vardı. Kling'in gözleri bu tabelayı kaydederek bilinçaltına kazıdı.

Ancak ne yazık ki şu anda orada bir işe yaramıyordu.

Bütün budalaların bildiği gibi bilim, hafiyelerin üstadıdır.

Polis Laboratuvarı'na küçücük bir cam parçası ver, şüphelinin arabayı nasıl sürdüğünü, en son ne zaman yıkadığını, hâttâ arka koltukta kiminle yiyiştğini sana anlatsınlar.

Şansları yaver giderse tabii.

Şanslar yaver gitmiyorsa eğer, şu köşe başındaki dondurmacı ne kadar usta hafiyeyse bilim de o kadar usta hafiyedir.

Jeannie Paige davasında şans, Polis Laboratuvarı'ndaki elemanların dileklerine ve samimi çabalarına aldırılmaz görünüyordu. Kızın cesedinin yanında bulunan güneş gözlüğünün bir camında sağlam bir başparmak izi bulunmuştu bulunmasına. Fakat bu parmak izinin izini sürmek Müslüman bir kadına başını açtırmak kadar zordu. Yine de bu durum Lab'daki elemanların moralini bozmamıştı.

Sam Grossman bir lab teknisyeni hem de aynı zamanda bir polis komiseri idi.

İnce uzun boylu, nazik bir adamdı, şefkatli bakışlara ve dingin bir tarza sahipti. Gözlük takıyordu, bir New England çiftliğinden tahliye edilmiş gibi görünen kayadan yontma suratında bilime dair tek iz de bu gözlüklerdi zaten. Genel Merkez'de, binanın birinci katının yarısını kaplayan temiz ve aydınlık beyaz bir laboratuvarda çalışmaktaydı. Polis işlerini

severdi. Saat gibi işleyen dakik bir kafaya sahipti, nitekim şüphe kaldırmaz bilimsel olguların polis teorisiyle eşleşmesinde açık ve kesin bir şeyler vardı.

Duygusal bir adamdı da aynı zamanda, fakat ani ölümün olgularını musallat olduğu insanlarla özdeşleştirmekten uzun zaman önce vazgeçmişti. Balyalarca kanlı kumaş görmüş, tonlarca barut yanığı izinin kenarlarını incelemiş ve zehirle dolu bir sürü midenin sıvı içeriğini analiz etmişti. Ölüm, Sam Grossman'a göre, büyük eşitleyiciydi. İnsanları aritmetik problemlere indirgerdi. Gelgelelim, ancak şans yaver gidiyorsa laboratuvarında iki kere iki dört ederdi.

Şans yaver gitmiyorsa ya da büsbütün aleyhte işliyorsa iki kere iki bazen beş, bazen altı, hâttâ bazen on bir ederdi.

Jeannie Paige'in öldüğü olay yerinde bir adam vardı. Üçayaklı sehpayı tutturulmuş tahta bir pano vardı önünde. Bu adamın üzerinde ayrıca bir mastara, bir pergel, bir kareli kâğıt, yumuşak uçlu bir kurşunkalem, bir silgi, birkaç raptiye, bir gönye, bir ölçek, bir mezura ve esnek çelikten bir cetvel bulunmaktaydı.

Sessizce ve verimli bir biçimde çalışmaktaydı adam. Fotoğrafçıların olay yerine arı gibi üşüştüğü, teknisyenlerin görünmeyen izleri açığa çıkarmak için ortalığa tozlar serptiği, cesedin pozisyonunu belirlemek üzere etrafı çizildikten sonra ambülânsa taşındığı ve bölgenin parmak ve lastik izleri için dikkatle incelendiği bu esnada o adam, bir çiftçinin Cape Cod'daki ağlının resmini yapan bir sanatçı gibi öylece dikilmekteydi.

Ara sıra, konuşmak için yanına gelen dedektiflere selam veriyordu. Etrafında olup biten tüm o faaliyete aldırış etmez görünüyordu.

Sessiz, verimli, dikkatli ve metodik bir şekilde suçun işlendiği olay yerinin krokisini çizdi. Sonra malzemelerini top-

layarak ofisine doğru yollandı, ofise geçtiğinde bu ilk taslağın üzerinden geçerek daha detaylı bir çizim oluşturdu. Ardından çizim basıldı ve olay yerinden alınan ayrıntılı fotoğraflarla birlikte gaspçı cinayetiyle ilgilenen bütün birimlere ulaştırıldı.

Sam Grossman'ın ilgisi kesinlikle bu yöne çevrilmişti, bu yüzden masasına çizimin bir kopyasını ulaştırdılar. Bu cinayet vakasında çizimin renkli olup olmaması bir fark yaratmadığı için çizim siyah beyazdı.

Bir sanat simsarının kuvvetle muhtemel sahte bir van Gogh'u incelerkenki soğukkanlılığıyla inceledi çizimi Grossman.

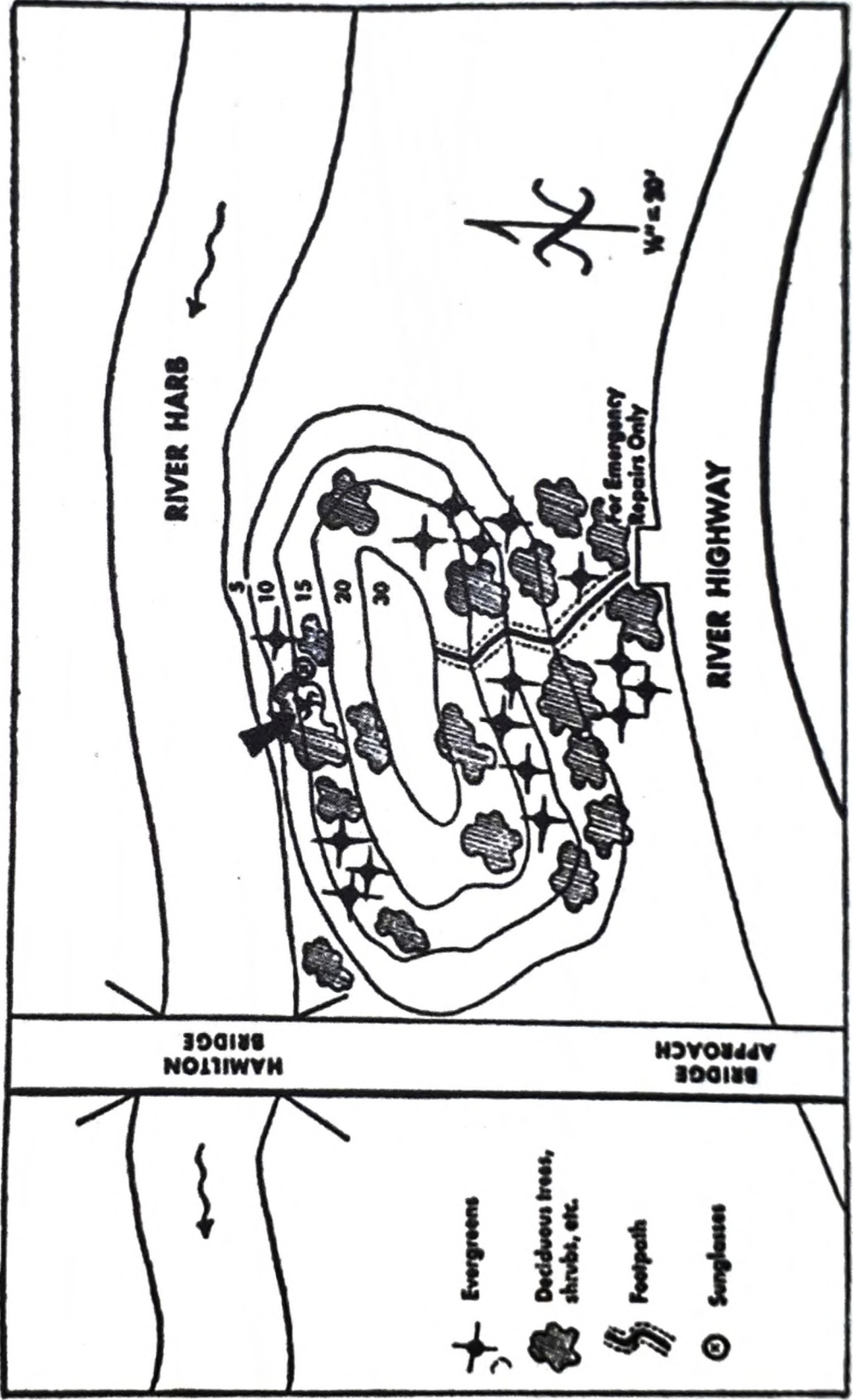
Kız, beş metre aşağıdaki zeminde, nehir yatağına doğru inen bir kayalığın kaya tabakalarından birinde bulunmuştu. Yeşil çalılıkların ve akçaağaçların arasından geçen bir keçiyolu vardı, nehir yatağından on metre yükseklikte olan kayalığın en üst noktasındaki Acil Yardım kavşağından aşağıya uzanmaktaydı.

Hamilton Köprüsü yolunun altında geniş bir kavisle dönmüveren Acil Yardım kavşağı, Kordonboyundan net bir biçimde görünmekteydi. Fakat ağaç ve çalılıklar keçiyolunun Kordonboyundan görünmesini engelliyordu, kayalık uçurumun asıl eğimli yanıydı burası.

Acil Yardım kavşağının nehir tarafında oluşmuş ince bir yer tabakasında oldukça iyi durumda lastik izleri bulunmuştu. Ölü kızın cesedinin yanbaşıda bulunan güneş gözlüğü de vardı ayrıca.

Hepsi bu kadardı.

Ne yazık ki uçurumun yanları aşağıya doğru sarp volkanik kayalıklar halinde uzanmaktaydı. Keçiyolu, tarihöncesi bir yekpare kayalığın üstünde dolanmaktaydı. Bu yüzden laboratuvar elemanlarının ne kızın ne de katilin ayak izlerini bulması mümkündü.

Yine ne yazık ki, keçiyolu çalılık ve ağaçlardan görünmez olmasına rağmen, bu bitkilerin hiçbirisi kayalık uçurumun tepesine doğru kıvrıla kıvrıla giden keçiyolunun içine girmiyordu. Kısacası, yaprakların üzerinde ya da dallara takılmış hiçbir kumaş, deri parçası, kıl tüy ya da herhangi bir şey bulunamamıştı.

Kızın öldüğü yere yuvarlandığını düşünmek makul görünüyordu. Kavşakta herhangi bir tamirat yapıldığına dair bir iz yoktu. Eğer araba inik lastikle gelmiş olsaydı, kaldırımında kriko izi olurdu, aletler de gres yağı lekesi ya da metal kazıntısı izi bırakmış olabilirdi. Arabanın motor arızasına uğramış olması da bir olasılıktı hiç kuşkusuz, bu durumda birileri kaputu kaldırılıp motoru incelemiş olabilirdi. Fakat kabuklaşmış toprak kavşağın köşelerini ve yanlarını bir kavis şeklinde çevrelemişti. Kaputu kaldırmak için arabanın önünde duran herhangi birinin kesinlikle ayak izleri bırakmış olması gerekirdi. Hiçbir ayak izi yoktu, bir iz vardysa da silinmişti.

Polis, tüm bunlardan, kızın ve katilinin Kordonboyu yolundan batıdan arabayla geldikleri, arabayı Acil Yardım'a çektikleri ve sonra yayan bir biçimde kayalık uçurumun başına geldikleri sonucunu çıkardı.

Kız, kayalık uçurumun tepesinde öldürülmüştü.

O zamana dek hayattaydı. Yukarı doğru götüren keçiyolu boyunca herhangi bir kan izine rastlanmamıştı. Kızın kafasına aldığı darbenin açtığı yara göz önüne alındığında, eğer daha önce öldürölüp arabadan taşınmış olsaydı kanıyla keçiyolundaki kayaları sulamış olması gerekirdi.

Kızın kafatasını ve yüzünü parçalayan alet her ne ise ağır ve künt bir cisimdi. Kız hiç kuşku yok ki katilinin suratına uzanmış, güneş gözlüğünü çekip almıştı. Sonra uçurumdan yuvarlanmış, güneş gözlüğü elinden düşmüştü.

Bu durumda gözlük yere düşünce camlarının kırılıp parçalanmış olması beklenirdi. Fakat böyle olmamıştı. Teknisyenler yerde hiçbir cam parçası bulamamıştı. Öyleyse güneş gözlüğü uçurum tarafına gelmelerinden önce parçalanmış olmalıydı. Bu bölgede parçalanmamış bile olabilirdi. Laboratuvar elemanları boşu boşuna camı aradılar. Bir adamın camsız güneş gözlüğü takıyor olması tuhaf bir durumdu gerçekten, fakat kanıtlar ortadaydı.

Güneş gözlüklerinden bir halt çıkmamıştı neticede. Üç beş kuruşluk bir şeydi işte.

Lastik izleri ilk başta ümit verir görünüyordu. Gelgelelim izlerin şekli incelendikten ve mukayeseli olarak kontrol edildikten sonra, lastiklerin ancak güneş gözlükleri kadar işe yarar olduğu görüldü.

Lastiğin ölçüleri 175'e 15'ti.

Ağırlığı on kilo civarıydı.

Lastik, naylon şeritle güçlendirilmiş kauçuktan imal edilmişti, yana kaymayı ve savrulmayı önlemek için oluklu tasarlanmıştı.

Vergisi dâhil 18.04 dolardı.

ABD sınırları dâhilinde bir Sears & Roebuck katalogu edinmiş her insan evladına ait olabilirdi. Markası "Allstate" idi.

Katalogdaki 95N03067K numaralı ürünün hâlihazırda ellerinde olduğunu öğrendikten ve gerekli parayı toka ettikten sonra bu lastikten dilerseniz bir dilerseniz yüz bir tane sipariş verebilirdiniz.

Muhtemelen şehir genelinde, bagajdaki stepneler hariç arabaların dört tekerinde bu lastikleri kullanan seksen bin insan vardı.

Lastik izlerinin Grossman'a anlattığı tek şey, hafif bir arabaya ait olduklarıydı. Lastik izleri ve ağırlığı trafikteki daha ağır araçları elemekteydi.

Grossman hiçbir yere gitmeyecekken giyinip süslenmiş birisi gibi hissediyordu kendini.

Kaderine razı bir şekilde, Eileen Burke'ün gaspçının ceke-tinden söküp koparttığı cep kumaşı parçasıyla ilgilenmeye başladı.

Roger Havilland o Cuma akşamı test sonuçları için uğradığında, Grossman ona kumaş parçasının yüzde 100 naylon-dan imal edildiğini ve bir erkek giyim mağazaları zincirinde 32.00 dolara satılan bir takım elbiseye ait olduğunu söyledi. Şehir geneline yayılmış altmış dört mağazadan oluşan bir zincirdi. Takım elbise sadece tek renk bulunmaktaydı: mavi.

Havilland, altmış dört mağazada satılan bir takım elbise-den ipucu elde etmenin imkânsızlığı üzerine derin derin düşündü. Çaresiz bir ifadeyle kafasını kaşıdı.

Ardından konuştu, "Naylon mu? Sonbahar mevsiminde ne tür bir herif naylon giyer ki?"

Meyer Meyer oldukça heyecanlıydı.

Ekip odasına hışımla girmişti. Temple'ın elindeki dosyayı karıştırdığı yere doğru parmak ucunda seke seke gitti ve ortanın sırtına tokadı yapıştırdı.

"Patlattılar olayı!" diye bağırdı.

"Ne?" dedi Temple. "Tanrım, Meyer, asıl sen benim sırtımı patlatıyordun neredeyse. Sen neden bahsediyorsun?"

"Kediler," dedi Meyer, cingöz bir ifadeyle bakıyordu Temple'a.

"Hangi kediler?"

"33. Bölge. Kedileri kaçırıp duran şu herif. Tanrım, iddia-ya varım bugüne dek çözdükleri en esrarengiz vaka bu. Agnucci'yle konuşuyordum, tanıyorsun onu değil mi? Üçüncü dereceden dedektif orada, başından beri bununla uğraşıyordu, ihbarların çoğunu değerlendiriyordu. İşte, çözdüler vakayı dostum." Meyer sabırla Temple'a baktı.

"Neymiş peki işin aslı?" diye sordu Temple, mevzu ilgisini çekmişti.

"İlk ipucunu geçen gece yakalamışlar," dedi Meyer. "Kadının biri bir Ankara kedisinin araklandığı ihbarında bulunmuş. İşte, bizimkiler elemanı bir ara sokakta kısıtıyorlar, herif ne yapıyormuş tahmin et?"

"Ne?" diye sordu Temple.

"Kedileri yakıyormuş!"

"Kedileri mi yakıyormuş? Kedileri ateşe veriyormuş, diyorsun yani, öyle mi?"

"Evet," dedi Meyer başını sallayarak. "Bizimkiler ortaya çıkınca eleman kediyi bırakıp deli gibi kaçmaya başlamış. Kediyi kurtarmışlar, bu arada şüphelinin iyice eşkâlini de çıkarmışlar tabii. Sonrası zaten çocuk oyuncağı."

"Ne zaman yakalamışlar herifi?" diye sordu Temple.

"Bu öğleden sonra. Adamın dairesine baskın vermişler, duyduğum en lanet şey, diyorum sana. Adam gerçekten de kedileri yakıyormuş, tamamen kül haline gelene kadar yakıyormuş onları."

"İnanmıyorum," dedi Temple.

"Vallahi doğru söylüyorum. Adam kedileri kaçırıyor ve külleri savrulana kadar onları yakıyor. Kedi küllerini küçük kavanozlara doldurup doldurup raflara dizmiş herif."

"Ne halt yemeye yapmış ki bunu?" diye sordu Temple. "Kafayı mı yemiş?"

“Hayır,” dedi Meyer. “Ama iddiaya varım 33. Bölge’deki elemanlar da aynı soruyu sormuşlardır.”

“Ee, öyle miymiş?”

“Sormuşlar adama bunu, George. Aynen böyle sormuşlar. Agnucci herifi karşısına alarak demiş ki, ‘Hey, Mac, bak-sana, kafayı falan mı yedin sen? Kedileri yakıp kül etmenin sonra külleri kavanozlarda biriktirmenin sebebi ne?’ Tam olarak böyle sormuş Agnucci.”

“Ee, herif ne demiş?”

Meyer sabırlı bir ifadeyle cevap verdi, “Tam da umduğumuz şeyi. Kendisinin deli olmadığını, kedi küllerini kavanozlara koymasının iyi bir nedeni olduğunu söylemiş. Böylece bir şey yapıyormuş.”

“Ne?” diye sordu Temple merakla. “Ne yapıyormuş tanrı aşkına?”

“Hazır kuku,” * dedi Meyer alçak sesle, ardından kıkırdamaya başladı.

* Burada geçen ifade “instant pussy” olup, kavanozlardaki hazır kahvelere atıfta bulunmaktadır. Öte yandan, “pussy” kelimesi İngilizcede hem “kedicik” hem de “kadınlık organı” anlamlarına gelir (ç.n.).

Pall Mall paketi ve kibrit kutusu hakkındaki rapor o akşamüstü geç vakitte geldi. Raporda basitçe, her ikisine de, malum olduğu üzere, parmakla defalarca dokunulduğu yazıyordu. Parmak izini araştıran elemanlar, yüzeylerin birbirlerini lekeleyen işe yaramaz parmak izleriyle kaplı olduğunu görmüşlerdi.

Üzerinde belirgin Üç As reklâmı olan kibrit kutusu, Dedektif Büro'ya bırakıldı, Kuzey Cinayet ve 87. Bölge'deki dedektifler derin bir of çektiler bunun üzerine, zira kibrit kutusu daha fazla taban tepmeleri anlamına geliyordu.

Kling, randevusu için dikkatle giyindi.

Tam olarak nedenini bilmeseyse de, Claire Townsend'le vakit geçirmek ve ona yemek yedirmek için aşırı özen göstermesi gerektiğini hissediyordu. Bir kızıdan daha önce hiç –eh, neredeyse hiç– bu kadar hoşlanmadığını, eğer onu kaybederse muhtemelen sonsuza dek –eh, çok uzun bir zaman boyunca– harap olacağını itiraf etti kendi kendine. Onu kalbini nasıl kazanacağına dair hiçbir fikri yoktu, ona dikkatli olmasını telkin eden şu sezgisi hariç. Nihayetinde kız defalarca uyar-mıştı onu. UZAK DUR! tabelasını kaldırmış, ardından yüksek sesle okumuştı, bunu bunu altı dilde daha söylemiş ama sonra her ne olduysa teklifini kabul etmişti.

Bu durum hiç şüphesiz kanıtlıyor ki, diye düşündü, bu kız bana deliler gibi âşık.

Şimdiye dek gerçekleştirdiği dedektiflik işinin yüksek düzeyiyle neredeyse aynı değerdeydi bu çıkarımı da: Jeannie Paige cinayetinde bir yere varmaya dönük faydasız çabaları, kendini bir parça salak gibi hissetmesine yol açmıştı. Bir gün 3. dereceden dedektifliğe terfi etmeyi çok istiyordu, ama şimdi dedektiflik işini hakkıyla yapıp yapamayacağına dair şiddetli şüpheler kemirmekteydi beynini. Peter Bell bir ricayla evine geleli neredeyse iki hafta olmuştu. Bell evinin adresini bir kâğıt parçasına karalayıp vereli neredeyse iki hafta olmuştu ki o kâğıt parçası hâlâ Kling'in cüzdanının gözlerinden birindeydi. Bu iki haftaya yakın süre zarfında pek çok şey olup bitmişti. Ve bu olup bitenlerin Kling'i iç hesaplaşmaya sürüklemesi doğrusu biraz faydalıydı da.

Bu vakayı bu tür şeylerle nasıl baş etmesi gerektiğini bilen adamlara bırakmasının iyi olacağını düşünmeye başlamıştı bu noktada. Onun amatör işi koşuşturmacaları, beceriksizce yönelttiği sorular, koca bir sıfırla sonuçlanmıştı –ya da kendisi öyle düşünüyordu. Onu ilgilendiren tek önemli şey Claire Townsend'di. Claire önemliydi, emindi bundan. Bugün önemliydi ve ona öyle geliyordu ki zaman geçtikçe daha da önemli olacaktı.

Öyleyse ne duruyorsun, şu lanet ayakkabıları cilalasana. Pasaklı biri gibi mi görünmek istiyorsun!

Ayakkabılarını yüklükten aldı, ayaklarına geçirdi, kesin cilayla lekелendiği için değiştirmesi gerekecekti çoraplarını, cilalama parlatma teçhizatıyla işe koyuldu.

Kapının çalındığını duyduğunda sağ ayakkabısının üzerine tükürmekteydi.

“Kim o?” diye sordu.

“Polis. Kapıyı açın,” dedi ses.

“Kim?”

“Polis.”

Kling doğruldu, pantolonun paçaları dizlerine kadar sıyrılmış, elleri siyah ayakkabı boyasıyla lekeliydi. “Şaka mı şimdi bu?” diye seslendi kapalı kapıya doğru.

“Hadi ama, Kling,” dedi ses. “Bu işleri biliyorsun.”

Kling kapıyı açtı. Koridorda iki adam dikilmekteydi. İkisi de kocamandı, ikisinin de tüvit ceket ve V-yaka süveter vardı üzerlerinde, sıkkın gözüküyordu ikisi de.

“Bert Kling mi?” diye sordu biri.

“Evet?” dedi, şaşırmıştı.

Rozetini çıkardı adam. “Monoghan ve Monroe,” dedi biri. “Cinayetten. Ben Monoghan.”

“Ve ben de Monroe,” dedi diğeri.

Edi ile Büdü gibiler, diye düşündü Kling. Gülümsemesini bastırdı. Zaten ziyaretçileri de gülümsemedi. Şehir dışındaki bir cenaze töreninden az evvel gelmiş gibi görünüyorlardı daha çok.

“İçeri gelin, arkadaşlar,” dedi Kling. “Ben de henüz giyinmişim.”

“Teşekkürler,” dedi Monoghan.

“Teşekkürler,” diye yankıladı onu Monroe.

Odaya girdiler. Fötrlerini çıkardı aynı anda. Monoghan boğazını temizledi. Kling sabırsızlıkla baktı adamlara.

“Bir içki?” diye sordu, neden burada olduklarını merak ediyordu bir yandan, varlıkları korkuyla karışık bir saygı uyandırmıştı Kling’te.

“Küçük bir tek,” dedi Monoghan.

“Küçücük bir tek,” dedi Monroe.

Kling dolaba giderek bir şişe çıkardı. “Burbon, uyar mı?”

"Ben devriye polisiyken," dedi Monoghan, "burbon almaya gücümüz yetmezdi."

"Hediye geldi bu," dedi Kling.

"Ben asla viski almadım. Devriyede herhangi biri beni görmek istese beni görebileceği tek sıra para sırası olurdu."

"Tek yolu da bu," dedi Monroe.

"Babamın hediyesiydi bu. Hastanede olduğum esnada. Hemşireler şişeye dokunmama izin vermemişlerdi."

"Bunun için onları suçlayamam," dedi Monoghan.

"Ortalığı alkolikler koğuşuna çevirirdi," dedi Monroe, gülmüyordu.

Kling içkilerini uzattı. Monoghan tereddüt etti.

"Bizimle içmeyecek misin?"

"Önemli bir randevum var," dedi Kling. "Kafamı ayık tutmak istiyorum."

Monoghan yılsısı soğuk gözlerle baktı ona. Omuz silkti, sonra Monroe'ya dönerek "Sana bakıyor olmanın şerefine," dedi.

Monroe da kadehini kaldırdı. "Hadi oradan," dedi gülümsemez bir ifadeyle, ardından kadehi tokuşturdu.

"İyi burbon," dedi Monoghan.

"Mükemmel," diyerek eli arttırdı Monroe.

"Daha ister misiniz?" diye sordu Kling.

"Teşekkürler," dedi Monoghan.

"Hayır," dedi Monroe.

Kling onlara baktı. "Cinayetten geliyoruz demiştiniz?"

"Kuzey Cinayet."

"Monoghan ve Monroe," dedi Monroe. "Duymadın mı bizi? Nelson-Nichols-Permen üçlü cinayetini biz çözmüştük."

"Ya?" dedi Kling.

"Elbette," dedi Monoghan tevazu ile. "Büyük vaka."

"En büyüklerinden biri," dedi Monroe.

"Epey büyük."

"Evet."

"Şu anda neyin üstünde çalışıyorsunuz?" diye sordu Kling gülümseyerek.

"Jeannie Paige cinayeti," dedi Monoghan düz bir ifadeyle.

Kling'in boğazına bir şey takıldı birden. "Ya?" dedi.

"Evet," dedi Monoghan.

"Evet," dedi Monroe.

Monoghan boğazını temizledi. "Ne zamandır emniyette çalışıyorsun, Kling?" diye sordu.

"Sadece... Kısa bir süre oldu."

"Anlaşıyor," dedi Monoghan.

"Elbette," dedi Monroe.

"İşini seviyor musun?"

"Evet," diye cevap verdi Kling tereddütle.

"İşine devam etmek istiyor musun?"

"Polis olmaya devam etmek istiyor musun?"

"Evet, elbette."

"O zaman götünü Cinayet'ten uzak tutacaksın."

"Ne?" dedi Kling.

"Dedi ki," diye açıkladı Monroe, "götünü Cinayet'ten uzak tutacaksın."

"Ben... ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Cesetlerden uzak dur, diyoruz. Cesetler *bizim* işimiz."

"Cesetleri severiz," dedi Monroe.

“Bu işin uzmanlarıyız biz, anladın mı? Kalbin ağrıdığında kalp doktoruna gidersin, öyle değil mi? Gırtlığında bir ağrı hissettiğinde kulak burun boğazcıya gidersin, öyle değil mi? İşte, bir ceset gördüğünde de Cinayet’e gidersin. O da biziz. Monoghan ve Monroe.”

“Götü boklu devriye polisine gitmezsin yani.”

“Cinayetçiler. Devriyeciler değil.”

“Kaldırım mühendisleri değil.”

“Sen değil!” dedi Monoghan.

“Elinde cop döndürüp duranlar değil yani.”

“Trafikçiler de değil.”

“Anlaşıldı mı?” diye sordu Monroe.

“Evet,” dedi Kling.

“Daha da anlaşılır hale gelecek senin için,” diye ekledi Monoghan. “Bizim komiser seni görmek istiyor.”

“Neden ki?”

“Bizim komiser tuhaf adamdır. Cinayet’in şehrin en lanet birimi olduğunu düşünür. Cinayet’i yönetir ve insanların çağrılmadıkları yere gelmelerinden hoşlanmaz. Sana bir sır vereyim. Üstüne vazife olmayan cinayetlere burnunu sokan kendi bölgesinden dedektifler olsa dahi onlardan hoşlanmaz. Fakat hoşlanmasa da onların yardımını ya da işbirliğini geri çeviremez, hele bölgeniz her sene en çok lanet olası cinayetin işlendiği bölge ise. O yüzden dedektiflere tahammül eder... Ama tahammül edemediği bir şey varsa o da lanet olası devriye polisleridir.”

“Fakat... Fakat neden beni görmek istiyor ki? Anlıyorum, üstüme vazife olmayan bir şeye burnumu soktum ve özür dilerim, ama...”

“Burnunu sokmamalıydın,” diye onayladı Monoghan.

“Kesinlikle sokmamalıydın.”

"Ama herhangi bir şeye zarar vermedim. Ben sadece..."

"Zarar verip vermediğini kim bilebilir?" dedi Monoghan.

"Belki de anlatmadığın zararlar vardır," dedi Monroe.

"Ah, lanet olsun," dedi Kling, "randevum var benim."

"Evet," dedi Monoghan. "Komiserimle."

"Senin hatunu ara bence," diye tavsiye verdi Monroe.

"Polisle bir işinin olduğunu söyle ona."

Kling saatine baktı. "Yapamam," dedi. "Okuldadır şimdi."

"Reşit olmayan kızla cinsel ilişki," dedi Monoghan gülümseyerek.

"İyisi mi bizim komiser bunu duymasın."

"Kız *yüksekokulda* okuyor," dedi Kling. "Dinle, yediye kadar biter mi işim?"

"Belki," dedi Monoghan.

"Paltonu al," dedi Monroe.

"Paltoya ihtiyacın olmaz. Hava ılık ve güzel."

"Geç vakitlerde serinleyebilir ama. Tam hastalık havası."

Kling derin bir iç çekti. "Ellerimi yıkamamda bir sakınca var mı?"

"Ne?"

"Oğlan kibar," dedi Monroe. "Su dökmesi gerekiyor."

"Hayır, ellerimi yıkamam gerekiyor."

"Tamam, yıka o zaman. Çabuk ol. Komiser bekletilmekten hoşlanmaz."

Kuzey Cinayet'e ev sahipliği yapan bina, Kling'in bugüne dek gördüğü en sefil, en hurpani, en kirli, en köhne binaydı. Cinayet için iyi bir seçim, diye düşündü Kling hemen. Ölüm gibi kokuyor. Monoghan ve Monroe'yu izleyerek danışma görevli-

sini geçti, ardından dar, loa aydınlanmış, sıra sıra bankların dizili olduğu bir koridoru takip etti. Kapalı kapılar ardında tıkırdayan daktiloların sesini duyabiliyordu. Tesadüfen açık kalmış bir kapıdan baktığında gömlek kolları sıyrılmış, omzunda tabanca kılıfı asılı bir adam gördü. Çok sayıda banka memurunun çalıştığı yoğun ve meşgul bir ofis izlenimi veriyordu ortam. alan telefonlar, bir ofisten diğerine dosyalar taşıyan insanlar, sebilin başında dikilen adamlar, tüm bunlar loa aydınlanmış Dantegil bir iç mekânda cereyan ediyordu.

“Otur,” dedi Monoghan.

“Biraz bekle,” diye ekledi Monroe.

“Komiser direktif yazdırıyor. Kısa bir süre sonra seni görecek.”

İyi komiserin yazdırdığı şey her ne ise, Kling bir saat kadar bekledikten sonra bunun direktif olmadığına karar verdi. Kendi otobiyografisinin ikinci cildini yazdırıyordu muhtemelen: *Devriye Yıllarım*. Claire’le randevusunu yakalama olasılığından uzun zaman önce vazgeçmişti. Şimdiden 6:45 olmuştu, güle oynaya uçup gitmişti zaman. Yine de, eğer şansı varsa, belki kızı okulda yakalayabilirdi, tabii ki kız bir şeylerden şüphelenerek onu bir süre beklerse. Kızın randevu verirkenki gönülsüzlüğü dikkate alındığında, pek de parlak olmayan bir varsayım.

Sabırsızlıkla ağrılmayı bekledi.

8:20’de koridorda duran bir adama telefonu kullanıp kullanamayacağını sordu. Adam suratsız bir ifadeyle Kling’i inceledikten sonra konuştu, “Komiser sizi görene kadar bekleseniz daha iyi olur. Kendisi direktif yazdırıyor.”

“Ne hakkında yazdırıyor acaba?” diye patladı Kling. “Ekip otosunun parçalarının nasıl sökülüp takılacağı hakkında mı?”

“Ne?” dedi adam. “Ha, anladım. Çok komik.” Kling’in yanından ayrılarak sebile gitti. “Su ister misin?”

“Öğlenden beri yemek yemedim,” dedi Kling.

“Biraz su iç. Açlığını bastırır.”

“Yanında ekmek yok mu?” diye sordu Kling.

“Ne?” dedi adam. “Ha, anladım. Çok komik.”

“Sence onu görmem ne kadar sürer.”

“Duruma göre değişir. Yavaş yazdırır.”

“Kendisi ne zamandır Kuzey Cinayet’te?”

“Beş on yıl olmuştur. Bilmiyorum.”

“Buradan önce nerede çalışıyormuş. Dachau toplama kampında mı?”

“Ne?” dedi adam. “Ha, anladım.”

“Çok komik,” dedi Kling soğuk bir edayla. “Monoghan’la Monroe neredeler?”

“Eve gittiler. Çok sıkı çalışır bu ikisi. Koca bir günü devirdiler.”

“Dinle,” dedi Kling. “Karnım aç. Kendisini biraz dürtemez misin?”

“Komiseri mi?” dedi adam. “Ben komiseri dürteceğim, öyle mi? Tanrım, söylediklerinden en komiği buydu.” Başını salladı, sonra koridor boyu yürüdü gitti, giderken son bir kez dönerek Kling’e inanmaz bakışlarla baktı.

10:33’te, belinde 38’lik takılı bir dedektif belirdi koridor-da.

“Bert Kling mi?” diye sordu.

“Evet,” dedi Kling bitkin bir sesle.

“Komiser Hawthorne sizinle şimdi görüşecek,” dedi.

“Ne mutlu...”

“Komisere ukalalık edeyim deme,” diye tavsiye verdi dedektif. “Akşam yemeğinden beri bir şey yemedi.”

Kling’i üzerinde KOMİSER HENRY HAWTHORNE yazan buzlu cam kaplı bir kapıya doğru götürdü, kapıyı iterek açtı, “Kling, Komiser,” diye takdim ederek Kling’i içeriye bu-
yur etti. Ardından odadan çıkarak kapıyı ardından kapattı.

Hawthorne odanın en dibine yerleştirilmiş bir masada oturmaktaydı. Dazlak kafalı ve parlak mavi gözleri olan küçük bir adamdı. Beyaz gömleğinin kollarını dirseklerini geçecek şekilde kıvrırmıştı. Kravat düğmesi ilikli değildi, düğümü de aşağı doğru kaykılmıştı. Bir tabanca kılıfı aslıydı omzunda, 45’lik otomatığın cevizden kabzası görünüyordu. Masası temiz ve yalındı. Yeşil dosya dolapları masanın arkasını ve yan tarafını boylu boyunca kaplıyordu. Masanın solundaki pencerenin panjurları sıkı sıkıya kapatılmıştı. Masanın üzerindeki ahşap plakada şöyle yazmaktaydı: KMSR. HAWTHORNE

“Kling mi?” dedi. Sesi yüksek perdeden ve cızırtılıydı, kırık bir trompetten zorla kalın do sesi çıkıyor gibiydi.

“Evet, efendim,” dedi Kling.

“Otur,” dedi Hawthorne, masanın önündeki düz arkalıklı sandalyeyi göstererek.

“Teşekkürler, efendim,” dedi Kling. Sandalyeye doğru yürüdü, oturdu. Gergindi, epey gergindi hem de. İşini kaybetmeyi kesinlikle istemiyordu, Hawthorne ise belalı bir tipe benziyordu. Cinayet’ten bir komiser emniyet müdüründen bir devriye polisinin kovulmasını isteyebilir miydi, bunu düşündü. Pekâlâ isteyebileceğine karar verdi. Yutkundu. Claire aklından tamamen uçup gitmişti, tıpkı açlığı gibi.

“Şu meşhur Sherlock Holmes sensin, öyle mi?” dedi Hawthorne.

Kling ne cevap vermesi gerektiğini bilmiyordu. Gülümsemeli mi, yoksa gözlerini yere mi çevirmeli, bilmiyordu. Oturmalı mı, siktirip gitmeli mi, onu da bilmiyordu.

Hawthorne onu seyretti. Vurgulu bir tonla tekrarladı, "şu meşhur Sherlock Holmes sensin, öyle mi?"

"Efendim?" dedi Kling nazikçe.

"Ve bir cinayet davasında iz peşindesin, öyle mi?"

"Ben fark etmedim, efendim, yani..."

"Beni dinle, Sherlock," dedi Hawthorne, elini gürültüyle masaya vurarak. "Bu öğleden sonra bir telefon aldık." Üst çekmeceyi açtı. "Tam olarak" dedi bir kâğıda bakarak, "saat on altı otuz yedide. Şu Jeanrie Paige mevzuunun etrafında aptal aptal dolaştığını söylüyordu arayan." Hawthorne çekmeceyi sertçe iterek kapattı. "Şu anda sana karşı anlayışlı davranıyorum. Doğruca 87. Bölge'nin başkomiseri Frick'e gidebildim. 87 senin bölgen, Başkomiser Frick de benim eski ve değerli bir dostum, normalde devriye atması gereken götü boklu devriye polislerinin saçmalamalarına izin vermez. Sizin karakoldan Komiser Byrnes da cinayet davalarına burnunu sokmayı sever, lanet olası yardımlarını pek de takdir etmediğimi ona göstermekten başka elimden bir şey gelmez. Fakat eğer 87. Bölge bir devriye polisini üzerime sürmeyi düşünüyorsa, eğer ki..."

"Efendim, bölge karakolu benim yaptıklarım hakkında hiçbir şey bilmiy..."

"VE HÂLÂ DA BİLMİYORLAR!" diye bağırdı Hawthorne. "Hâlâ bilmiyorlar çünkü bundan Başkomiser Frick'e bahsetmeyecek denli anlayışlıydım. Sana nazik davranıyorum, Sherlock, unutma bunu. Sana lanet olasıca nezaketle ve anlayışla yaklaşıyorum, beni buna pişman etme!"

"Efendim, ben..."

“Tamam, beni dinle, Sherlock. Eğer bundan sonra Jeannie Paige hakkında *düşündüğünü* dahi duyarsam kışına tekme yi yersin. Devriye görevine Bethtown’da devam etmenden bahsetmiyorum, İHRAÇTAN bahsediyorum! Öylece sokaklara geri dönersin. Ve sakın bunu yapamayacağımı düşünme.”

“Efendim, ben kesinlikle...”

“Emniyet müdürünün ne yapacağını da adım gibi biliyorum. Eğer ben rica etsem kendi karısını satar, o denli yakından tanırım onu. O yüzden eğer ben rica edersem sümüklü bir devriye polisini kulağından tuttuğu gibi kapı dışarı edeceğinden emin ol. Emin ol bundan, Sherlock.”

“Efendim...”

“Ve sakın dalga geçtiğimi düşünme, Sherlock, çünkü mesele cinayet olunca asla dalga geçmem. Sen cinayetle oyun oynuyorsun, farkında mısın? Bodoslamadan dalarak sorular sorup duruyorsun, Kim bilir kimler korkup saklandı senin yüzünden, soruşturmanın içine nasıl sıçtın kim bilir! HİÇBİR ŞEYE KARIŞMA! Lanet olası devriyeni at sadece! Eğer bir kere daha seninle ilgili bir şey duyarsam...”

“Efendim?”

“NE VAR?”

“Sizi kim aradı, efendim?”

“Sana ne ulan, sana ne!” diye bağırdı Hawthorne.

“Emredersiniz, efendim.”

“Çık git şimdi odamdan. Tanrım, gıcık ediyorsun beni. Çık dışarı!”

“Emredersiniz, efendim,” dedi Kling. Arkasını döndü, kapıya doğru yürüdü.

“CİNAYETLE OYUN OLMAZ!” diye bağırdı arkasından Hawthorne.

11:10'da Claire'i aradı. Telefon altı kez çaldı, tam kızın uyuduğunu düşünerek telefonu kapatmak üzereyken ahizeden ses geldi.

"Alo?" dedi kız. Sesi uykuluydu.

"Claire?"

"Evet, kimsiniz?"

"Uyandırdım mı?"

"Evet." Kısa bir sessizlik oldu, ardından kızın sesi daha canlı geldi. "Bert? Sen misin?"

"Benim. Claire, çok üzgünüm, ben..."

"En son ekildiğimde onaltı yaşındaydım ve o zaman..."

"Claire, seni ekmedim ben, yemin ederim. Birkaç cinayetçiyle..."

"Ekilmişim gibi geldi bana. Gazete bürosunda sekiz çeyreğe kadar bekledim, tanrı bilir neden. Niye aramadın ki?"

"Telefonu kullanmama izin vermediler." Kling duraksadı. "Ayrıca sana nasıl ulaşacağımı da bilmiyordum."

Claire sessizdi.

"Claire?"

"Buradayım," dedi kız yorgun bir sesle.

"Yarın seni görebilir miyim? Günü birlikte geçiririz. Yarın tatil günüm."

Yine bir sessizlik.

"Claire?"

"Duydum seni."

"Eee?"

"Bert, neden bu işten vazgeçmiyoruz? Bu gece talihsiz bir şeyler olduğunu düşünelim ve her şeyi unutalım. Olur mu?"

"Olmaz," dedi Kling.

“Bert...”

“Hayır! Seni yarın öğlen almaya geleceğim, tamam mı?”

Sessizlik.

“Claire?”

“Tamam, tamam,” dedi kız. “Öğlen.”

“Yarın açıklayacağım sana. Ben... başım biraz belada sanırım.”

“Tamam.”

“Öğlen o halde?”

“Evet.”

“Claire?”

“Evet?”

“İyi geceler, Claire.”

“İyi geceler, Bert.”

“Uyandırdığım için özür dilerim.”

“Önemli değil. Daha yeni dalmıştım.”

“Şey... iyi geceler, Claire.”

“İyi geceler, Bert.”

Bir şeyler daha söylemek istiyordu ama telefonun kapanma sesini duydu. Derin bir iç çekti, telefon kulübesinden çıktı. Kendine mantarlı biftek, çıtır soğan, iki fırında patates, rokfor soslu dev bir salata ve bir bardak süt ısmarladı. Yemeğin sonunda üç bardak sütle kalın bir dilim çikolata kremalı pastayı gömdü.

Lokantadan çıkarken bir çubuk şeker aldı.

En son eve uyumaya gitti.

Aşka düşmüş hayran bakışlı çiftleri romantik garsonlarla birlikte düşünmek, popüler edebiyattaki yaygın ve çokça inanılan hurafelerden birisidir. Garson masanın etrafında dört döner, özel yemekler önerir ("hanımefendi sülünlerini camdan tepside mi isterler acaba?"), parmaklarını öper ya da kalbi aşk ateşiyle yanarken ellerini göğsüne götürür falan.

Bert Kling, hem ilk gençliğinde hem de yetişkinliğinde şehirdeki pek çok güzel restoranda bulunmuştu, gideri olanından pek güzeline çok sayıda kadın eşlik etmişti ona her seferinde. Pek çok restorandaki pek çok garsonun, fûme balıkla sahanda yumurta siparişi ne kadar romantikse ancak o kadar romantik olduğuna uzun zaman önce ikna olmuştu.

Kendisi ile Claire'in romantik bakışlı âşıklar olduğuna da bir an olsun inanmamıştı, ama hiç kuşku yok ki göze hoş görünen bir çifttiler ve şimdi şehrin en ünlü otellerinden birinin çatı katındaki, River Harb'ı yüksekten gören şık bir restoranda oturmaktaydılar. Heveskâr bakışların yokluğunu öyle pek önemsemese de, göğüs kafesinde taş değil de kalp taşıyan herhangi bir garsonun birbirini tanımaya çalışan iki insanın beceriksiz ve ilkelce hareketlerini fark etmesi ve o insanlara yardımcı olması gerektiğini düşünüyordu.

Neresinden bakarsanız bakın, Kling'in büyük bir başarı diyeceği biçimde geçmemişti gün.

Bethtown'da bir piknik planlamıştı ilkin, Isola'dan bir feribot gezintisiyle nehri geçeceklerdi. Yağmur bu ahmakça fikri yerle yeksan etmişti.

Saat tam on ikide kan ter içinde Claire'in kapısına varmıştı. Yağmur yüzünden başına "korkunç bir ağrı" saplanmıştı fakat kızın. Ağrı kesici tesir edene kadar bir süre evde vakit geçirseler nasıl olurdu?

Kling kabul etti pek tabii.

Claire plakçalara güzel plaklar yerleştirmişti, Kling'in zonklayan baş ağrısına yorduğu yoğun bir sessizliğe gark oldular. Dışarıda şehri şerit şerit bölen yağmurun sesi vuruyordu pencere camlarına. Plakçalardan gelen müzik sesi karışıyordu buna: Bach'ın 5 no.lu Brandenburg Re Majör Konçertosu, Strauss'un *Don Kişot*'u, Franck'in *Psyche*'si.

Kling uykuya daldı dalacaktı.

İkide daireden ayrıldılar. Yağmur biraz kesilmişti ama havada hâlâ gerginlik vardı, kasvetli bir sessizlik içerisinde konuşmaksızın çamurlu yolda yürüyorlardı, ortak düşmanları yağmurdu pek tabii, fakat yağmurun aralarına kama gibi girmesine yol açan başka bir şey de vardı aralarında. Kling sinemaya gitmeyi önerdiğinde Claire istekle kabul etti.

Film berbattı.

Adı *Apaçi Felaketi* idi filmin, ya da öyle bir şey, yüzleri boyalı figüranlardan Apaçi sürüleri keskin çığlıklar atarak küçük bir grup mavi urbalı askerin etrafında bağırışıp duruyordu. Bir avuç asker neredeyse tüm film boyunca bu hinoğluhin Apaçilerle savaşıp durdu. Bu küçük ve yorgun asker grubunun üzerine atılarak saldıran Apaçilerin sayısı filmin sonlarına doğru on binleri bulmuş olmalıydı. Filmin bitişine beş dakika kala küçük bir asker grubu daha olay yerine yetişti. Kling'e savaş iki saat daha devam edecek gibi geldi, devam filminin adı da *Apaçi Felaketinin Oğlu* olurdu bu durumda.

Programdaki ikinci film, anası babası boşanmak üzere olan küçük bir kız hakkındaydı. Küçük kız ana babasını Reno'ya götürüyor, şansına Baba'nın orada işi var, Anne'nin ise tam o sırada ev düzmesi gerekiyor. Boynu bükük pozlarının ve neşe küpü küçük kız yılışıklıklarının şaşmaz ilerleyişi sonucunda kız ana babasını ilelebet bir arada yaşamaya ikna ediyor, gözleri ışık saçan, neşe küpü ve yılışık küçük dulcuklarıyla mutlu mesut yaşıyıp gidiyorlar.

Uykulu gözlerle çıkmışlardı sinema salonundan. Saat altıydı.

Kling bir şeyler içmeyi ve yemek yemeyi önermişti. Claire, kendini savunmak için olsa gerek, bir içkinin ve yemeğin tam zamanı olduğunu söylemişti.

Şehrin en ünlü otellerinin birinin çatı katındaki restoranda oturuyorlardı şimdi, nehri gören dev pencereden dışarıya baktılar, nehrin karşı tarafında bir tabela yanıp sönmekteydi.

Işıklı tabelada ilkin şöyle yazdı: SPRY.

Sonra devamı geldi: SPRY, TAVALAR İÇİN.

Sonra şöyle yazdı: SPRY, FIRINLAR İÇİN.

Ve tekrar: SPRY.

"Ne içersin?" diye sordu Kling.

"Viski kokteyli içeceğim sanırım," dedi Claire.

"Konyak içmeyecek misin?"

"Belki sonra."

Garson geldi. Adolf Hitler kadar romantikti bakışları.

"İçecek bir şey ister miydiniz, efendim?" diye sordu.

"Bir viski kokteyli ve bir martini."

"Limon dilimli mi olsun, efendim?"

"Zeytinli," dedi Kling.

“Teşekkür ederim, efendim. Menüye şimdi mi bakmak istersiniz?”

“İçkilerimizi içene kadar bekleyelim, teşekkürler. Olur mu Claire?”

“Evet, olur,” dedi kız.

Sessizce oturdular. Kling pencereden dışarıya baktı.

SPRY, TAVALAR İÇİN.

“Claire?”

“Efendim?”

SPRY, FIRINLAR İÇİN.

“Tam bir fiyasko oldu, öyle değil mi?”

“Lütfen, Bert.”

“Yağmur... sonra şu berbat film. Bu şekilde olsun istemiştim. İstemiştim ki...”

“Böyle olacağını biliyordum, Bert. Sana anlatmaya çalıştım, değil mi? Sana benden uzak durmanı söylemedim mi? Dünyanın en sıkıcı kızı benim, dedim mi demedim mi? Bu denli ısrar neden, Bert? Şimdi beni şey gibi hissettiriyorsun... şey gibi...”

“Seni herhangi bir şey gibi hissettirmek değil niyetim,” dedi. “Sadece... şey... baştan başlamayı önerecektim. Şu ana dek olanları unutarak.”

“Ah, neye yarar?” dedi Claire.

Garson içkilerini getirdi. “Viski kokteyli hanımefendi için, öyle değil mi?” diye sordu.

“Evet.”

İçkileri masaya indirdi. Kling, martini kadehini kaldırdı.

“Yeni bir başlangıca,” dedi.

“İçkini ziyan etmek istiyorsan, sen bilirsin,” diye cevap verdi kız, sonra içkisinden içti.

“Geçen gece olanlar...” diye söze girdi Kling.

“Yeni bir başlangıç olacağını düşünmüştüm.”

“Açıklamak istedim. İki cinayet dedektifiyle birlikte gitmek zorunda kaldım, komiserleri beni Jeannie Paige mevzuundan uzak durmam hususunda uyardı.”

“Uzak duracak mısınız?”

“Evet, elbette.” Bir an duraksadı. “Merak ettiğimi itiraf ediyorum, fakat...”

“Anlıyorum.”

“Claire,” dedi cansız bir ifadeyle, “mesele nedir?”

“Yok bir şey.”

“Nereye gittin?”

“Ne?”

“Nereye...?”

“Çok mu belli oluyor? Özür dilerim.”

“Evet, belli oluyor,” dedi Kling. “Kim o adam?”

Claire sert bir bakış fırlattı. “Düşündüğümünden de iyi dedektifmişsin.”

“Dedektif olmak gerekmiyor,” dedi. Üzgün bir tonda çıkmıştı sesi, kızın kuşkularını doğrulamasıyla bir anda mücadeleyi kaybetmiş gibiydi. “Karşılıksız aşkla birine bağlı olmana aldırımıyorum. Pek çok kız...”

“Öyle bir şey değil,” diye araya girdi kız.

“Pek çok kız yapar bunu,” diye devam etti Kling. “Adamın biri onları yüzüstü bırakır, ya da bazen sadece aşklarının yakıtı tükenir...”

“Öyle bir şey değil,” dedi kız sert bir sesle, Kling kıza doğru baktığında gözlerine yaşların olduğunu gördü.

“Hey, dinle, ben...”

“Lütfen, Bert. Seni kırmak...”

“Ama bir adamın var olduğunu sen söyledin. Dedin ki...”

“Tamam,” diye cevap verdi kız. “Tamam, Bert.” Alt dudağını ısırdı. “Tamam, bir adam vardı. Delicesine seviyordum onu. Onyediy yaşındaydım, tıpkı Jeannie Paige gibi, ve o da onyedisindeydi.”

Kling susarak bekledi. Claire bardağı kaldırarak dipledı. Güçlölkle yutkundu, ardından iç çekti, Kling onu seyrediyor, beklıyordu.

“Onunla Club Tempo’da tanışmıştım. Tam o anda kanımız kaynayıverdi birbirimize... Bu tür şeyler nasıl olur, biliyorsun, değil mi Bert? Aynısı bize de oldu işte. Pek çok plan yaptık, büyük planlar. Gençtik, güçlüydük ve âşıktık birbiri-mize.”

“Ben... anlamıyorum,” dedi Kling.

“Kore’de öldürüldü.”

Nehrin karşısındaki ışıklı tabela seslendi oradan, SPRY, TAVALAR İÇİN.

Masa ise tamamen sessizdi. Claire masa örtüsüne dikmişti gözlerini. Kling sinirli bir şekilde parmaklarını bükmekteydi.

“O yüzden neden Tempo’ya gittiğimi ve neden Hud ve Tommy gibi oğlanlarla kendimi gülünç durumlara düşürdüğümü sorma bana. Her seferinde onu arıyor gözlerim çünkü, Bert, anlıyor musun? Onun yüzünü, onun gençliğini arıyorum ve...”

Bert Kling insafsızca araya girdi, “Bulamayacaksın.”

“Ben...”

“Onu asla bulamayacaksın. Bulacağını düşünüyorsan aptalın tekisin. O öldü ve toprağa gömüldü. O...”

“Seni dinlemek istemiyorum,” dedi Claire. “Beni eve götür, lütfen.”

“Hayır,” dedi. “O öldü ve toprağa gömüldü. Sen ise kendini yaşarken gömüyorsun, kurban ediyorsun kendini, daha yirmi yaşında dulların matem elbisesini giymişsin! Senin sorunun ne, ha? İnsanlar her gün ölüyor, bilmiyor musun? Bilmiyor musun?”

“Kes sesini!” dedi kız.

“Kendi kendini bitirdiğini görmüyor musun? Bir oğlanın çocuksu aşkı için, bir...”

“Kes sesini!” dedi kız yeniden, histeri sınırlarında çıkmıştı bu kez sesi. Etrafta oturanlar kızın bağırışına döndüler.

“Tamam!” dedi Kling gergin bir sesle. “Tamam, bitir kendini! Bitir güzelliğini, söndür içindeki yaşama sevincini! Allahın belası haftanın her gününde siyah elbiseler giyin! Bana sorarsan sahtekârın tekisin! Ondört ayar sahtekârsın hem de!” Duraksadı, ardından kızgın bir sesle ekledi, “Hadi siktir olup gidelim bu cam fanustan!”

Doğruldu, aynı anda garsona işaret etti. Claire karşısında hareketsizce oturuyordu. Neden sonra birden ağlamaya başladı. Gözyaşları ilk başta yavaşça döküldü, sıkı sıkıya kapalı göz kapaklarından aşağıya yanaklarına süzüldü gözyaşları. Ve sonra omuzları inip kalkmaya başladı, taş kesilmiş oturmaktaydı öyle, elleri kucağında kenetli, gözyaşları oluk oluk akarken omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu. Bu denli içten bir çaresizlikle daha önce hiç karşılaşmamıştı Kling. Başını öte yana çevirdi. İzlemek istemiyordu.

“Siparişinizi vermeye hazır mısınız, efendim?” diye sordu garson, yavaşça masaya sokularak.

“Aynısından birer tane daha,” dedi Bert. Garson tam gitmek üzereyken Bert adamı kolundan yakaladı. “Dur. Viski kokteyli yerine bir duble Canadian Club viskisi getir.”

“Tamam, efendim,” dedi garson, sessizce uzaklaşırken.

“Başka bir şey içmek istemiyorum,” diye sızlandı Claire.

“Bir tane içmen gerekiyor.”

“İstemiyorum.” Gözyaşları dökülmeye başladı yeniden, Kling bu sefer başını çevirmedi. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, sonra birden başladıkları gibi aniden kesildi gözyaşları, apan-sız bastıran bir yaz yağmurunun ardından tüm kirlerinden arınan şehrin sokakları gibi tertemizdi şimdi yüzü.

“Özür dilerim,” dedi.

“Dileme.”

“Şimdiye dek çoktan ağlamış olmalıydım.”

“Evet.”

Garson içkilerini getirdi. Kling kadehini kaldırdı. “Yeni bir başlangıca,” dedi.

Claire baktı ona. Önündeki duble viskiye epey bir süre geçtikten sonra uzandı. Nihayet kavradı kadehi. Kaldırdı ve Kling’in kadehiyle tokuşturdu. “Yeni bir başlangıca,” dedi. Bir solukta dipledı içkiyi.

“Güçlüymüş,” dedi.

“Sana iyi gelir.”

“Evet. Özür dilerim, Bert. Seni kendi dertlerimle bunaltmamam gerekirdi.”

“Düşünmeden cevap ver, tüm bunları canı gönülden si-neye çekecek başka birini tanıyor musun?”

“Hayır,” dedi kız hemen. Titrekçe gülümsedi.

“Bu daha iyi.”

Kız adama tekrar baktı, sanki onu ilk kez görüyor gibiydi. Gözlerinde yaşlar parladı bir an. “Şey... biraz zaman alabilir, Bert,” dedi. Uzaklardan geliyordu sesi.

“Dünyanın tüm zamanlarına sahibim,” dedi. Ardından, kızın kendisine güleceğinden korkarak hızla ekledi, “Elimden gelen tek şey, Claire, düzelmeni beklerken zaman öldürmek.”

Yeniden ağlamaya başlayacak gibiydi. Kling masanın üzerinden uzanarak kızın elini kavradı.

“Sen... sen çok iyi birisin, Bert,” dedi kız, sesi zayıflamıştı, gözyaşlarına boğulmadan hemen önceki gibi. “İyi birisin, iyi kalpli ve naziksin, ayrıca çok da güzelsin, bunu biliyor muydun? Ben... bence çok güzelsin sen.”

“Sen beni bir de saçlarım taralıyken gör,” dedi gülümseyerek, kızın elini daha bir kavradı.

“Şaka yapmıyorum,” dedi. “Şaka yaptığımı düşünüyorsun hep, böyle yapmamalısın, çünkü ben... ben ciddi bir kıyım.”

“Biliyorum.”

“Bu yüzden...”

Birden yüzünü ekşiterek oturuş pozisyonunu değiştirdi Kling.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu kız, endişelenmiş görünüyordu.

“Hayır. Lanet olası tabanca.” Kımıldandı yeniden.

“Tabanca mı?”

“Evet. Arka cebimde. Taşımak zorundayız, biliyorsun. Mesai saatleri dışında bile.”

“Ciddi misin? Bir silah, öyle mi? Cebinde bir silah mı taşıyorsun?”

“Elbette.”

Kız adama doğru eğildi. Gözleri berrak bakıyordu şimdi, sanki demin hıçkırığa hıçkırığa ağlayan o değildi. İlgiyle canlanmıştı. “Görebilir miyim?”

“Elbette.” Uzanarak ceketinin düğmesini açtı, ardından deri muhafazasıyla birlikte silahı kış cebinden çıkardı. Masaya koydu. “Dokunma ama, yüzüne patlayabilir, belli olmaz.”

“Korkutucu görünüyor.”

“Korkutucu çünkü. 87. Bölge’nin en ölümcül nişancısıyım ben.”

“Gerçekten mi?”

“ ‘Kling the King’ derler bana.”

Kız aniden güldü.

“Bir metreden tek seferde dünyadaki bütün filleri vurabilirim,” diye devam etti Kling. Kız daha da gülmeye başladı. Kızın gülüşünü seyretti. Kız dönüşümün farkında değil görüyordu.

“Ne yapmak istiyorum, biliyor musun?” dedi.

“Ne?”

“Silahı elime alıp nehrin karşısındaki şu lanet olası Spry tabelasını vurmak istiyorum.”

“Bert,” dedi kız, “Bert,” ardından elini adamın elinin üstüne koydu, üst üste üç el masada bir piramit oluşturmuştu. “Teşekkür ederim, Bert. Çok teşekkür ederim sana, çok teşekkürler.”

Ne diyeceğini bilemedi. Kendini utanmış ve aptal, mutlu ve çok büyük hissediyordu. 2,80’miş gibi geliyordu boyu.

“Şey... yarın ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Hiçbir şey. Sen yarın ne yapıyorsun?”

“Neden bu işe burnumu sokmamam gerektiğini açıklamak için Molly Bell’i arayacağım. Sonra senin evine geleceğim ve birlikte pikniğe gideceğiz. Şayet hava güneşli olursa.”

“Hava güneşli olacak, Bert.”

“Eminim bundan,” dedi.

Kız aniden öne doğru eğilerek adamı öptü, hızlı ve ani bir öpücüktü bu, dudaklarına uçarcasına konmuş ve sonra havalandırılmıştı. Yerine oturdu yeniden, kendinden pek emin değil gibiydi, ilk kez buluşmaya gelmiş ürkek küçük bir kız gibi görünüyordu. “Şey... sabırlı olmalısın,” dedi.

“Olacağım,” diye söz verdi Kling.

Garson aniden beliriverdi. Gülümsüyordu. İhtiyatlı bir biçimde öksürdü. Kling adama şaşkınlıkla baktı.

“Belki masaya,” diye söze girdi garson nazıkçe, “küçük bir mum ışığı istersiniz, efendim? Hanımefendi mum ışığında daha da güzel görünecektir.”

“Hanımefendi her halükarda güzel görünüyor,” dedi Kling.

Garson hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. “Fakat...”

“Fakat mum ışığı, kesinlikle,” dedi Kling. “Şüphesiz mum ışığı iyi olur.”

Garsonun gözleri parladı. “Ah, evet, efendim. Evet, efendim. Ve sonra siparişinizi vereceksiniz, öyle değil mi? Bazı tavsiyelerim olacak, efendim, ne zaman hazır olursanız.” Bir an duraksadı, yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı sonra. “Güzel bir gece, öyle değil mi, efendim?”

“Muhteşem bir gece,” diye cevapladı Claire.

Bazen liçi meyvesi gibi kabuğu kolayca soyulur.

Kalın kabuklu fındıklara benzeyen bir şeyle uğraşıyorsanız, elmas gibi sert görünür dışı, etli kısmına ulaşayım diye hevesle zorlarsınız... ve meğerse çıtkırıldım, kağıt inceliğindeki kabuğuyla bir liçi meyvesidir elinizdeki, parmağınızla hafifçe bastırdığınız gibi açılıvermiştir.

Willis ve Havilland'ın başına gelen işte tam olarak buydu.

Eylül'ün 24'ü Pazar gününün o öğleden sonrası Üç As, geç vakit açılışından bu yana öyle pek de canlı sayılmazdı. Barda içen birkaç kişi varsa da masalar boştu, bilardo masalarında, tilt makinelerinde de kimse yoktu oynayan. Bitap haldeki barın aynasında üç iskambil kâğıdı çiziliydi: sinek as, kupa as ve maça as. Dördüncü as ortalıkta yoktu. Barmenin bakışları onu beşinci bir asla birlikte koz olarak tuttuğunu anlatıyor gibiydi.

Willis ve Havilland barın sonundaki taburelere oturdular. Barmen bir süre barın karşı ucunda içen elemanlarla oyalandı, sonra bir yandan yürüyüp bir yandan adamlara laf yetiştirirken Willis ve Havilland'ın yanına kadar geldi, "Buyurun?"

Havilland kibrit kutusunu barın üzerine fırlattı. "Buraya mı ait bu?"

Barmen uzun uzadıya inceledi kutuyu. Aynadaki üç asın aynısı kibrit kutusunun ön yüzüne çiziliydi. Kartonun üzerine yaklaşık bir buçuk santim uzunluğunda kırmızı harflerle Üç As ismi kazınmıştı. Barmen yine de bir süre düşündü.

En sonunda konuştu, "Evet."

"Bunları ne kadar zamandır bulunduruyorsunuz?" diye sordu Willis.

"Neden?"

"Bizler polis memuruyuz," dedi Havilland bitkin bir sesle. Rozeti çıkarmak için cebine uzandı.

"Gerek yok," dedi barmen. "Polisin kokusunu elli adımdan alırım."

"Kırık burnunun sebebi bu mu?" diye sordu Havilland, bar tezgâhının üzerinde yumruğunu sıktı bir yandan.

Barmen burnuna dokundu. "Eskiden boks yapardım," dedi. "Kibritlerle ilgili mevzu nedir?"

"Ne kadar zamandır bulunduruyorsunuz bunları?"

"Yaklaşık üç aydır. Ucuzundan büyük parti bir mal. Mahallede bir çocuk var, Noel kartları falan satar. Bir gün çıkageldi, makul fiyata bara kibrit tedarik edebileceğini söyledi. Tamam dedim. Birkaç parti ısmarladım." Ardından omzunu silkti. "Bir zararı yok gibi geldi bana. Şikâyet mi var?"

"Şikâyet yok," dedi Willis. "Rutin kontrol."

"Neyi? Kibrit kutularını mı?"

"Evet," dedi Havilland. "Kibrit kutularını. Sigara da satıyor musun burada?"

"Sadece makinede." Barmen kapının yanındaki köşeye konmuş satış makinesini eliyle işaret etti.

"Bu kibrit kutularını makinede mi tutuyorsun?"

“Hayır. Barda küçük bir kutunun içinde tutuyoruz onları. Kibriti biten buraya gelir, buradan alır. Neden? Kibritlerde ne var bu kadar önemli olan?”

“Soruları biz sorarız,” dedi Havilland.

“Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum, memur bey,” dedi barmen. Adamın sesinde Havilland’ın ağzının ortasına vurmaya can attığına dair bariz bir vurgu vardı.

“O halde burada içen herhangi biri bara gelip kibrit alabilir, öyle mi?” diye sordu Willis.

“Öyle,” dedi barmen. “Böylesi daha ev rahatlığı gibi, sizce de öyle değil mi?”

“Bayım,” dedi Havilland mesafeli bir ifadeyle, “Ukala ukala sırtıtmaya devam edersen *seni* ev rahatlığına kavuşturacak bir şey gelmek üzere.”

“Polislerden her zaman korkmuşumdur,” dedi barmen soğuk bir edayla, “ta altım bezli bebekliğimden beri.”

“Eğer kavga arıyorsan, dostum,” dedi Havilland, “doğru polise denk geldin.”

“Hiçbir şey aramıyorum, işimde gücümdeyim,” dedi barmen.

“Yargıca ‘memura direnme’ suçundan karar çıkartmak fena halde hoşuma giderdi doğrusu,” diye üsteledi Havilland.

“Kavga etmiyorum ve hiçbir şeye direnmiyorum,” diye cevap verdi barmen. “O yüzden sakın olalım. Bira ister misin?”

“Bir skoç alırım,” dedi Havilland.

“Bana uyar,” dedi barmen, sözcükleri yaya yaya. “Ya sen?” diye sordu Willis’e.

“İstemem,” dedi Willis.

“Hadi ama,” diye üsteledi barmen. “Yarından manav arabası geçerken içinden bir elma kapıvermişsin gibi düşün.”

“O kavgayı etmeyi hazırsan,” dedi Willis, “şimdi ikimize karşı teksin.”

“Kavga edeceksem bunu para için yaparım,” dedi barmen. “Gösteri maçlarına inanmam.”

“Özellikle de götü başı dağıtacağını biliyorsan,” dedi Havilland.

“Elbette,” dedi barmen. Tek skoç koyduğu kadehi Havilland’a doğru kaydırıldı.

“Müşterilerinin çoğunu tanır mısın?” diye sordu Willis.

“Müdavimlerse tanırım elbette.”

Kapı açıldı, soluk yeşil süveter giymiş bir kadın bara doğru yürüdü, etrafı şöyle bir süzdükten sonra kapının kenarındaki bir masaya oturdu. Barmen göz ucuyla baktı ona.

“Tam bir ayyaştır,” dedi barmen. “Adamın biri ona içki ısmarlamayı teklif edene dek orada oturup duracak. Kıcına tekme basardım ama şu Pazar günü Hristiyanlığım tuttu.”

“Bunlar da hep senin başına geliyor, öyle mi?” dedi Havilland.

“Siz tam olarak neyi soruşturuyorsunuz bu arada?” diye sordu barmen. “Kavgayı mı? Bunlar hep bunun için mi?”

“Ne kavgası?” diye sordu Willis.

“Bir hafta kadar önce bir itiş kakış oldu burada. Bana ayak yapmayın. Ne var elinizde? Düzen bozucu davranış mı? Ruhsatımı iptal etmeyi mi planlıyorsunuz?”

“Şimdiye dek konuştukların başına bela sarmaktan başka bir işe yaramadı,” dedi Willis.

Barmen derin bir iç çekti. “Tamam, tamam, bu bana kaç patlayacak?”

“Vay, adamımız tehlikeli sularda yüzüyor,” dedi Havilland. “Sen bize rüşvet mi teklif ediyorsun, orospunun evladı?”

"Yok, Lincoln Continental arabanın fiyatından söz ediyordum," dedi barmen. "Bana kaç patlayacak diye sordum." Bir an duraksadı. "Yüz, iki yüz? Ne kadar?"

"İki yüz dolarlık polis gibi mi görünüyorum oradan?" diye sordu Havilland.

"Ama ben iki yüz dolarlık barmenim," dedi barmen. "Limitim bu kadar. Lanet olası kavga iki dakika ya sürdü ya sürmedi."

"Nasıl oldu bu kavga?" diye sordu Willis.

"Bilmiyor musunuz yanı?"

"Sok o parayı çorabına geri," dedi Willis. "Senden para sızdırmaya gelmedik. Bize kavgadan bahset."

Barmen rahatlamış görünüyordu. "Bir içki istemediğinize emin misiniz, memur bey?" diye sordu.

"Kavga," dedi Willis.

"Önemli bir şey değildi," dedi barmen. "İki herif bir anda alevlendiler ve güm! Birbirlerine birer yumruk savurdular, sonra ben araya girerek ayırdım. Hepsi bu."

"Kim kime yumruk salladı?" diye sordu Willis.

"Şu iki herif. Ufarak olanın adı neydi? Çıkaramadım bak şimdi. İriyarı olanın adı Jack'ti ama. Buraya sık sık gelir."

"Jack, ha?"

"Evet. İyi adamdır, biraz tuhaftır ama. İşte, bununla o ufarak herif televizyonda kickboks izliyorlardı, sanırım Jack ufaranın hoşlanmadığı bir şey söyledi, kickboksçuların biri hakkında, bilirsin. Bunun üzerine ufarak herif gerilerek bir tane patlattı Jack'e. Ardından Jack de ona bir yumruk savurdu. Sonra işte ben araya girdim. Büyük kavga, ha?"

"Ve ayırdın, öyle mi?"

"Elbette. Komik olan ne, size söyleyeyim mi, ufarak Jack'ten daha iyi çıktı." Barmen kıkırdayarak güldü. "Vallahi,

gerçekten sağlam oturttu. Ufak tefek bir adamın böyle sıkı kavga edeceğini ummazsınız."

"İddiaya varım, Jack çok şaşırdı," dedi Willis, ilgisini kaybetmişti.

"Şaşırmak mı? Şaşırdı tabii. Özellikle aynada kendine baktığında. Ufarak orospu evladı gözünü o biçim morarttı çünkü."

"Jack için kötü olmuş," dedi Willis. "Biraz da diğer müşterilerin hakkında konuşalım. Hiç herhangi birini konuşurken duydun mu, şey hakkında..."

"Dostum, o ne muhteşem bir morluktu! Jack sonraki bir hafta güneş gözlüğüyle dolaşmak zorunda kaldı bunun yüzünden."

Kapının kenarındaki masada oturan ayyaş hatun öksürdü. Willis barmene bakmayı sürdürdü.

"Ne dedin sen?" diye sordu.

"Jack," dedi barmen. "Güneş gözlüğü takmak zorunda kaldı. Morluğu gizlemek için, bilirsin. O ne muhteşem bir morluktu. Gökkuşağı gibi."

"Bu Jack dediğin herif," dedi Willis. Yanı başında Haviland'ın yay gibi gerildiğini hissedebiliyordu. "Sigara içer mi?"

"Jack mi? Evet, elbette. İçer."

"Hangi marka?"

"Marka mı? Tanrım, ben bunu nasıl hatırlar... Hey, bir dakika, kırmızı paketliydi, kırmızı paketli olanı hangisi?"

"Pall Mall mı?"

"Evet. O marka."

"Emin misin?"

"Sanırım evet. Dinle, adamın içtiği sigaranın paketinin fotoğrafını çekmiş değilim. Sanırım Pall Mall. Neden?"

“Adının Jack olduğuna emin misin?” diye sordu Havilland. “Başka bir isim değil yani?”

“Jack,” dedi barmen, başını öne doğru sallayarak.

“İyi düşün. Adamın adının Jack olduğuna emin misin?”

“Eminim. Dinle, onu tanımaz mıyım? Tanrı aşkına, buraya yıllardır gelir gider. Jack Clifford’ı tanımıyor olabilir miyim?”

Jack Clifford, o öğleden sonrası saat üç onbeşte Üç As’a geldi. Yeşil süveterli kadın hâlâ kapının kenarındaki masada oturmaktaydı. İçeri girdiğinde barmen başını öne doğru salladı, bunun üzerine Willis ve Havilland taburelerinden hızlıca kalkarak bara doğru gelen adamın önünü kestiler.

“Jack Clifford mı?” diye sordu Willis.

“Evet?”

“Polis,” dedi Havilland. “Bizimle geliyorsun.”

“Hey, ne için?” dedi Clifford. Kolunu Havilland’dan kurtardı.

“Saldırı ve cinayet şüphesi,” dedi Willis. Ellerini Clifford’ın vücudunda gezdirdi, hızlıca ve etkili bir biçimde adamın üzerini aradı.

“Adam temiz...” demeye kalmadan birden kirişi kırdı herif.

“Tut onu!” diye bağırdı Willis. Havilland silahına uzanmıştı. Clifford ardına bakmadan tabanları yağladı, gözleri kapıda tazı gibi koşuyordu. Sonra birden yeri öptü.

Düştüğü yerden yukarı doğru baktı, afallamıştı. Ayyaş hatun hâlâ masada oturmaktaydı, bacağı ileri doğru uzanmıştı ama. Clifford kendisini çelmeleyen bacağa baktı, bakışlarıyla kalça kemiğinden kesmek ister gibiydi. Havilland yanına ulaştığı esnada ayağa kalkmaya çalışıyordu. Havilland’a doğru bir

tekme savurdu, oysa Havilland büyük elleri olan bir polisti, bu elleri kullanmaktan hoşlanırdı da. Clifford'ı geriye doğru iterek yumruğunu suratına yapıştırdı. Clifford kapıya doğru yalpaladıktan sonra yere yuvarlandı. Havilland kelepçeleri taktığı esnada kafasını sallayarak yerde öylece oturdu.

“Seyahatiniz hoşunuza gitti mi?” diye sordu Havilland neşeli bir ifadeyle.

“Siktir git,” dedi Clifford. “Şu ayyaş karı olmasaydı beni asla yakalayamazdınız.”

“Eh, ama yakaladık,” dedi Havilland. “Ayağa kalk!”

Clifford ayağa kalktı. Willis yanlarına gelerek adamın koluna girdi. Sonra barmene döndü. “Teşekkürler,” dedi.

Üç adam dışarı doğru yollandılar. Havilland tam çıkmak üzereyken bir an masadaki ayyaş hatunun önünde durdu. Kadın başını kaldırdı, alkole bulanmış bakışlarıyla Havilland'ı süzdü.

Havilland gülümsedi, eğildi ve gorilinkine benzer kollarını önden beline doladı.

“Havilland size teşekkür eder, madam,” dedi.

Geçen seneki otuz dört gaspın tamamını kendisinin işlediğini itiraf etti. Kurbanlarından on dördü polise şikâyetçi olmuştu. Lanet olsun ki son kurbanı bir polis çıkmıştı.

Jeannie Paige'e saldırdığını ve onu öldürdüğünü kesin bir biçimden bîm ji reddetti.

Kaydını tuttuktan sonra fotoğrafını çekip parmak izini aldılar. Ardından sorgu odasında karşılarına oturtular, hikâyesindeki boşlukları yakalamaya çalışacaklardı. Odada onunla birlikte dört polis vardı. Willis, Havilland, Meyer ve Komiser Byrnes. Başkomiser içeride olmasaydı Havilland en

sevdiği kapalı oda sporunu icra ediyor olacaktı. Bu durumda yağdıracakları sadece kelimelerle sınırlıydı.

“On dört Eylül gecesinden konuşuyoruz. Perşembe gecesiydi. Şimdi düşün biraz, Clifford,” dedi Meyer.

“Düşünüyorum. O gece bir kilometre ötedeydim, şahidim var.”

“Ne yapıyordun?” diye sordu Willis.

“Hasta bir arkadaşımınla birlikte oturuyorduk.”

“Bana ayak yapma!” dedi Byrnes.

“Vallahi doğruyu söylüyorum. Dinleyin, bana zaten seksen bin tane saldırıyı yüklediniz. Neden bir de cinayet suçunu yıkmaya çalışıyorsunuz?”

“Lanet olası ağzını kapa ve sorulara cevap ver,” diyerek tersledi onu Havilland.

“Sorulara cevap veriyorum zaten. Hasta bir arkadaşla birlikteydim. Besin zehirlenmesi mi geçirmiş, öyle bir şey. Tüm gece onunlaydım.”

“Hangi gece bu?”

“Eylül’ün ondördü,” dedi Clifford.

“Nasıl oluyor da tarihi böyle hatırlıyorsun?”

“Bowling oynamaya gidecektik de ondan.”

“Kiminle?”

“Bu arkadaşımınla?”

“Hangi arkadaş?”

“Bu arkadaşının ismi ne?”

“Bowling oynamaya nereye gidecektiniz?”

“Adı Davey,” dedi Clifford.

“Bu Davey’nin soyadı ne?”

“Davey Crockett mi yoksa, Clifford? Hadisene, Clifford.”

"Davey Lowenstein. Kendisi Yahudi'dir. Bunun için beni asacak mısınız?"

"Nerede yaşıyor?"

"Base Bulvarı."

"Base'de nerede?"

"Yedincinin yanı."

"Adı neydi?"

"Davey Lowenstein. Söylemiştim ya."

"Bowling oynamaya nereye gidecektiniz?"

"Cozy Bowling Salonu'na."

"Şehir merkezinde mi?"

"Evet."

"Şehir merkezinde nerede?"

"Tanrım, kafamı allak bullak ettiniz."

"Arkadaşın ne yemişti?"

"Doktoru mu var?"

"Nerede yaşıyor demiştin?"

"Besin zehirlenmesi geçirdiğini kim söyledi?"

"Base'te yaşıyor. Söylemiştim. Base ve Yedinci arası."

"Kontrol et, Meyer," dedi Komiser Byrnes. Meyer hızla çıktı odadan.

"Arkadaşının doktoru mu var?"

"Hayır."

"Besin zehirlenmesi geçirdiğini nereden biliyor o zaman?"

"Öyle hissettiğini söyledi."

"Ne kadar süre onunla kaldın?"

"Sekizde evine gittim. O saatte buluşacaktık. Birlikte gideceğimiz bowling salonu Division'da."

"Yatakta hasta yatıyordu, değil mi?"

"Evet."

"Kapıya kim baktı?"

"Kendisi."

"Yatakta hasta yattığını düşünmüştüm."

"Öyleydi. Kapıya bakmak için yataktan çıkmış."

"Saat kaçtı?"

"Sekiz."

"Sekiz-otuz demiştin."

"Hayır, sekizdi. Sekiz dedim."

"Sonra ne oldu?"

"Hasta olduğunu, yemekten zehirlendiğini, benimle glemeyeceğini söyledi. Bowling oynamaya, yani."

"Ondan sonra?"

"Onsuz gidebileceğimi söyledi."

"Gittin mi?"

"Hayır, tüm gece onunla kaldım."

"Ne zamana kadar?"

"Ertesi sabaha kadar. Tüm gece, onun yanında kaldım."

"Saat kaç kadar?"

"Tüm gece."

"SAAT KAÇA KADAR?"

"Sabah saat dokuz civarına kadar. Birlikte yumurta yedik."

"Besin zehirlenmesi geçirmişti, o ne oldu?"

"Sabaha düzeldi."

"Hiç uyudu mu?"

"Hayır."

"Ne yaptınız?"

"Birlikte dama oynadık."

“Kim kim?”

“Ben ve Davey.”

“Dama oynamayı ne zaman bıraktınız?”

“Sabah dörde doğru.”

“Sonra o uyumaya mı gitti?”

“Hayır.”

“Ne yaptı?”

“Birbirimize fıkralar anlatmaya başladık. Midesinin durumunu unutturmaya çalışıyordum ona.”

“Sabah dokuzaya kadar fıkralar anlattınız, öyle mi?”

“Hayır, sekize kadar. Sekizde kahvaltaya oturduk.”

“Ne yediniz?”

“Yumurta.”

“Sözünü ettiğın bowling salonu hangisiydi?”

“Cozy...”

“Nerede bu?”

“Division’da.”

“Davey’nin evine kaçta gitmiştin?”

“Sekizde.”

“Jeannie Paige’i neden öldürdün?”

“Ben öldürmedim. Tanrım, asıl gazeteler *beni* öldürecek! Hamilton Köprüsü civarında hiçbir yere girmedim ben.”

“O geceyi diyorsun?”

“O gece, hiçbir gece. Gazetelerde yazdıkları kayalık uçurumun hiç görmedim, bilmiyorum bile. Kayalıkların batımızda olduğunu zannediyordum.”

“Hangi kayalıklar?”

“Kızın bulunduğuy yerdeki.”

“Hangi kız?”

“Jeannie Paige.”

“Çığlık mı attı? Bu yüzden mi öldürdün kızı?”

“Çığlık atmadı.”

“Ne yaptı?”

“Hiçbir şey yapmadı! Orada değildim ben! Ne yaptığını nereden bilebilirim?”

“Ama diğer kurbanları dövdün, öyle değil mi?”

“Evet. O konuda haklısınız, tamam.”

“Seni orospu evladı, düşürdüğün güneş gözlüğünde parmak izi var. Nasılsa herşeyi çözeceğiz, o yüzden neden sen bize ne olduğunu anlatmıyorsun?”

“Anlatacak bir şey yok. Arkadaşım hastaydı. Jeannie Paige’i tanımam. Kayalık uçurumu bilmem. Hapse atın beni. Saldırı için yargılayın. O kızı ben öldürmedim!”

“Kim öldürdü?”

“Bilmiyorum.”

“Sen öldürdün!”

“Hayır.”

“Neden öldürdün kızı?”

“Ben öldürmedim!”

Kapı açıldı. Meyer Meyer odaya girdi. “Şu Lowenstein denen herifi aradım,” dedi.

“Eee?”

“Anlattığı hikâye doğru. Clifford tüm gece onunla birliktymiş.”

Güneş gözlüğünde bulunan tek parmak izi ile Clifford’ın parmak izleri karşılaştırıldı. Şüpheyeye yer yoktu. Parmak izleri eşleşmemişti.

Jack Clifford’ın yaptıkları her ne olursa olsun, Jeannie Paige’i öldüren o değildi.

Aranması gereken bir tek Molly Bell kalmıştı.

Bunu yaparsa artık Jeannie Paige mevzuunu vicdanı rahat bir biçimde bırakabilirdi. Denemişti, dürüstçe çabalamıştı gerçekten. Ve çabaları onu Kuzey Cinayet'in kıskançlıkla korunan topraklarına sürüklemişti, neredeyse rozetini ve üniformasını kaybedecekti.

Artık onu arayacak, faydasız çabalarını izah edecekti, sonra da özür dileyecekti, böylece bitecekti bu iş.

Odasında bir koltuğa oturan Kling, telefonu kendine doğru çekti. Cüzdanını çıkarmak için arka cebine uzandı, cüzdanındaki kartları ve kâğıt parçalarını karıştırmaya başladı, Bell'in uzun zaman önce verdiği adresi ve telefon numarasını arıyordu. Kartları sehpanın üzerine yaydı. Tanrım, ne kadar ıvır zıvır varsa doluşmuştu cüzdanın içine...

Bir piyango bileti vardı içlerinde, tarihine baktı. Çekiliş yapılalı üç ay olmuştu. Bir kibrit kutusu parçasında kızın birinin adı ve telefon numarası yazıyordu. Kızın kim olduğunu hatırlamıyordu bile. İndirimli satış mağazasına giriş kartı vardı bir tane. Jeannie'nin çocuksu elyazısını göstermek için Claire'in verdiği beyaz kart vardı sonra. Kartı tersi görünecek şekilde sehpayı koydu, şöyle yazıyordu tersinde: "Club Tempo, 1812 Klausner Caddesi."

Ardından Peter Bell'in ona verdiği kâğıt parçasını buldu, ön yüzü gözükecek şekilde sehpadaki diğerkartların yanına koydu onu da. Telefonun ahizesine uzandı sonra, bir yandan da numarayı inceliyordu.

Ve ansızın birinci metro durağından çıktığı sokakta ne gördüğünü hatırladı. Ahizeyi yerine koydu.

Tüm kartları ve kâğıt parçalarını cüzdanına geri yerleştirdi.

Sonra paltosunu giydi.

Bir katili beklemekteydi.

Şehirdışında bir trene binmiş, o hafta daha önce ziyaret ettiği ilk durakta inmişti. Ve şimdi sokaktaydı, bir Polis Karakolu tabelasının yanı başında dikiliyor, bir katili bekliyordu, Jeannie Paige'in katilini.

Gece hava ayaza çekmişti, sokakta pek fazla insan yoktu o yüzden. Erkek giyim mağazası kapalıydı, Çin restoranı ise binarın yanında bir delikten havaya duman püskürtüyordu. Birkaç kişi sinemanın girişine yönelmişti.

Bekliyordu. Ve araba gelip kaldırıma yanaştığında, bir eli polis tabelasına dayalı, kapının açılmasını bekledi.

Adam arabadan çıktı, kaldırıma çıkarak yürümeye başladı. Kötü görünüşlü birisi değildi. Düzgün beyaz dişleri, çenesinde çekici bir gamzesi vardı. Uzun boylu ve yapılıydı. Suratinin kötü görünen sadece tek bir yeri vardı.

"Merhaba," dedi Kling.

Adam başını kaldırıp baktı, irkilmişti. Gözleri önce Kling'in yüzüne, ardından Kling'in yanındaki tabelaya takıldı.

Şöyle yazıyordu tabelada:

TAKSİ DURAĞI
PARK ETMEK YASAKTIR
ÜÇ TAKSİ BULUNUR

Peter Bell konuştu, "Bert? Sen misin, Bert?"

Kling ışığa doğru adım attı. "Benim, Peter," dedi.

Bell afallamış görünüyordu. "Selam," dedi. "Sen... hangi rüzgâr attı seni buraya?"

"Seni görmeye geldim, Peter."

"E, iyi. Arkadaşlığından daima memnun olurum..." Duraksadı. "Dinle, bir fincan kahve ya da başka bir şey ister misin? İçini ısıtacak bir şey?"

"Hayır, Peter," dedi Kling.

"Şey... ıı... ne oldu?"

"Seni götürmeye geldim, Peter. Karakola."

"Karakola mı? Bölge karakolunu diyorsun?" Kaşlarını indirdi. "Ne için? Mesele nedir, Bert?"

"Baldızın Jeannie Paige'in cinayeti için," dedi Kling.

Bell Kling'e dikti gözlerini, huzursuz bir gülümseme yayıldı dudaklarına. "Şaka yapıyorsun."

"Şaka yapmıyorum, Peter."

"Şey, sen... şaka yapıyor olmalısın! Hayatımda böyle aptalca bir şey hiç duym..."

"Seni orospu evladı!" diye çıkıştı Kling şiddetle. "Ağzını yüzünü dağıtmalıydım senin ve sonra da..."

"Dinle, sakın ol. Sadece sakın..."

"Sakinmiş, ha siktir!" diye bağırdı Kling. "Seni bencil orospu evladı, gerizekalının teki miyim ben sence? Ta işin başında bana gelme sebebin bu mu? Çaylak bir polise? Elifi görse mertek sanacak bir polise, öyle mi? Bu yüzden mi

Molly'yi yatıştırmak için beni seçtin? Bir polisi ikna et, sonra küçük hanıma elinden geleni yaptığını göster, herşey yoluna girecekti, öyle mi? Öyle demiştin, değil mi Peter? *'Böylece Molly de mutlu olur. Bir polisin etrafta olduğuna ikna edersem mutlu olur.'* Böyle demiştin, değil mi seni piç?"

"Evet, ama..."

"Günde altı gazete okurmuş! Eski dost Bert Kling'in hastaneden taburcu olduğuna ve dinlendiğine ilişkin gazete haberine rastladın, böylece işte o enayiye buldum dedin. O enayiye ikna et, Molly yakandan düşsün, böylece sen de elini kolunu sallayarak..."

"Dinle, Bert, tamamen yanlış anlıyorsun. Sen..."

"Tamamen doğru anlıyorum, Peter! Ben ortalıkta gezindikten sonra başka bir şey oldu, değil mi? Jeannie gelip sana hamile olduğunu söyledi. Jeannie gelip senin çocuğunu taşıdığını söyledi!"

"Hayır, dinle..."

"Bana 'Hayır' deyip durma Peter! Olan biten buydu, değil mi? Onunla konuştuğum gece bana bir randevusu olduğunu söylemişti. Randevusu seninleydi, değil mi? Bombayı orada patlattı, öyle değil mi? Seninle konuştu ve sana bir sonraki güne kadar düşünüp taşınman için süre verdi, onu nasıl öldüreceğini planlayabilmen için sana süre verdi, öyle değil mi?"

Bell uzunca bir süre sessiz kaldı. Nihayet konuştu, "O Çarşamba gecesi görmedim onu. Randevusu benimle değildi."

"Kiminleydi o zaman?"

"Bir doktorlaydı." Bell yutkundu. "Onu Perşembe günü gördüm. Benimle burada buluştu, taksi durağında, her zaman böyle yapardı. Bert, düşündüğün gibi değil, inan bana. Sevmiştim onu, sevmiştim onu."

“İddiaya varım öyledir! İddiaya varım ona tapıyordun, Peter, iddiaya varım...”

“Evlilikler neden bozulur ki?” dedi Bell kederle. “Neden bozulmak zorundadır, Bert? Molly eskiden olduğu gibi kalmaz mıydı? Genç, taze, güzel... tıpkı...”

“Tıpkı Jeannie gibi mi? *‘Molly onun yaşındayken nasıl görünüyorsa aynı öyle görünüyor.’* Böyle demiştin, Peter. Hatırladın mı?”

“Evet! Yeni baştan Molly idi o. Onun günbegün serpilmesini izledim ve ben... tutuldum ona. Anlaması çok mu zor? Bir adamın âşık olabileceğini anlamak, lanet olsun, bu kadar mı zor?”

“Zor olan kısmı bu değil, Peter.”

“Ne o zaman? Ne? Sen ne...”

“Âşık olduğun birisini öldürmezsin,” dedi Kling.

“Kendini tamamen kaybetmişti!” dedi Bell. “Onunla burada buluştum, birlikte arabaya bindik, doktor hamile olduğunu söylemiş, onu anlattı bana. Her şeyi Molly’ye anlatacağını söyledi! Buna nasıl izin verebilirdim!”

“Bu yüzden onu öldürdün.”

“Ben... biz Kordonboyu üzerinde park etmiştik. Üzerime yürüdü, uçurumun tepesindeydik. Ben... arabada bir İngiliz anahtarı vardı. Ben... takside taşırım onu, hırsızlık durumunda, şey...”

“Peter, anlatmak zorunda değils...”

Bell Kling’i dinlemiyordu. 14 Eylül’ün o gecesinde Bell, artık sadece içindekileri boşaltmaktaydı. “Ben... iki kez vurdum ona. Arkaüstü düştü, yuvarlandı, yuvarlandı. Sonra çalışlıkları durdurdu onu, kırılmış bir oyuncak bebek gibi yatıyordu orada. Ben... taksiye geri döndüm. Tam arabayı çalıştırıp uzaklaşmak üzereyken Clifford denen gaspçı hakkında gaze-

telerde çıkan hikâyeleri hatırladım. Ben... torpido gözünde dandik bir güneş gözlüğü vardı. Onu çıkardım ve takside camlarından birini kırdım, böylece bir itiş kakış sırasında kırılmış da uçurumdan aşağı düşmüş gibi gözükecekti. Tekrar uçurumun başına döndüm, hâlâ orada yatmaktaydı, parçalanmış ve kanıyordu, gözlüğü aşağıya fırlattım, sonra arabaya atlayıp oradan ayrıldım.”

“Beni Kuzey Cinayet’e ispiyonlayan da sendin, değil mi Peter?”

“Evet.” Sesi belli belirsizdi. “Ben... Mevzunun ne kadarını bildiğini bilmiyordum. İş şansla bırakamazdım.”

“Bırakamazdın.” Kling bir an duraksadı. “Benimle buluştuğun o ilk gece şansını zorladın ama, Peter.”

“Ne?”

“Benim için adresini ve telefon numaranı yazdın. Ve el yazın, Jeannie’nin Club Tempo’ya verdiği karttaki el yazısıyla aynuydı.”

“O kulübü ilk gençliğimden biliyordum,” dedi Bell. “Eğer Molly olanların farkına varırsa onu bununla yanıtlayabileceğimi düşünmüştüm. Bert, ben...” Durdu. “O el yazısıyla hiçbir şeyi kanıtlayamazsınız. Ya ben mesela...”

“İhtiyacımız olan bütün kanıtlara sahibiz, Peter.”

“Hiçbir boka sahip değils...”

“Güneş gözlüğünde parmak izi var.”

Bell yeniden sessizliğe büründü. Ve sonra, sanki kelimeler içini parçalayıp çıkıyormuş gibi bağırdı, “Onu sevmiştim!”

“Ve o da seni sevdi, zavallı çocuk ilk aşkını bir hırsız gibi gizli kapaklı yaşamak zorunda kaldı. Bir hırsız gibi, Peter, sen onun hayatını çaldın. Ne diyeyim sana? Orosu evladının tekisin sen.”

“Bert, bak, o öldü artık. Bunu ne değıştirebilir? Biz, acaba...”

“Hayır.”

“Bert, bunu Molly’ye nasıl anlatırım? Bu onu ne hale getirir, bilmiyor musun? Bert, ona nasıl anlatırım? Bana bir şans ver, lütfen. Bunu ona nasıl anlatırım?”

Bert Kling buz gibi bir ifadeyle süzdü Bell’i. “Kendin ettin,” dedi en sonunda. “Hadi yürü.”

25 Eylül Pazar sabahında Steve Carella ekip odasına baskın verdi, işe koyulmak için sabırsızlanıyordu.

"Herkesler nerede?" diye bağırdı. "Hani nerede benim karşılama komitem?"

"Vay, vay, vay," dedi Havilland, "kimler gelmiş."

"Truva savaşından dönen kahraman," diye patlattı espriyi Meyer.

"Nasıldı, dostum?" diye sordu Temple.

"Harika," dedi Carella. "Tanrım, yılın bu mevsiminde Pocono dağları bir harika."

"Her yerde harikadır," dedi Meyer. "Bilmez misin?"

"Ne ahlaksız heriflersiniz," dedi Carella. "Bunu başından beri biliyordum ama şimdi onaylamış oldum."

"Sen de bizden birisin," dedi Meyer. "Biraderleriz biz."

"Birader!" dedi Carella. "Ee, neler yaptınız geçen ay? Götünüzün üzerine oturup maaşları yediniz, değil mi?"

"Eh," dedi Meyer, "birkaç mevzu döndü tabii."

"Ona kedileri anlat," diye atıldı Temple.

"Ne kedisi?" dedi Carella.

"Sonra anlatırım," dedi Meyer sabırlı bir ifadeyle.

"Bir cinayeti çözdük," dedi Havilland.

"Öyle mi?"

“Öyle,” dedi Temple. “Ayrıca üçüncü dereceden yeni bir dedektif katıldı aramıza.”

“Ya?” dedi Carella. “Transferle mi geldi?”

“Hayır. Terfiyle. Çekirdekten yetişme.”

“Kim?”

“Bert Kling. Tanıyor musun?”

“Tanıyorum tabii. Aferin Bert’e. Ne yaptı? Emniyet müdürünün karısını mı kurtardı?”

“Eh, hiçbir şey yapmadı. Götünün üzerine oturup maaşını aldı sadece.”

“Ee, evlilik hayatı nasıl?” diye sordu Havilland.

“Harika.”

“George’un bahsettiği şu kediler,” dedi Meyer.

“Eee?”

“Ne beter şeydi öyle, inan bana. 33. Bölge’nin gördüğü en berbat şeylerden biriydi.”

“Şaka yapıyorsun?” dedi Carella. Havilland’ın masasına doğru yürüdü, oradaki kahve kabına teklifsizce uzandı. Oldukça sıcak ve dostça görünüyordu oda, aniden işe döndüğüne pişman olmadığını fark etti.

“Ne lanet şeydi,” dedi Meyer tahammülkâr bir ifadeyle. “kedileri kaçırıp duran şu herifi nasıl da içeri attılar.”

Carella kahvesini yudumladı. Mazgallı pencerelerden günışığı sızıyordu. Dışarıda şehir, yaşama durmuştu.

Mesai yeniden başlıyordu işte.